

**AGATHA  
CHRISTIE  
PRASKLE  
ZRCADLO**

MELANTRICH

AGATHA CHRISTIE  
PRASKLÉ ZRCADLO  
MELANTRICH

© 1962 by Agatha Christie Ltd. Translation © Běla Dintrová  
1994

ISBN 80-7023-166-1

## 1.

Slečna Jane Marplová seděla u okna s výhledem do zahrady, kterou se kdysi pyšnila. To dnes už nemohla. Když se podívala ven, jen sebou trhla. Jistou dobu měla zahradničení zakázáno. Žádné shýbání, okopávání, přesazování, nanejvýš tu a tam směla něco proříznout. Tříkrát týdně docházel starý Laycock a poctivě se snažil, nicméně tato snaha (ne zrovna velká) odpovídala pouze jeho názoru a nikoliv přání zaměstnavatelky. Slečna Marplová věděla přesně, co i kdy chce mít provedené, a dala mu vždy patřičné instrukce. Starý Laycock pak uplatnil mimořádné nadání, které spočívalo v nadšeném souhlasu, ale nedostatečném provedení.

„Máte pravdu, milostpaní. Sem vysadíme nevěstin závoj a podél zdi zahradní zvonky. Jak jste říkala, mělo by se s nima začít hned zkraje příštího týdne.“

Laycockovy výmluvy byly vždy pádné a silně připomínaly námitky kapitána George ze *Tří mužů ve člunu*, aby nemusel vyplout na moře. V kapitánově případě vždycky vanul nevhodný vítr — buď od břehu nebo ke břehu, nebo foukal z nejistého západu či z ještě zrádnějšího východu —, kdežto u Laycocka šlo vždy o počasí — přílišné sucho — nadměrné vlhko — mokro — ranní mrazík — nebo o něco velmi důležitého, čemu dával přednost. Obyčejně to souviselo s kapustou nebo růžičkovými kapustičkami, které rád pěstoval v nadměrném množství. V zahradničení prosazoval vlastní zásady a žádný zaměstnavatel, byť sebezkušenější, mu je nedokázal vyvrátit. Doprovázelo je popíjení spousty šálků silného sladkého čaje pro povzbuzení k činnosti, na podzim vydatné shrabování listů a v létě vysazování určitého množství jemu milých rostlin — hlavně aster a šalvěje —, „aby zahrada vypadala hezky“, jak prohlašoval. Ochetně postříkoval

růže proti mšicím, ale trvalo dlouho, než se k tomu rozhoupal, a žádost, aby zryl záhon pro hrášek do hloubky, obvykle odbýval poznámkou, ať si jen prohlédneme jeho vlastní hrách! Jakou úrodu měl loni a se záhonem předloni žádné hlouposti neprováděl.

Upřímně řečeno ke svým zaměstnavatelům lnul, v zahradničení se podroboval jejich vrtochům (aspoň pokud nepožadovali nějakou skutečně namáhavou práci), ovšem zeleninu považoval za nejdůležitější ze všeho. Ocenil pěknou hlávku zelí nebo kadeřavé kapusty, ale pěstování květin odsuzoval jako zženštilé; tomu se věnují dámy, které nevědí jak ubíjet čas. Svou oddanost jim projevoval tím, že přinášel darem zmíněné už astry a šalvěže, lobelky či letní chryzantémy.

„Pracoval jsem v tý nový čtvrti, v *Rozvoji*. Chtějí tam mít upravený zahrady. Objednali víc sazenic než potřebují, tak jsem jich pár přines a zasadil je místo těch staříckých růží, co už nevypadají hezky.“

Když si slečna Marplová na tohle vzpomněla, odvrátila oči od zahrady a vzala do ruky pletení.

Musela přiznat, že se městečko St. Mary Mead změnilo. V jistém smyslu přirozeně nic nezůstalo jako dřív. Ať už vinu přikládáte válce (spíš oběma válkám), nebo mladší generaci, či faktu, že ženy chodí do práce, atomové bombě anebo prostě vládě —, ve skutečnosti je to pouze tím, že stárneme, což slečna Marplová, velice rozumná stará dáma, nesmírně dobře věděla. A v St. Mary Meadu to kupodivu obzvlášť pociťovala, poněvadž zde žila tak dlouho.

Starobylý střed městečka zůstal nezměněn. Dosud tam stál hostinec *Modrý kanec*, kostel, fara i shluk domků z období královny Anny. Sem patřil i její příbytek postavený v georgiánském stylu. Dosud nezbourali ani dům slečny Hartnellové, neboť ona se také do posledního dechu vzpírala pokroku. Po smrti slečny Wetherbyové se do jejího domu nastěhoval ředitel banky s rodinou a zevnějšek zmodernizoval nátěrem oken a dveří berlínskou modří. Většinu ostatních starých domů obývalo už nové osazenstvo, leč budovy samy jen málo změnily vzhled, poněvadž noví majitelé si je koupili „ovlivnění starosvětským kouzlem“, jak se vyjadřoval agent realitní kanceláře. Pouze si přistavěli koupelnu a utratili mnoho peněz za přípojku ke kanalizaci, elektrické sporáky a myčky nádobí.

Ačkoliv domy změnám příliš nepodléhaly, o ulici se totéž prohlásit nedalo. Obchody přecházely na jiné vlastníky už s předpokladem okamžité neodkladné modernizace. Prodejna ryb byla k nepoznání s nově proraženými výkladními okny, za nimiž se leskly mražené ryby. Řezník zůstal konzervativní — kvalitní maso je kvalitní maso, máte-li na ně peníze. Pokud ne, kupte si lacinější kousky či tvrdou kýtu a buďte rádi! Hokynář Barnes se nezměnil, za což slečny Hartnelllová, Marplová i ostatní hospodyně

denně děkovaly nebesům. Pohodlné židle před pultem se nabíze-ly k příjemnému rozhovoru o plátcích slaniny a družích sýra, zatímco na konci ulice, místo bývalého košíkářství pana Tomse, se nacházela nová skvostná samoobsluha, starším zákaznicím ze St. Mary Meadu protivná.

„Samé balíčky s věcmi, o kterých jste v životě neslyšeli,“ rozčilovala se slečna Hartnelllová. „Matky připravují dětem k snídani ovesné vločky z velkých krabic, a ne aby jim daly pořádně slaninu s vejci. A čeká se od nás, že si do košíku budete zboží vybírat. Někdy zabere čtvrt hodiny, než najdete co potřebujete, a většinou to mají balené v nevhodném množství — buď toho je příliš málo nebo příliš mnoho. A před odchodem ta fronta u pokladny! Jak únavné! Samozřejmě — obyvatelům *Rozvoje* to vyhovuje.“

V tomto bodě se odmlčela; tady totiž se stalo zvykem nepokračovat. *Rozvoj*, psaný s velkým R, žil svým vlastním životem.

\*\*\*

Slečna Marplová nelibostí ostře vykřikla. Opět upustila očko. A nejen to, uteklo jí už před delší dobou, což postřehla teprve teď, když začala ubírat na výstřihu a oka si přepočítala. Vzala tedy volnou jehlici, sklonila pletení stranou ke světlu a pozorně si je prohlížela. Ani ty nové brýle jí příliš nepomáhaly, zřejmě proto, že nastal čas, kdy oči i přes své přepychové čekárny, moderní přístroje, ostrá oslnivá světla a nesmírně vysoké honoráře nemohou už pro vás nic víc udělat, jak usoudila. S určitým steskem si uvědomila, že ještě před několika málo lety (no, snad málo jich nebylo) měla ještě zrak velmi dobrý. Díky výhodné poloze její zahrady, odkud bylo vidět vše, co se v

St. Mary Meadu dělo, slečninu bedlivému oku uniklo jen nepatrně. A pomocí dalekohledu, jímž sledovala ptáky — zájem o ptactvo se jí už tolikrát vyplatil! — se jí podařilo spatřit tak mnohé.

Ve vzpomínkách zabloudila do minulosti... Viděla Annu Protheroeovou v letních šatech mířit do farní zahrady... A plukovník Protheroe — chudák — sice velmi únavný a nepříjemný člověk, opravdu, ale skončit vraždou... Zavrtěla hlavou a začala přemýšlet o Griseldě, farářově hezké, mladé ženě. Drahá Griselda, taková věrná přítelkyně, dosud každé vánoce posílá lístek. Z jejího rozkošného děťátka je dnes urostlý mladý muž s velice dobrým zaměstnáním. Technický obor. Už v dětství ho bavilo rozebírat vláčky. Za farou bývaly schůdky přes ohradu, za níž se na louce pásli dobytek sedláka Gilese, kde teď — teď je...

### *Rozvoj.*

A proč ne? zeptala se slečna Marplová sama sebe. Vždyť každý rozvoj je nutný. Domy jsou velmi potřebné a jak aspoň slyšela, zdejší jsou dobře postavené, „projektované“ či jak se tomu říká. Nedovedla ovšem pochopit, proč všichni obývají *Samoty*. *Aubreyova samota*, *Longwoodova samota*, *Grandisonových samota* a další. Přitom vůbec o samoty nešlo. Slečna Marplová dobře věděla, co je samota; jako dítě pobývala u strýce kanovníka chichesterské katedrály...

Třeba Cherry Bakerová také slečnin staromódní, přecpaný obývací pokoj označovala za „salon“. Stará dáma ji mírně opravovala: „Je to obývací pokoj, Cherry.“ A protože Cherry byla mladá a ochotná, snažila se vyhovět, ačkoliv zřejmě požadovaný výraz jí připadal kostrbatý, kdežto slovo „salon“ z úst hladce vyklouzlo. Dávno však už přistoupila na „obývací pokoj“.

Slečna Marplová měla Cherry Bakerovou velice ráda. Bydlela v *Rozvoji* a patřila k hrstce mladých žen, které nakupovaly v samoobsluze a vozily kočárky v tichých ulicích St. Mary Meadu. Všechny byly elegantní, upravené a s vlasy nakadeřenými. Smály se, povídaly si a navzájem na sebe volaly. Připomínaly hejno šťastných ptáčků. V důsledku zákeřných nákupů na splátky jim však neustále chyběly hotové peníze, i když jejich manželé dost vydělávali, a tak chodily do rodin pracovat a vařit. Cherry byla rychlá a zdatná kuchařka, jako inteligentní děvče dovedla správně vyřizovat telefonické vzkazy a

rychle odhalovat nepřesnosti v účtech obchodníků. Zato ne dost často obracela matrace a pokud šlo o mytí nádobí, slečna Marplová raději mījela dveře umývárny s odvrácenou hlavou, aby neviděla Cherryin postup; spočíval v tom, že všechno dohromady narovnála do dřezu a pak to zasypala chumelenicí odmašťovacího prášku. Stará dáma tedy klidně vyřadila z denního používání svou starobylou worcesterskou čajovou soupravu a uložila ji do rohu příborníku, odkud se vynořovala jen při mimořádných příležitostech. Místo ní si koupila moderní šálky se světle šedým vzorkem na bílé půdě a s žádným zlacením, které by se ve dřezu smylo.

Jak odlišné to kdysi bývalo... Kupříkladu věrná Florence, služebná-granátník, nebo Amy a Clara a Alice, ty milé služtičky, které k ní přišly ze sirotčince St. Faith, aby se u ní zaučily a pak nastoupily na lépe placená místa. Některé byly dost hloupé a často trpěly záněty žláz; Amy mívala krk doslova oteklý. Kamarádily se a klevetily s ostatními služkami v městečku a chodily buď s prodávčem z obchodu s rybami nebo zahradnickým pomocníkem z panského sídla či s jedním z četných příručích hokynáře Barnese. Slečna Marplová se k nim v duchu vracela s láskou a vzpomínala na všechny ty vlněné kabátky, které napletla pro potomky svých dívek. Nedovedly spolehlivě zacházet s telefonem a už vůbec neuměly počítat. Naproti tomu věděly jak mýt nádobí a stlát postel. Byly spíš zručné než inteligentní. Kupodivu dnes naopak nastupují do služby vzdělané ženy: zahradniční studentky, děvčata z ciziny přicházející dlouhodobě jako společnice nebo jen na univerzitní prázdniny, a novomanželky jako Cherry Bakerová, které bydlí v nových sídlištích.

Existují domácí duchové typu slečny Knightové. Slečna Marplová si ji připomněla, když při zvuku kroků nahoře varovně zacinkaly lampičky nad krbem. Slečna Knightová teď zřejmě po odpoledním odpočinku půjde na procházku a každou chvíli se dostaví s otázkou, nepotřebuje-li slečna Marplová něco z města. Pomyšlení na slečnu Knightovou vyvolalo ve slečně Marplové obvyklou reakci. Samozřejmě drahý synovec Raymond projevil velkou ochotu a nikdo by nemohl být laskavější než slečna Knightová. Zánět průdušek slečnu Marplovou velice zeslabil a doktor Haydock rázně nařídil, že nesmí spát sama v domě, kam jenom ve dne dochází výpomocná síla,

ale — zarazila se, poněvadž nemá cenu dokončit myšlenku slovy: „— kdyby to mohl být někdo jiný než slečna Knightová.“ V dnešní době už starší dámy nemají možnost většího výběru. Oddané služebné vyšly z módy. Při vážné chorobě si můžete za drahé peníze a s velkými obtížemi najmout opravdovou ošetřovatelku, nebo jít do nemocnice. Nicméně po překonání kritického stadia nemoci zůstanete odkázáni právě na tyto slečny Knightové.

Na těchto ženách nebylo podle slečny Marplové nic špatného s výjimkou toho, jak šíleně dovedly jít na nervy. Byly plné ochoty, stále připravené projevit svým svěřencům lásku, bavit je, jednat s nimi sice vlídně a vesele, ale v každém ohledu jako s trochu duševně zaostalými dětmi.

„Jenže já nejsem duševně zaostalé dítě,“ řekla si slečna Marplová v duchu, „i když mám snad určitý věk.“

V tom okamžiku jako obvykle vrazila čile do pokoje poněkud udýchaná slečna Knightová. Byla to vysoká, značně už povadlá šestapadesátnice s velice pečlivě upravenými šedavě blond vlasy, dlouhým tupým nosem, s dobráckými ústy a nevýraznou bradou pod nimi.

„Tak tady jsme!“ zvolala, jakoby radostí rozjařená chtěla rozjasnit a oživit smutný soumrak stáří. „Doufám, že jsme se pěkně vyhajaly!“

Já jsem pletla,“ odvětila slečna Marplová s určitým důrazem na zájmenu. „Ale pustila jsem očko,“ dodala, čímž nerada a zahanbeně přiznala svou neschopnost.

„Ach, bože-bože,“ pravila slečna Knightová. „Hned to spravíme, že?“

„Spravovat budete vy,“ opáčila slečna Marplová. „Já to bohužel nedokážu.“

Lehce zaostřený tón v jejím hlase prošel bez povšimnutí. Jako vždy byla slečna Knightová vtělená ochota.

„Tak,“ řekla po chvilce, „a je to, drahoušku. Očka jsou už v naprostém pořádku.“

Ačkoliv slečna Marplová nic nenamítala proti oslovení „drahoušku“ (nebo dokonce „holubičko“) z úst zelinářky nebo prodavačky v papírnictví, velice těžce je snášela od slečny Knightové. Další

věc, kterou si starší dámy musejí nechávat líbit. Nicméně zdvořile poděkovala.

„A já se teď půjdu maličko proběhnout,“ oznámila slečna Knightová zvesela. „Nezdržím se dlouho.“

„Ať vás ani nenapadne s návratem pospíchat!“ zvolala slečna Marplová společensky, nicméně upřímně.

„Nerada vás nechávám příliš dlouho samotnou, má drahá, aby vám nebylo smutno.“

„Ujišťuji vás, že jsem docela spokojená,“ řekla slečna Marplová a zavřela oči. „Možná si zdřímnu.“

„To je správné. Mám vám něco přinést?“

„Mohla byste se zeptat u Longdona, jestli už jsou hotové záclony. A snad i koupit ještě jedno přadeno modré vlny u paní Wisleyové. A v lékárně krabičku cukrátek z černého rybízu. A třeba mi vyměnit knížku v knihovně, jenom si nenechte strčit nějaký titul, který není v mém seznamu. Tahle poslední věc byla strašná. Nedokázala jsem ji dočíst.“ Podala své pečovatelce *Probuzení jara*.

„Ale, ale! Vám se nelíbila? Myslela jsem, že budete spokojená. Tak krásný příběh!“

„A pokud by pro vás nebylo příliš daleko zajít až k Hallettovům, nezeptala byste se, nemají-li šlehače na bílky, jimiž se tluče kolmo dolů, ne ty, co se otáčí kličkou.“ Věděla velmi dobře, že nic takového Hallettovi nemají, ovšem byl to nejvzdálenější krám. „Jen jestli po vás nechci příliš mnoho —“ zašeptala.

„Vůbec ne. S potěšením,“ odpověděla slečna Knightová zřejmě upřímně.

Nákupy totiž milovala; představovaly pro ni životní rosu. Potkávala při nich známé, měla příležitost popovídat si, pokleветit s prodavačkami a poznat zboží z různých obchodů. A při tomto příjemném zaměstnání mohla strávit dost času, aniž by ji trápil pocit provinění, že její povinnosti je pospíchat nazpět.

A tak ještě jednou pohlédla na křehkou stařenku, odpočívající klidně u okna a celá šťastná vyrazila.

Slečna Marplová vyčkala několik minut pro případ, že by se slečna Knightová vrátila pro nákupní tašku, toboleku nebo kapesník (ráda něco zapomínala a vracela se pro to) a rovněž aby se vzpama-

tovala z lehké duševní únavy z vymýšlení tolika nepotřebných věcí, o které slečnu Knightovou požádala. Pak rázně vstala, odhodila pletení a přes pokoj cílevědomě zamířila do předsíně. Tam z věšáku sňala svůj letní plášť, ze stojanu vzala hůl, z domácích trepek se přezula do vycházkových střevíců a postranními dveřmi vyšla z domu.

„Zabere jí to aspoň půl druhé hodiny,“ usoudila v duchu. „Určitě — když teď nakupuje tolik lidí z Rozvoje.“

Představila si slečnu Knightovou jak se u Longdona zbytečně přeptává na záclony. Situaci obdivuhodně přesně odhadla; její pečovatelka právě v tom okamžiku zvolala: „Ovšem, bylo mi úplně jasné, že ještě nebudou ušité, ale samozřejmě jsem slíbila, že sem zajdu, sotva mě stará paní o to požádala. Tihle drahouškové nemají mnoho radostí a tak člověk musí vyhovět jejich vrtolům. A ona je milá stařenka. Pochopitelně už trochu schází. Ztrácí duševní sílu. Tohle je pěkná látka. Máte ji i v jiných barvách?“

Uplynulo příjemných dvacet minut. Když slečna Knightová konečně odešla, starší prodavačka se ušklíbla: „Ze schází? Tomu uvěřím, až se přesvědčím na vlastní oči. Slečna Marplová byla vždycky bystrá jako liška a řekla bych, že taková je dosud.“ Potom věnovala pozornost mladé ženě v přiléhavých kalhotách a kazajce z plachtoviny, která na záclony do koupelny sháněla igelit potišťený kraby.

„Knightová mi připomíná Emily Watersovou,“ řekla si slečna Marplová spokojeně jako vždy, když se jí podařilo vybavit si u někoho podobu se známým z dřívějšíka. „Má stejný ptačí mozek. Copak se vůbec s Emily stalo?“

Asi nic moc, usoudila. Kdysi se málem zasnoubila s evangelickým vikářem, ovšem po několikaleté známosti jejich vztah zvadl. Slečna Marplová pustila svou pečovatelku z hlavy a upnula pozornost na okolí. Rychle přešla zahradu, jen koutkem oka zaznamenala, že Laycock sestříhal staromódní růže stolisté způsobem, který by se lépe hodil ke kříženým čajovkám, ale nedovolila, aby ji to rozčílilo nebo zkazilo radost z procházky bez dozoru. Cítila příjemné uspokojení nad očekávaným dobrodružstvím. Zabočila doprava, vrátky vstoupila do zahrady vikářství, pěšina ji dovedla k železné brance na místě bývalých schůdků přes oplocení a tou vykročila na asfaltovou

cestu. Po ní dorazila k úpravnému můstku přes říčku, na jejímž protějším břehu se místo luk s pasoucím se dobyt看m rozkládal *Rozvoj*.

## 2.

S pocitem Kolumba, vyplouvajícího odhalovat nový svět, přešla slečna Marplová můstek a během několika minut se ocitla u *Aubreyovy samoty*.

*Rozvoj* sice znala, ale jen z pohledu od Markét Basing Road, takže různé *Samoty* i řady pěkných bytelných vilek s televizními stojáry a modře, růžově, žlutě či zeleně natřenými dveřmi a okenními rámy vídala jenom zdálky. Dodnes se jí tedy jevil jen jako mapa; nebyla v něm. Zato teď do něj vstoupila a mohla sledovat život statečného nového, rašícího světa, který v žádném ohledu neodpovídal tomu, co znala. Připomínal jí uspořádaný model, postavený z kostiček dětské stavebnice. Slečně Marplové vůbec nepřipadal opravdový.

Ani lidé v něm nevypadali jako skuteční. Mladé ženy v kalhotách, dost podezřele vyhlížející mladí muži a chlapci, bujará prsíčka patnáctiletých holčiček... Slečna Marplová se nedokázala ubránit dojmu, že tam všichni vyhlížejí vysloveně zkažení. Nikdo si jí nevšímal, zatímco se plahočila dál.

Vyšla z *Aubreyovy samoty* a ocitla se v *Darlingtonově samotě*. Kráčela pomalu a při chůzi dychtivě chytala útržky rozhovorů matek, tlačících kočárky, nebo děvčat bavících se s mladými muži, i pochmurné poznámky zavile vyhlížejících pásků. Předpokládala aspoň, že to jsou páskové. Z prahů domů okřikovaly matky své ratolesti, které samozřejmě prováděly všechno to, co měly zakázané. Slečna Marplová vzala s povděkem na vědomí, že se děti vůbec nezměnily. A znenadání se začala usmívat a jak měla ve zvyku v duchu si zaznamenávat různé poznatky.

Tamhle ta žena se podobá Carry Edwardsové — a ta tmavovlasá připomíná dceru Hooperových; jestlipak si také jako Mary Hooperová zpacká manželství? Ten snědý hoch je celý Eda Leeke — plno nevázaných řečí, ale přitom neškodný. A je opravdu hezký. Tamten blondáček vypadá zase úplně jako Josh paní Bedwellové. Oba jsou prima kluci. Zato tenhle, co by klidně mohl být Gregory Binns, se asi bohužel nevydaří... soudím, že bude po matce.

Zahnula k *Walsinghamově samotě* a každým okamžikem se jí zlepšovala nálada.

Nový svět se od starého nelišil. Domy jsou sice jiné, ulice města se nazývají *Samoty*, obyvatelé nosí jiné oblečení a jinak se vyjadřují, ale v podstatě zůstávají stejnými bytostmi jako předtím. Ani náměty k rozhovorům se nezměnily, i když teď leckdo používá jiných výrazů.

Jak při své průzkumné vycházce zahýbala do dalších ulic, ztratila slečna Marplová směr a znovu dorazila na okraj sídliště. Ocitla se u *Carrisbrookovy samoty*, vystavěné dosud pouze z poloviny. U okna v prvním poschodí téměř hotového domu stála mladá dvojice a probírala jeho výhody. Jejich hlasy se nesly dolů.

„Musíš ocenit krásnou polohu tohoto bytu, Harry.“

„Předchozí ležel taky pěkně.“

„Tenhle má ale dva pokoje navíc.“

„A ty taky budeš muset zaplatit.“

„No mně se líbí tady tento.“

„Že se líbí tobě!“

„Ach, neotravuj! Víš, co říká maminka.“

„Tvoje maminka říká pořád něco.“

„Nekritizuj moji maminku! Kde bych byla bez ní? A mohla se zachovat ještě hůř, věř mi. Třeba tě dostat před soud.“

„Dej s tím už pokoj, Lily.“

„Je odtud hezký pohled na kopce. A vidíš málem —“ vyklonila se daleko z okna a vytočila tělo doleva — „málem na vodní nádrž.“

Naklonila se ještě víc, aniž si uvědomila, že se plnou vahou opírá o prkna, volně položená přes parapet. Pod tíhou těla prkna ujela a strhla ji s sebou. Při snaze nabýt rovnováhu vykřikla:

„Harry —!“

Mladý muž stál kousíček za ní. Nepřiskočil, naopak o krok ustoupil...

Děvče se vši silou přidrželo zdi a napřímilo se. S úlevou si oddechlo.

„Div jsem nevypadla. Proč jsi mě nezachytil?“

„Všechno se udalo tak rychle. Vždyť jsi v pořádku.“

„Podle tebe. Mohla jsem vypadnout, říkám ti. A podívej se na předeek mého svetru. Je celý ušpiněný.“

Slečna Marplová kráčela chvíli dál, ale pak se znenadání vrátila.

„Být vámi, drahoušku, nevdávala bych se za toho mladíka. Potřebujete někoho spolehlivého, kdo vám v nebezpečí pomůže. Odpusťte mi má slova — ale cítím povinnost vás varovat.“

Obrátila se k odchodu a Lily za ní zůstala civět.

„Pro všechno na světě —“

Mladý muž přistoupil.

„Co ti chtěla, Lil?“

Lily otevřela ústa, ale pak je znovu zavřela.

„Vyslovila vážnou výstrahu, když to chceš slyšet.“

Zamyšleně se na něj zadívala.

V úsilí dostat se co nejrychleji pryč zabočila slečna Marplová za roh, klopýtla o uvolněnou dlažbu a upadla.

Z jednoho z okolních domů k ní přiběhla žena.

„Ach Bože, jak ošklivý pád! Snad jste si neublížila?“ Až s nadměrnou ochotou starou slečnu objala a zvedla na nohy. „Tak! Nemáte nic zlomeného? Musíte být celá rozechvělá.“

Mluvila hlasitě a přátelsky. Byla to pěkně obtloustlá čtyřicátnice s hnědými prokvétajícími vlasy, modrýma očima a velkými laskavými ústy, která otřesenému pohledu slečny Marplové připadala až přeplněná bílými lesklými zuby.

„Pojďte se raději ke mně posadit a uklidnit. Uvařím vám šálek čaje.“

Slečna Marplová jí poděkovala a modře natřenými dveřmi se nechala zavést do nevelkého pokoje, plného křesel a pohovek, potažených veselým kretonem.

„Tady se můžete uvelebit a odpočinout si,“ doporučila její záchránkyně a usadila starou slečnu do čalouněné pohovky. „Já zatím zapnu kotlík.“

Pospíšila z místnosti, která po jejím odchodu vypadala nesmírně tichá. Slečna Marplová se zhluboka nadechla. Nebyla doopravdy zraněná, jen pádem rozrušená. Pády v jejím věku nejsou příliš vhodné. Naštěstí se slečna Knightová nemusí nic dovědět, pomyslela si

provinile. Opatrně zahýbala pažemi a nohama. Žádná zlomenina. Možná po šálku čaje —

Přišel vzápětí na podnose s talířkem, na němž ležely čtyři sušenky, a byl postaven na stolek před lenošku.

„Tak tady je. Mám vám nalít? Radši si hodně oslad'te.“

„Bez cukru, prosím.“

„Musíte si osladit. Prodělala jste přeci šok. Za války jsem sloužila v polním lazaretu v zahraničí. Cukr skvěle uklidňuje.“ Vhodila čtyři kostky do hrníčku a energicky obsah zamíchala.

„Teď to vypijte a budete jako rybička.“

Slečna Marplová se podřídila příkazu. Hodná žena, pomyslela si. Někoho mi připomíná — koho asi?

„Jste ke mně velice laskavá,“ řekla s úsměvem.

„Ach, o nic nejde. Jsem prostě andělíček-strážníček. Ráda lidem pomáhám.“ Když na brance u zahrádky cvakla klika, vyhlédla z okna. „Manžel se vrací. — Máme hosta, Arthure.“

Vyšla do haly a přivedla poněkud udiveného, hubeného, pobledlého, nemluvného muže.

„Tato dáma upadla právě před naším domem — tak jsem ji přirozeně vzala k nám.“

„Máte nesmírně laskavou manželku, pane —?“

„Jmenuju se Badcock.“

„— pane Badcocku. Mrzí mě, že jsem ji tolik obtěžovala.“

„Heather nic neobtěžuje. Ochotně pomůže.“ Zvědavě si návštěvníci prohlédli. „Měla jste někam namířeno?“

„Ne, šla jsem jen na procházku. Bydlím v St. Mary Meadu, hned vedle fary. Jmenuji se Marplová.“

„To není možné!“ zvolala Heather. „Vy jste slečna Marplová? Slyšela jsem o vás. Tak vy tedy děláte všechny ty vraždy?“

„Heather! Co povídáš?“

„Vždyť víš, jak to myslím. Sama nevraždí, ale vraždy vyšetřuje. Jste to určitě vy?“

Slečna Marplová skromně zamumlala, že už párkrát přišla s vraždou do styku.

„Doneslo se mi, že zdejší obec několik vražd zažila. Onehdy o tom hovořili v klubu *Bingo*. Jednu měli i v Gossington Hallu. Já bych

si nekoupila sídlo, v němž došlo k vraždě. Pripadalo by mi, že tam straší," drmolila Heather.

„V Gossington Hallu žádná spáchána nebyla. Tam jen někdo mrtvolu přenesl.“

„Byla prý nalezena v knihovně na koberečku před krbem.“

Slečna Marplová přikývla.

„Tedy skutečně? Možná podle toho natočí film. Kdoví, jestli Marina Greggová nekoupila Gossington Hall právě proto.“

„Marina Greggová?“

„Ano. Ona a její manžel. Nepamatuji si jeho jméno — je myslím producent nebo režisér — Jason a dál nevím. Ale Marina Greggová je krásná, že? V uplynulých letech ovšem v mnoha filmech nehrála — byla dlouho nemocná — přesto bych řekla, že se jí žádná jiná nevyrovná. Viděla jste ji v *Carmanelle*? A v *Ceně lásky* nebo v *Mary Skotské*? Není už tak mladá, ale herečka je stále skvělá. Odjakživa ji obdivuji. Když jsem dospívala, tak se mi o ní i zdálo. Největší rozehvění mi vyvolal dobročinný bazar ve prospěch nemocnice sv. Jana v Bermudě, který měla Marina zahajovat. Šílela jsem nedočkavostí. Jenže ráno jsem přišla dolů s teplotou a doktor mi zakázal zúčastnit se slavnosti. Já se ale nedala odradit. Vlastně mi ani nebylo tak zle. Vstala jsem tedy, napatlala si na obličej spoustu líčidla a šla jsem. Marině mě představili, ona se mnou dobře tři minuty hovořila a dala mi autogram. Bylo to nádherné. Na ten den jsem nikdy nezapomněla.“

Slečna Marplová ji bedlivě pozorovala.

„Doufám, že se u vás neprojevíly nějaké neblahé následky?“ zeptala se poděšeně.

Heather Badcocková se zasmála.

„Vůbec ne. Nikdy jsem se necítila lépe. Tvrdím, že chce-li člověk něčeho dosáhnout, nesmí se bát rizika. Já podle toho vždycky jednám.“ Opět se šťastně, pronikavě zasmála.

„Heather nic nezadrží,“ pravil Arthur Badcock obdivně. „Vždycky si prosadí své.“

„Alison Wildeová,“ zašeptala slečna Marplová s uspokojením a kývla hlavou.

„Prosím?“ podivil se Badcock.

„To nic. Prostě jsem si vzpomněla na jednu známou.“

Heather se na návštěvnici tázavě podívala.

„Pouze jste mi ji připomněla, nic víc.“

„Opravdu? Doufám, že byla milá.“

„Byla vskutku milá,“ přitakala slečna Marplová zvolna. „Laskavá, zdravá, plná života.“

„Jistě ale měla své chyby,“ ušklíbla se Heather. „Já je aspoň mám.“

„Nu, Alison vyslovovala vždycky přesně vyhraněný názor bez ohledu na to, jak se může jevit ostatním nebo zda jim neublíží.“

„Jako tenkrát, když jsi u nás ubytovala rodinu vystěhovanou z chalupy určené ke zbourání, a oni pak od nás odešli i s našimi lžičkami,“ dodal Arthur.

„Ale Arthure! Nemohla jsem je odmítnout. To by ode mne nebylo hezké.“

„Šlo o rodinné příbory,“ dodal pan Badcock smutně. „Z doby krále Jiřího. Po babičce mé matky.“

„Pust' z hlavy staré lžičky. Nemluvíš o ničem jiném.“

„Bohužel neumím zapomínat...“

Slečna Marplová se na něj zamyšleně zadívala.

„Co dělá teď ta vaše známá?“ Heather projevila upřímný zájem.

Než slečna Marplová odpověděla, na okamžik zaváhala.

„Alison Wildeová? Ach — ta už zemřela.“

### 3.

„Jsem ráda, že už jsem zase tady,“ řekla paní Bantryová, „i když jsem se měla skvěle.“

Slečna Marplová s pochopením přikývla a vzala z ruky přítelkyně podávaný šálek s čajem.

Když plukovník Bantry před několika lety zemřel, paní Bantryová Gossington Hall včetně značného množství k němu patřících pozemků prodala a pro sebe si ponechala bývalý domek vrátného, nevelkou stavbu s rozkošným sloupovím, zato naprosto nepohodlnou. I zahradník by odmítl v ní bydlet. Paní Bantryová ji obohatila o všechny novodobé vymoženosti — vestavěla moderní kuchyň, zavedla vodovodní i elektrickou přípojku a zřídila koupelnu. To vše ji

přišlo hodně draho, avšak zdaleka ne tolik, jako stál pokus žít nadále v Gossington Hallu. Zajistila si rovněž nezbytné soukromí tím, že kolem asi tří akrů zahrady hustě osázela stromy, takže jak říkala „Ať si v Gossingtonu dělají co chtějí, nic neuvidím a nebude mě to trápit.“

Během uplynulých několika let trávila valnou část každého roku cestováním, návštěvami dětí a vnoučat v různých částech zeměkoule a občasnými návraty do vlasti, kde si užívala ústraní domova. Gossington Hall změnil několikrát majitele. Když se neuplatnil jako pension, koupili jej čtyři lidé, rozdělili na čtyři zhruba stejně velké byty a postupem času se začali hádat. Nakonec sídlo z nějakého záhadného důvodu, který se pak ukázal jako zbytečný, převzalo ministerstvo zdravotnictví, znovu je prodalo — a právě o tomto převodu obě přítelkyně teď hovořily.

„Zaslechla jsem různé zkazky,“ prohodila slečna Marplová.

„Přirozeně,“ přikývla paní Bantryová. „Lidé leccos tvrdí, ale s konečnou platností se sem nastěhuje Marina Greggová.“

„Jak byla nesmírně krásná,“ povzdechla si slečna Marplová. „Nezapomenu na její rané filmy. Třeba *Tažný pták* s tím hezounem Joelem Robertsem. Nebo *Mary Skotská*. A samozřejmě se mi hrozně líbila sentimentální *Cestička žitem*. Ach Bože, jak dávno to bylo!“

„Ano,“ přitakala paní Bantryová. „Musí jí být — kolik myslíš? Čtyřicet pět? Padesát?“

Slečna Marplová usoudila, že jí táhne padesátka.

„Hrála poslední dobou vůbec v něčem? Já už dnes totiž do kina často nechodím.“

„Jen malé role,“ upřesnila paní Bantryová. „Velkou úlohu už dávno neměla. Po jednom ze svých rozvodů se těžce nervově zhroutila.“

„Všechny jsou několikrát vdané — musí to být hrozně únavné.“

„Mně by něco podobného nevyhovovalo,“ podotkla paní Bantryová. „Zamilovat se do muže, vzít si ho, zvyknout si na něj, spokojeně se usadit — a pak najednou všechno zahodit a začít znovu od začátku, to mi připadá holý nesmysl.“

„Nemohu se odvážit kritizovat, když jsem zůstala neprovdaná —“ slečna Marplová si staropanensky lehce odkašlala — „ale je to asi škoda.“

„Nejspíš se tomu nemohou vyhnout při způsobu života, jaký vedou,“ vysvětlila paní Bantryová ne zcela jasně. „S ničím se netají. Setkala jsem se s ní v Kalifornii — s Marinou Greggovou totiž,“ dodala.

„Jak se ti jevila?“

„Byla okouzlující,“ odvětila paní Bantryová. „Naprosto přirozená a nezkažená — což je trochu jako livrej,“ připojila zamyšleně.

„Co prosím?“

„Přirozenost a nezkaženost se naučíme nosit jako uniformu a už ji jakživ nesvlékneme. Jen si představ tu hrůzu nesmět se nikdy na nic vykašlat a říct: ‚Ach Bože, přestaňte mě otravovat!‘ Podle mého názoru musíš pořádat flámy a orgie už jen z čisté sebeobraný.“

„Měla prý pět manželů, je to pravda?“ vyzvídala slečna Marplová.

„Přinejmenším. Ten první ničím nevynikal, po něm přišel jakýsi cizí princ nebo hrabě, pak kolega od filmu — že by Robert Truscott? Byla to velká láska, ale vydržela jen čtyři roky. Následoval dramatik Isidor Wright. S ním žila střízlivě, klidně a měla i dítě — zřejmě vždycky po děcku toužila a několik sirotek dokonce přijala za vlastní, což ale není to pravé. Předstírala mateřství s velkým M. Nakonec se jí narodil nenormální imbecil nebo něco takového a na to se zhroutila, propadla drogám a odmítala hrát.“

„Zřejmě o ní hodně víš,“ usoudila slečna Marplová.

„Pochopitelně,“ přisvědčila paní Bantryová. „Zajímalo mě, kdo kupuje Gossington. Za nynějšího muže se provdala před dvěma roky a teď snad je už docela v pořádku. On je producent — nebo snad režisér? Tohle si vždycky pletu. Miloval ji od raného mládí, jenže tehdy ještě nic neznamenal. Nyní je prý velmi slavný. Jak jen se jmenuje? Jason — Jason nějak — Jason Hudd, ne Rudd. Ano. Koupili Gossington, protože je blízko“ — zaváhala — „Elstree?“ řekla zkusmo.

Slečna Marplová zavrtěla hlavou.

„Asi ne,“ namítla. „Elstree je v severním Londýně.“

„Je to docela nový ateliér. Už vím — Hellingforth. Jméno mi připadá vysloveně finské. Je asi šest mil od Markét Basingu. Marina má myslím natáčet film o Alžbětě Rakouské.“

„Jak podrobně znáš soukromí filmových hvězd,“ podivila se stará slečna. „To všechno ses dověděla v Kalifornii?“

„Ani ne,“ odvětila paní Bantryová, „spíš v odborných časopisech, které čtu u kadeřnice. Většinu hereček neznám ani podle jména, ale Marina Greggová a její muž mě zaujali, když koupili Gossington. Co všechno se v těch časopisech píše! Nevěřím ani polovině z toho — a snad ani čtvrtině. Nemyslím, že Marina Greggová je nymfomanka nebo že pije, nejspíš ani drogy nebere a dost možná, že si pouze dopřála pěknou dovolenou a vůbec se nezhroutila. Je ale pravda, že tu u nás bude bydlet.“

„Přijede příští týden,“ připomněla slečna Marplová.

„Už tak brzo? Víím, že zapůjčila Gossington k uspořádání velké dobročinné slavnosti ve prospěch nemocnice svatého Jana. Dům nejspíš opravili.“

„Prakticky ho přestavěli,“ upřesnila slečna Marplová. „Pravděpodobně mohlo být levnější a jednodušší jej celý strhnout a postavit znovu.“

„Zřídili v něm koupelnu?“

„Mluví se o šesti. Je tam i dvorana s palmami a bazén a vzácné obrazy. Pracovnu tvého manžela spojili s knihovnou a vytvořili tak hudební sál.“

„Artur se obrátí v hrobě. Víš přece, jak nenáviděl hudbu. Postrádal hudební sluch, chudáček. Ten se mračil, když nás někdo z přátel pozval na operu! Nejspíš vstane z mrtvých a přijde je strašit.“ Odmlčela se a znenadáni pravila: „Naznačil někdo, že by v Gossingtonu mohlo strašit?“

Slečna Marplová zavrtěla hlavou.

„To ne,“ zavrhlá s určitostí.

Což lidem nezabrání, aby to netvrdili,“ opáčila paní Bantryová.

„Dosud nikdo nic takového neřekl.“ Než slečna Marplová pokračovala, dodala: „Lidé nejsou přece docela hloupí. Aspoň na venkově ne.“

Paní Bantryová na ni vrhla rychlý pohled. „Tohle stále tvrdíš, Jane. Ovšem tvoje slova nedokážu vyvrátit.“ Pak se t znenadání usmála. „Marina Greggová se mě velice mile a jemně zeptala, jestli mi nebude líto, když ve svém bývalém domově uvidím cizí lidi. Ujistila jsem ji, že vůbec ne. Asi mi doslova nevěřila, ale koneckonců sama víš, že Gossington vlastně náš domov nebyl. Nežila jsem tam od dětství a na tom v podstatě záleží. Byl to dům s pěknou honitbou a s možností rybolovu a koupili jsme jej až při Arthurově odchodu do důchodu. Připadalo nám, že jeho správu snadno a dobře zvládneme. Nechápu, jak nás něco podobného mohlo napadnout. Jen těch schodů a chodeb! A k tomu čtyři služebné! Jenom! To byly časy, cha, cha!“ Náhle odbočila. „Prý jsi upadla? Ta Knightová tě neměla pustit samotnou.“

„Slečna Knightová za můj pád nemůže. Pověřila jsem ji spoustou nákupů a pak jsem —“

„— jí prostě utekla. Chápu. Tohle bys ale dělat neměla, Jane. Ve tvém věku —“

„Odkud ses o mé nehodě dověděla?“

Paní Bantryová se ušklíbla.

„V St. Mary Meadu nic neutajíš. Sama jsi mi to často připomínala. Zprávu mám od paní Meavyové.“

„Paní Meavyové?“ Slečna Marplová znejistěla.

„Chodí mi posluhovat. Je z *Rozvoje*.

„Aha, z *Rozvoje*.“

Následovala normální pomlka.

„Co jsi v *Rozvoji* dělala?“ projevila paní Bantryová zvědavost.

„Chtěla jsem si prohlédnout sídliště. Poznat tamní obyvatelstvo.“

„A jak ti připadalo?“

„Stejně jako všude jinde. Nevím přesně jestli jsem byla zklamaná nebo spokojená.“

„Řekla bych, že zklamaná.“

„Ne, spíš spokojená. Poznáš určité typy, a když se pak něco stane, člověk pochopí, proč k leccemu došlo.“

„Máš na mysli vraždu?“

Slečna Marplová se zatvářila pohoršené.

„Z jakého důvodu usuzuješ, že myslím pořád na vraždy?“

„Chováš se nerozumně, Jane. Proč směle nevystoupíš a jednoduše se neprohlásíš za kriminalistku?“

„Protože nic takového nejsem,“ namítla slečna Marplová rázně. „Rozumím pouze lidské povaze, což je po celoživotním pobytu v malé obci docela pochopitelné.“

„V něčem asi máš pravdu,“ přisvědčila paní Bantryová zamýšleně, „i když většina lidí by s tebou nesouhlasila. Tvůj synovec Raymond přece říkával, že tu žijeme ve stojaté vodě.“

„Drahý Raymond,“ povzdechla si slečna Marplová shovívavě a připojila: „Je stále tak hodný. Platí mi totiž slečnu Knightovou.“

Zmínka o slečně Knightové jí odvedla myšlenky jiným směrem. Vstala a prohlásila: „Měla bych se asi vrátit.“

„Snad jsi nešla pěšky až sem?“

„Samozřejmě že ne. Přijela jsem Inchem.“

Toto poněkud nejasné oznámení přijala paní Bantryová s naprostým porozuměním. Před mnoha a mnoha lety vlastnil pan Inch dva kočáry, které u nádraží čekávaly na příjezd vlaků a dámy si je najímaly k odvozu na čajové dýchánky, či s dcerami na lehkovážné zábavy, jako byly taneční večírky. Když se naplnil čas a růžovolící Inch po své sedmdesátce postoupil živnost synovi, známému pod označením „mladý Inch“ (jemuž tehdy bylo pětáctýřicet let), starý Inch dál vozil postarší dámy, které jeho syna považovaly za příliš mladého a nezodpovědného. Aby držel krok s dobou, vyměnil mladý Inch kočáry za auta. Strojům však příliš nerozuměl a tak za určitý čas firmu převzal jakýsi pan Bardwell, nicméně jméno Inch si ponechal. Za určitou dobu podnik prodal panu Robertsovi, nicméně v telefonním seznamu zůstalo nadále oficiální označení *Inchova taxislužba* a místní usdlé dámy své jízdy označovaly za „výlety Inchem“, jako by byly Jonáš a Inch velryba, která je veze ve svém nitru.

\*\*\*

„Zastavil se tu doktor Haydock,“ ohlásila slečna Knightová vyčítavě. „Vysvětlila jsem mu, že jste šla na čaj k paní Bantryové. Slíbil, že přijde zítra.“

Pomohla slečně Marplové z pláště.

„A teď jsme nejspíš unavené,“ pokárala svou svěřenku.

„Vy asi budete,“ rýpla stará dáma. „Já nejsem.“

„Pojďte se pěkně uvelebit ke krbu,“ pokračovala slečna Knightová, aniž vzala pronesená slova na vědomí podle hesla: Ty staroušky netřeba příliš vnímat, stačí je udržovat v dobré náladě. „Jakpak by nám chutnal šálek Ovaltiny? Nebo pro změnu Horlich?“

Slečna Marplová poděkovala a prozradila, že by ráda skleničku sherry. Slečna Knightová dala pohledem najevo nesouhlas.

„Opravdu nevím, co by tomu řekl lékař,“ poznamenala, když se vracela se sklenkou.

„Zítra se ho zeptáme,“ uklidnila ji zaměstnavatelka.

Druhý den dopoledne potkala pečovatelka doktora Haydocka v hale a vzrušeným šepotem mu všechno prozradila. Postarší lékař pak vstoupil do pokoje a mnul si ruce, neboť byl chladný den.

„Přišel nás navštívit náš pan doktor,“ oznámila zvesela slečna Knightová.

„Je opravdu štiplavé ráno.“

„Což trochu sherry?“ nabídla slečna Marplová.

„Prý jste začala holdovat alkoholu. Sama nikdy nepijte!“

U lokte slečny Marplové stála už broušená láhev a skleničky. Slečna Knightová raději opustila pokoj.

Doktor Haydock byl dobrý přítel staré dámy. Pracoval teď jen na poloviční úvazek, ale některé dávné pacienty dosud navštěvoval.

„Doneslo se mi, že jste upadla,“ spustil, sotva vyprázdnil sklenku. „Ve vašem věku to není dobré. Varuji vás. A taky jsem slyšel, že jste nechtěla poslat pro Sandforda. Vaše pečovatelka pro něj ovšem poslala — a jednala naprosto správně.“

„Jen jsem se odřela a na chvíli se mi vyrazil dech. Doktor Sandford to potvrdil. Mohla jsem docela dobře počkat, než se vrátíte.“

„Podívejte se, vážená. Nemohu pracovat věčně a přiznávám, že Sandford má lepší kvalifikaci, než já. Je prvotřídní lékař.“

„Mladší doktoři jsou všichni stejní,“ namítl stará slečna. „Změří vám tlak a ať máte co máte, dostanete nějaké nové pilulky ve velkém výběru. Růžové, žluté, hnědé.“

Medicína se dnes podobá supermarketu — všechno se prodává balené.“

„Vám by vyhovovalo, kdybych vám předepsal pijavice, projímadlo a mazání na prsa z kafrového oleje?“

„To si předepíšu sama, až dostanu kašel,“ odsekla slečna Marplová spokojeně. „A velice mi pomáhá.“

„Neradi stárneme, to je ono,“ povzdychl si Haydock. „I mně věk vadí.“

„V porovnání se mnou jste mladík. Mně stárnutí samo o sobě nepřekáží, mám jiné problémy.“

„Asi tuším, jaké.“

„Nikdy nejsem sama. Jen obtížně se dostanu na pět minut bez doprovodu ven. A dokonce ani pletení mi už tak nejde. Jak dobrá pletařka jsem bývala a jak mě to uklidňovalo! Ted' pouštím očka a často o tom ani nevím.“

Haydock ji zamyšleně pozoroval a pak mu zajiskřilo v očích.

„Vždycky máte možnost udělat opak.“

„Co tím chcete naznačit?“

„Když nemůžete plést, což pro změnu párat? Jako Penelopé.“

„Copak jsem v jejím postavení?“

„Ale rozplétáním se přece ráda zabýváte.“ Vstal. „Už musím jít. Místo léku bych měl chuť předepsat vám pěkně pikantní vraždu.“

„Říkáte hroznou věc!“

„Vidíte? Vždycky se vám může hodit zjištění, jak v letním dnu zapadne petržel do másla. Dobráka Holmesa takové věci vždycky zajímaly. Dnes už je jeho postup asi přežitek, ale zůstane nezapomenutelný.“

Po doktorově odchodu přiběhla do pokoje slečna Knightová.

„Vida,“ prohlásila, „vypadáte mnohem veselejší. Dal vám něco na povzbuzení?“

„Doporučil mi zajímavou vraždu.“

„Nějakou pěknou detektivku?“

„Ne,“ odvětila slečna Marplová. „Životní realitu.“

„Proboha!“ zvolala pečovatelka. „V našem klidném městečku ale k vraždě nejspíš nedojde.“

„K vraždám může dojít kdekoli. A také k nim dochází.“

„Myslíte v *Rozvoji*?“ zauvažovala slečna Knightová. „Skoro každý z těch vlasatců nosí nůž.“ Jenže, když k vraždě došlo, v *Rozvoji* to nebylo.

## 4.

Paní Bantryová ustoupila o pár krůčků, prohlédla se v zrcadle, trochu si posunula klobouk (na klobouky nebyla zvyklá), natáhla si rukavičky z jemné kůže, vyšla z domku a pečlivě za sebou zavřela. Těšila se na to, co ji čeká. Od jejího rozhovoru se slečnou Marplovou uplynuly asi tři týdny. Marina Greggová přijela s manželem do Gos-sington Hallu a více méně se tam natrvalo usadili.

Dnes odpoledne se měla konat schůzka hlavních pořadatelů slavnosti ve prospěch nemocnice svatého Jana. Paní Bantryová nebyla členkou výboru, ale dostala od Mariny Greggové pozvánku, aby se zúčastnila čaje podávaného před schůzí. Herečka v ní připomněla jejich setkání v Kalifornii a podepsala se „Srdečně Marina Greggová“. Lístek byl psán rukou, nikoliv strojem. Nelze popřít, že se paní Bantryová cítila polichocena i rozradostněná. Koneckonců slavná herečka je slavná herečka, a ačkoliv starší dámy mohou požívat místní důležitosti, jsou si vědomy, že ve světě vynikajících osobností neznamenaají vůbec nic. A tak paní Bantryová prožívala příjemný pocit dítěte, pro něž je pořádána hostina.

Zatímco kráčela po příjezdové cestě, těkala vnímavýma očima ze strany na stranu a do mozku ukládala jednotlivé dojmy. Od doby, kdy sídlo změnilo majitele, bylo zušlechtěno. „Nešetřili výdaji,“ řekla si v duchu a spokojeně přikývla. Z příjezdové cesty se na květinovou zahradu výhled neotvíral, což paní Bantryové jen vyhovovalo. Zahrada a hlavně úzké ozdobné záhony jí v dávných dobách, kdy bydlela v Gossington Hallu, působily mimořádnou radost. Smutně, nostalgicky zavzpomínala na své kosatce. Měla jsem nejkrásnější kosatce v celém okolí, připomněla si pyšně.

Stiskla zvonek na nových vstupních dveřích, lesknoucích se čerstvým nátěrem. S potěšitelnou rychlostí jí otevřel nesporně italský sluha, který ji ihned uvedl do bývalé knihovny plukovníka Bantryho. Už věděla, že místnost spojili s jeho pracovnou, čímž se dosáhlo působivého výsledku. Na stěnách bylo obložení, na podlaze parkety. V

jednom rohu stálo křídlo, uprostřed zdi nejmodernější gramofon. Protější konec pokoje vytvářel perskými koberci, čajovým stolkem a několika křesly útulný ostrůvek.

U stolu seděla Marina Greggová a o krbovou římsu se opíral muž, o němž si paní Bantryová hned pomyslela, že ošklivějšího v životě neviděla.

Přesně několik okamžiků předtím, než paní Bantryová zvedla ruku ke zvonku, Marina Greggová lahodným hlasem nadšeně řekla manželovi:

„Tento dům mi přesně vyhovuje, Jinksi, právě takový jsem vždycky chtěla. Tichý. Anglické ticho a anglický venkov. Dovedu si představit, jak tu žiji — třeba navždy. A zvykne si na anglický způsob života. Každé odpoledne budeme pít čínský čaj z mého krásného georgiánského servisu a hledět z okna na trávníky lemované záhony květin. Cítím, že jsem se konečně vrátila domů, že se tu mohu zabydlet a být klidná a šťastná. Bude to náš domov, tuším to. Domov!“

A Jason Rudd (přejmenovaný svou ženou na Jinkse) se na ni usmíval souhlasným, shovívavým byt' i zdrženlivým úsměvem, neboť koneckonců tato slova slyšel předtím příliš často. Snad to tentokrát bude pravda, možná zde bude Marina spokojená. Z dřívějšíka však až příliš dobře znal, jak se dovede nadchnout. Vždycky byla přesvědčena, že už našla, co hledala.

„To je výborné, miláčku, prostě skvělé,“ přisvědčil hlubokým hlasem. „Těší mě, že se ti dům líbí.“

„Líbí? Zbožňuji ho. Ty ne?“

„Ovšem,“ přikývl Jason Rudd. „Jistěže.“ Sídlo nebylo zrovna špatné, uvažoval pro sebe. Dobře, solidně stavěné, třebas poněkud ošklivě viktoriánské. Teď, kdy bylo zbaveno nejhoršího nepohodlí, dalo by se v něm docela dobře bydlet, případně čas od času se do něho vracet. Doufejme, že Marina k domu aspoň dva, případně dva a půl roku nepocítí odpor. Uvidíme.

„Jak je krásné cítit se zas dobře,“ povzdechla si herečka. „Připadám si silná a schopná všemu odolávat.“

„Jistě, drahoušku, jistě,“ přisvědčil opět. A právě v té chvíli se otevřely dveře a italský sluha uvedl paní Bantryovou.

Marina Greggová ji uvítala okouzlujícím způsobem. Vyšla příchodzí naproti s napřaženými pažemi a vyslovila potěšení nad novým setkáním i nad náhodou, že se kdysi sešly v San Francisku a dva roky poté ona a Jinks koupili dům, který kdysi patřil právě paní Bantryové. A tak prý doufá, opravdu doufá, že bývalé majitelce nebude příliš vadit, co s domem udělali, a nebude je považovat zrovna za vetřelce.

„Váš příchod sem konečně rozvířil zdejší klid,“ zvolala paní Bantryová vesele a očima zabloudila ke krbu. Na to, jako by si něco uvědomila, Marina řekla:

„Mého manžela neznáte, vidíte? Jasone, to je paní Bantryová.“

Návštěvnice si Jasona Rudda se značným zájmem prohlédla a utvrdila se v dojmu, že to je jeden z nejškaredějších mužů, které kdy potkala. Měl zvláštní oči, mnohem zapadlejší, než jaké dosud viděla. Hluboké, tiché tůně, usoudila a připadla si jako romantická spisovatelka. Zbytek obličeje měl vysloveně kostrbatý, až směšně pokřivený. Trochu červené barvy by bylo jeho zvednutý nos velice snadno změnilo v nos klauna. I velká smutná ústa patřila klaunovi. Nepochopila však, jestli režisér měl právě na něco zlost, či zda vždycky vyhlížel tak rozzlobeně. Když ale promluvil, jeho hluboký a mírný hlas zněl nečekaně vlídně.

„Na manžela se vždycky zapomíná,“ pravil. „Dovolte, abych zároveň se svou ženou vyslovil potěšení, že vás zde můžeme přivítat. Snad se nedomníváte, že to mělo být naopak.“

„Nepřipadám si vypuzená z domova, to můžete pustit z hlavy,“ uklidnila jej paní Bantryová. „Gossington v podstatě nikdy můj pravý domov nebyl. Blahopřála jsem si k jeho prodeji. Dal se jen velice těžko zvládat. Zahrada\* mě těšila, ale dům přinášel čím dál víc starostí. Od chvíle, kdy jsem se ho zbavila, skvěle si užívám. Jezdím do ciziny, navštěvuji své vdané dcery a vnoučata nebo přátele v různých částech světa.“

„Dcery —“ řekla Marina Greggová. „Máte dcery a snad i syny?“

„Dva syny a dvě dcery. A pěkně daleko. Jedno dítě je v Keni, druhé v Jižní Africe, třetí v Texasu a čtvrté bohudíky v Londýně.“

„Čtyři tedy. Čtyři děti — a kolik vnoučat?“

„Zatím devět,“ pochlubila se paní Bantryová. „Úloha babičky je radostná. Nenesete rodičovskou zodpovědnost, můžete je neomezeně rozmazlovat —“

Jason Rudd ji přerušil. „Obávám se, že vám slunce svítí přímo do očí,“ pravil a přistoupil k oknu stáhnout roletu. „Musíte nám vyprávět o zdejšíм roztomilém městečku,“ vybídl návštěvnici, když se vracel. Podal jí šálek. „Přejete si rozpečenou houstičku, obložený chléb nebo tento koláč? Máme kuchařku Italku, peče docela dobré moučníky. Vidíte, přijali jsme už anglický zvyk odpoledních čajů.“

„Je také výtečný,“ odpověděla paní Bantryová, když usrkla z aromatického nápoje.

Marina se spokojeně usmála. Náhlé neklidné chvění jejích prstů, které Jason před několika okamžiky postřehl, se opět uklidnilo. Paní Bantryová si znovu majitelku domu prohlížela s nesmírným obdivem. Podle životní statistiky dosud stoupala ke svému uměleckému vrcholu. Nebylo možno označit ji za ztělesněnou smyslnost, ani opěvovat její ňadra či torzo. Byla vytáhlá, štíhlá a pružná jako vrbový proutek. Lícni kosti a tvar hlavy připomínaly něčím krásu Greta Garbo. Do svých filmů vnášela spíš osobnost nežli sex. Náhlé otočení hlavy, zvednutí víček na hlubokých nádherných očích, nepatrné zachvění úst — to vše v divákovi vzbuzovalo nečekaný, závatný požitek, který nevyvolávají jen pravidelné rysy, nýbrž půvab celého těla. Tyto vlastnosti dosud neztratila, třebaš dnes už nebyly tak zjevné. Jako řada filmových i divadelních hereček měla ve zvyku najednou se stáhnout do sebe; pak zůstávala tichá, klidná, vzdálená a dychtivým obdivovatelům přinášela zklamání. Stačil však nenadálý pohyb hlavy či rukou, anebo úsměv a kouzlo se opět vrátilo.

Jedním z jejích nejúspěšnějších filmů byl Mary Skotská a pozorovatelka si právě na tento její výkon vzpomněla. Šlehla pohledem na Jasona. I on svou ženu sledoval. Ve chvíli, kdy se nekontroloval, vyjadřovala jeho tvář, co doopravdy cítí. „Dobrý Bože, jak ten ji zbožňuje!“ řekla si paní Bantryová pro sebe.

Nechápala však, proč ji to tak překvapilo. Snad se o filmových hvězdách a jejich milostných aférách a citech v novinách píše tolik, až nikdo nečeká, že něco podobného spatří na vlastní oči. Aniž věděla proč, zvolala:

„Kéž by se vám zde líbilo a mohli jste tu nějaký čas zůstat! Předpokládáte, že si dům ponecháte delší dobu?“

Marina v údivu otevřela široce oči.

„Chci tady žít trvale,“ prohlásila. „Tím ovšem nemyslím, že nebudu muset často odjíždět. Napřesrok se mi naskýtá možnost filmovat v severní Africe, ačkoliv zatím nic není pevně dojednáno. Zde však bude můj domov.“ Povzdychla si. „Konečně jsem doma a to je právě tak krásné. Tak nesmírně krásné.“

„Rozumím vám,“ přikývla paní Bantryová, i když si současně pomyslela: „Ani na okamžik ti nevěřím. Nejsi typ, který se vůbec někdy usadí.“

Znovu vrhla rychlý kradmý pohled na Jasona Rudda. Už se nemračil, naopak se usmíval nenadálým, nečekaně sladkým, nicméně smutným úsměvem. „On to ví také,“ usoudila paní Bantryová v duchu.

Otevřely se dveře a vstoupila žena. „Bartelettovi tě chtějí k telefonu, Jasone,“ řekla.

„Vyřid', že zavolám později.“

„Jde prý o něco naléhavého.“

Povzdychl si a vstal. „Představím tě paní Bantryové,“ pravil. „To je Ella Zielinská, sekretářka.“

„Nalij si šálek čaje,“ pobídla ji Marina, když Ella seznámení přijala s úsměvným „Těší mě“.

„Vezmu si obložený chlebiček,“ pokračovala pak sekretářka. „Nestojím o čínský čaj.“

Elle Zielinské bylo odhadem pětatřicet. Oblečena byla do dobře ušitého kostýmu s nadýchanou blůzičkou a zdálo se, že vyzařuje sebevědomí. Měla krátce přistřižené vlasy a široké čelo.

„Prý jste tu kdysi bydlela,“ oslovila paní Bantryovou.

„Už před mnoha lety. Po manželově smrti jsem dům prodala a do té doby vystřídal několikrát majitele.“

„Paní Bantryová se vyjádřila, že nic nenamítá proti změnám, které jsme tu provedli,“ oznámila Marina.

„Byla bych naopak velmi zklamaná, kdybyste s domem nic neu dělali. Přišla jsem napjatá zvědavostí. Přiznám vám, že městečko překypuje chválou.“

„Neumíte si představit, jak těžké je v okolí sehnat klempíře,“ vysvětlila slečna Zielinská, zatímco systematicky žvýkala sendvič. „Ne že by to byla moje povinnost,“ dodala.

„Tvou povinností je všechno,“ opravila ji Marina, „a to dobře víš. Od dohadování se služebnictvem až po jednání s instalatéry a zedníky.“

„Tady zřejmě nechápou, že lze prorazit okno jen aby se tím otevřela krásná vyhlídka.“ Podívala se k oknu. „A vyhlídka je tu opravdu krásná, to musím přiznat.“

„Jako vzácný starodávný obraz anglického venkova,“ připojila Marina. „Dům má atmosféru.“

„Bez stromů by výjev nebudil dojem venkova,“ upřesnila Ella. „Sídliště naproti roste před očima.“

„Za mých časů zde nebylo,“ připomněla paní Bantryová.

„Chcete říct, že tehdy tu byla jen vesnice?“

Paní Bantryová přikývla.

„Muselo se vám špatně nakupovat.“

„Ani ne. Připadalo mi to nesmírně jednoduché.“

„Je příjemné mít květinovou zahradu,“ vedla Ella Zielinská dále svou. „Ale zdejší lidi si zřejmě pěstují i všechnu potřebnou zeleninu. Nebylo by jednodušší si ji kupovat? Je tu přece supermarket.“

„Asi k tomu dojde,“ povzdechla si paní Bantryová, „ovšem vlastní chutná docela jinak.“

„Nekaž nám atmosféru, Ello,“ napomenula sekretářku Marina.

Otevřely se dveře a do místnosti nakoukl Jason.

„Nerad tě vyrušuju, drahoušku,“ obrátil se k Marině, „ale požaduj tvůj osobní názor. Nevadí ti přijít k telefonu?“

Marina si vzdychla, vstala a lenivě zamiřila ke dveřím. „Každou chvíli něco,“ zamumlala. „Odpusťte, paní Bantryová. Věru nepředpokládám, že hovor potrvá déle než minutu, nanejvýš dvě.“

„Atmosféru,“ opakovala Ella Zielinská, sotva Marina vyšla a zavřela za sebou. „Myslíte, že dům má svou atmosféru?“

„Nemohu tvrdit, že jsem kdy o něm v tomto smyslu uvažovala,“ přiznala paní Bantryová. „Bylo to pro mne prostě obydlí, v jistém smyslu poněkud nepohodlné, v jiném nesmírně milé a útulné.“

„Tak bych se na něj dívala i já.“ Ella na návštěvnici upřela rychlý, přímý pohled. „Mluvíme-li o atmosféře — kdy tu došlo k té vraždě?“

„K žádné zde nedošlo.“

„Ale jděte. Leccos jsem zaslechla. Všechno se vynese. Právě tady na koberečku před krbem se to přece stalo.“ Slečna Zielinská kývla uvedeným směrem.

„Ano,“ přisvědčila paní Bantryová. „Přesně zde ležela.“

„Tedy přece vražda?“

Žena zavrtěla hlavou. „Zde spáchána nebyla. Děvče bylo do této místnosti přineseno mrtvé. S námi nic společného nemělo.“

Ella Zielinská projevila zájem. Asi vám dalo hodně práce, aby vám lidi uvěřili.“ V tom máte pravdu,“ přikývla paní Bantryová.

„Kdy jste ji našli?“

„Ráno, když služka přinesla čaj. Tehdy jsme měli ještě služebné.“

„Vím. V naškrobených květovaných šatech.“

„Na květované šaty si nevzpomínám. Tenkrát to mohly být klidně pracovní pláště. Ať tak či onak vrazila k nám do ložnice, že prý je v knihovně mrtvola. Odpověděla jsem: ‚Nesmysl,‘ a spolu s manželem jsme sešli dolů přesvědčit se, má-li pravdu.“

„A měla,“ přisvědčila sekretářka. „Bože, co všechno se nestane!“ Tázavě se ohlédla po dveřích. „Nezlobte se, ale nemluvte o tom před paní Greggovou. Podobné řeči jí nedělají dobře.“

„Pochopitelně. Ani slovem se nezmíním,“ slíbila paní Bantryová. „Vlastně o tom nikdy nehovořím. Stalo se to už tak dávno. Nedošlechne se o tom — mám na mysli paní Greggovou — od někoho jiného?“

„Nepřichází příliš do styku s lidmi. Filmové hvězdy totiž doveudou žít hodně izolovaně a často je nutno jejich izolaci uměle navodit. Všechno je rozruší. A ji také. V posledních dvou letech byla hodně nemocná. Teprve před rokem se začala vracet ke své práci.“

„Dům se jí podle všeho líbí,“ prohodila návštěvnice, „a doufá, že tu bude šťastná.“

„Podle mne tu vydrží rok, nejvýše dva,“ ušklíbla se Ella.

„Déle ne?“

„Dost pochybuji. Chápejte, Marina je z lidí, kteří si myslí, že teď právě našli po čem jejich srdce touží. Život však není tak jednoduchý, nemyslíte?“

„Ne, to není,“ přikývla paní Bantryová důrazně.

„Pro něho by znamenalo velmi mnoho, kdyby tu byla šťastná,“ podotkla slečna Zielinská. Nepřítomně, skoro hltavě snědla další dva chlebíčky, jako ten, kdo spěchá s jídlem ze strachu, aby mu neujel pro něho důležitý vlak. „Víte, Jason je génius,“ pokračovala. „Viděla jste některé filmy, které režíroval?“

Paní Bantryová pocítila lehké rozpaky. Patřila k divákům chodícím do kina pouze kvůli filmu. Dlouhý seznam herců, režiséra, producenta, kameramana a dalších vůbec nesledovala. Velmi často si ani nevšimla jmen představitelů hlavních rolí. Nechtěla však na tento svůj nedostatek upozorňovat.

„Režiséry si pletu,“ přiznala pouze.

„Má samozřejmě spoustu starostí. I s ní — a ona mu působí hodně problémů. Musíme ji totiž udržovat šťastnou a to nikdy není jednoduché. Leda že —“ zaváhala.

„Leda že jde o člověka, který je šťastný od přírody,“ napověděla paní Bantryová. „Některým lidem ovšem dělá dobře hrát si na mučedníka,“ dodala zamyšleně.

„Ach, taková Marina zas není,“ zavrtěla Ella Zielinská hlavou. „U ní dochází spíš k velkým výkyvům. Chvilí je nadmíru šťastná, strašně spokojená, se vším souhlasí a cítí se skvěle. Ale pak stačí úplná maličkost a zapadne do opačného extrému.“

„Záleží asi na temperamentu,“ pronesla paní Bantryová nazdařbůh.

„To je ono,“ přisvědčila Ella. „Temperament mají více či méně všichni, ovšem Marina Greggová jej má víc než většina lidí. Jako bychom to nevěděli! Mohla bych vyprávět!“ Dojedla poslední sendvič. „Bohudíky, že mám na starosti jen společenské záležitosti.“

## 5.

Slavnostní zpřístupnění parku Gossington Hallu, pořádané ve prospěch nemocnice sv. Jana, se zúčastnilo nečekané množství lidí a vstupné ve výši jednoho šilinku vyneslo vysoce uspokojivý obnos.

Byl sice hezký, slunečný den, ale bezpochyby převažovala zvědavost místních obyvatel zjistit, co „lidé od filmu“ s panským sídlem udělali. Předpokládaly se nejvýstřednější změny a každého velice zajímal bazén. Většinou si představovali, že se hollywoodské hvězdy sluní u bazénu na exotickém pozadí a v exotické společnosti, přičemž zapomínali brát v úvahu, že podnebí v Hollywoodu může být ke koupání vhodnější než v St. Mary Mead. Koneckonců i v Anglii proběhne v létě alespoň jeden příjemně horký týden a nedělní noviny přece také dostanou příležitost uveřejnit rady, jak se udržet svěží, jak připravovat studené večere nebo míchat chladné nápoje. Bazén skoro přesně odpovídal všeobecným úvahám jak asi bude vypadat. Byl velký, s modrou vodou a nezvykle vyhlížejícím pavilonkem k převlékání. Obklopovala jej vysoká hradba z uměle vysázených stromů a křovin. Reakce davu skoro odpovídala očekávání a vyvolávala řadu rozličných poznámek.

„Ach, jaká krása!“

„Pěkná spotřeba vody!“

„Připomíná mi koupání v prázdninovém táboře, kde jsem byl.“

„Tomu já říkám hříšný přepych. Nemělo by se to dovolit.“

„Podívejte se na ty skvostné mramorové sochy. Musely stát celý majetek!“

„Nechápu, proč si tihle lidé myslí, že se sem prostě můžou nastěhovat a rozhazovat peníze.“

„Dům asi jednou uvidíme v televizi. Aspoň se pobavíme.“

I pan Sampson, nejstarší obyvatel ze St. Mary Mead, který se hrdě vychloubal svými devadesáti šestý lety, ačkoliv jeho příbuzní neochvějně tvrdili, že mu je teprve osmdesát osm, se na revmatických nohách přibelhal o holi, aby si prohlédl předmět rozruchu. Výsledek ohodnotil slovy: „To volá do nebe!“ a pln naděje mlaskl rty: „Tady se určitě budou páchat jen samý nepravosti. Nahý mužský a ženský tu budou popíjet a kouřit marihuanu, jak o tom píšou v novinách. Jo,“ dodal s nesmírným potěšením, „bude tu hnízdo hříchu.“

Vyvrcholením odpolední zábavy se stala návštěva domu, umožněná za vstupné ve výši dalšího šilinku, a prohlídka nového hudebního sálu, salonu i k nepoznání změněné jídelny, zařízené dnes nábyt-

kem z tmavého dubu, potaženého safiánem, a různých dalších pozoruhodností.

„Gossington Hall nepoznáváte, vidíte?“ zeptala se paní Bantryové snacha pana Sampsona.

Otázaná dorazila na místo poměrně pozdě a s potěšením si všimla, že zvědavců je hodně a výnos ze vstupného bude značný.

Rozlehlý stan, v němž se podával čaj, byl přeplněn hosty. Paní Bantryová jen doufala, že brišky vystačí pro všechny. O obsluhu se však staralo několik schopných žen. Ona sama si zaskočila k záhoňům a přejela je starostlivým pohledem. Potěšilo ji, že na nich majitelé nešetřili, že jsou přesně upravené, vyplete a osázené drahými květinami. Nicméně jí neuniklo, že postrádají láskyplný zásah.

Uspořádání bylo zřejmě zadáno nějaké dobré zahradnické firmě, která dostala neomezenou moc a s pomocí pěkného počasí odvedla velmi dobrou práci.

Když se rozhlédla, připadala jí scénérie trochu jako zahradní slavnost v Buckinghamském paláci. Každý se snažil všechno si prohlédnout a chvílemi bylo několik vyvolenců pozváno do vlastních útrob domu. I k ní náhle přistoupil pružný mladík s dlouhými vlnitými vlasy. „Paní Bantryová? *Jste paní Bantryová?*“

„Ano, jsem.“

„Hailey Preston,“ představil se. „Pracuji u pana Rudda. Šla byste laskavě do druhého patra? Pán a paní Ruddovi si tam pozvali několik přátel.“

Náležitě polichocena paní Bantryová vykročila za ním. Vstoupili vchodem, v jejích dobách nazývaným „zahradní dvířka“. Červená šňůra zabraňovala v přístupu na hlavní schodiště. Hailey Preston ji odháněl, aby mohli projít. Paní Bantryová před sebou spatřila radního Allcocka s tlustou, dýchavičnou manželkou.

„Skvělé, co z domu udělali, vidíte, paní Bantryová!“ sípala paní Allcocková. „Přiznávám, že bych se s chutí podívala na jejich koupelny, ale pochybuji, že se mi taková příležitost naskytne,“ pronesla toužebně.

Na vrcholu schodiště vítali vybranou elitu Marina Greggová a Jason Rudd. Dřívější hostinský pokoj byl vybourán, takže vzniklo velké odpočívadlo, sloužící jako rozlehlý společenský prostor.

Hosty ohlašoval tlustý, livrejovaný sluha. „Pan radní Allcock s chotí,“ vykřikl právě. Jak paní Bantryová slečně Marplové vylíčila, byla Marina Greggová naprosto přirozená a okouzlující. Ještě jí zněla v uších dřívější slova paní Allcockové: „A tak nezkažená, ačkoliv je tak slavná.“

Jak prý je milé, že paní Allcocková přišla — i se svým manželem — a snad se jim odpoledne bude líbit. „Jasone, prosím, postarej se o paní Allcockovou.“ Tím byli radní s chotí přesunuti k Jasonovi a nápojům. „Ach, paní Bantryová, je od vás hezké, že jste se dostavila.“

„Za celý svět bych tuto příležitost nepromeškala,“ odvětila paní Bantryová a cílevědomě přikročila ke stolku se sklenkami martini. Mladík jménem Hailey Preston ji vznešeně obsloužil, pak se otočil, nahlédl do papírku, který třímal v ruce, a bezpochyby se vydal pro další vyvolence, aby je přivedl k audienci. Všechno je dokonale zorganizováno, usoudila paní Bantryová, když se, držíc skleničku v ruce, obrátila, aby si prohlédla nové příchozí. Štíhlý, asketický vikář se tvářil nejistě a trochu rozpačitě.

„Jste velmi laskavá, že jste mě pozvala,“ řekl Marině Greggové vážně. „Bohužel asi víte, že sám nemám televizní přijímač, ale já — hm — moje děti mě patřičně informují —“

Nikdo nechápal, co tím mínil. Slečna Zielinská, která měla rovněž službu, podala mu s vlídným úsměvem limonádu. Za ním po schodech přicházeli manželé Badcockovi. Zarudlá a rozradostněná Heather Badcocková šla o krok před svým chotěm.

„Pán a paní Badcockovi,“ zahlaholil muž v livreji.

„Paní Badcocková — neúnavná tajemnice našeho sdružení,“ zvolal vikář a se sklenicí limonády oslovil příchozí. „Jedna z nejhorlivějších pracovníků. V podstatě nevím, co by si nemocnice svatého Jana bez ní počala.“

„Byla jste vždycky skvělá,“ pravila herečka.

„Že byste si mě pamatovala?“ zvolala Heather škádlivě. „Copak byste mohla při tolika lidech, s nimiž se setkáváte? Navíc je to už tak dávno. A zrovna v Bermudě! Přijela jsem tam s naší ambulancí. Ach, od té doby uběhlo mnoho let.“

„Ovšem.“ Marina byla ztělesněný půvab a úsměv.

„Tak dobře si všechno pamatuji,“ pokračovala paní Badcocková. „Byla jsem celá rozčilená. Jako mladé děvče jsem vás šíleně obdivovala a najednou se mi naskytla příležitost vidět skutečnou Marinu Greggovou!“

„Jak milé od vás, opravdu milé,“ odpověděla herečka sladce, ale očima přes rameno Heather už nenápadně zamířila k dalším hostům.

„Nechci vás zdržovat,“ nedala se přerušit Heather, „ovšem musím —“.

„Chudák Marina Greggová,“ povzdychla si paní Bantryová v duchu. „Tak tohle prožívá každou chvíli! Co trpělivosti potřebuje!“

Heather neodbytně pokračovala ve svém vyprávění.

Za paní Bantryovou vzrušeně oddychovala paní Allcocková.

„Jaké změny tu provedli. Nevěřila byste tomu, dokud všechno nespatříte na vlastní oči. Co to asi stálo...“

„— necítila jsem se ani příliš nemocná — a prostě jsem si umínila, že musím —“

„Tak tohle je vodka!“ Paní Allcocková si nedůvěřivě prohlížela svou skleničku. „Pan Rudd se mě zeptal, jestli ji chci ochutnat. Označení zní čistě rusky. Ani mi moc nechutná...“

„— a řekla jsem si: nedám se odradit! Nanesla jsem si na výrazku na tvářích silně líčidla —“

„Asi by bylo nevychované, skleničku někam postavit,“ posteskla si paní Allcocková.

„Vůbec ne,“ uklidnila ji vlídně paní Bantryová. „Vodka se má správně spolknout na jeden hlt.“ Paní Allcocková se zatvářila udiveně. „Ovšem to vyžaduje praxi. Odložte sklenku na stůl a vezměte si martini, které roznáší sluha.“ Obrátila se, aby mohla doposlechnout nadšené vyprávění Heather Badcockové.

„Dodnes si pamatuju, jak jste v ten den byla krásná. Vidět vás mi stálo stokrát za to.“

Tentokrát Marina neodpověděla pouze mechanicky. Její oči, které zabloudily přes rameno Heather Badcockové, se nyní jako by zastavily uprostřed stěny nad schodištěm a objevil se v nich tak hrozný výraz, že paní Bantryová postoupila o krůček kupředu. Omdlí snad herečka? Co proboha mohla spatřit, že to vyvolalo až vražedný pohled? Než však stačila k Marině dojít, ta se vzpamatovala, matné,

nezaostřené oči znovu upřela na Heather a znovu — byt' zřejmě zcela bezděčně — zapadla opět do role okouzující hostitelky.

„Jak rozkošný příběh. A čeho se teď napijete? Chcete koktejl? Jasone!“

„Nu, obvykle si dávám citrónovou nebo pomerančovou šťávu.“

„Musíte si vzít něco lepšího,“ namítla Marina. „Nezapomeňte, že oslavujeme.“

„Poradím vám americké *daiquiri*.“ Jason se objevil se dvěma sklenicemi, z nichž jednu podal své ženě. „Je to Marinin oblíbený nápoj.“

„Už bych neměla pít, měla jsem tři,“ namítla herečka, ale skleničku si vzala.

Heather nápoj od Jasona přijala a Marina se odvrátila, aby pozdravila dalšího příchozího.

„Pojďme si prohlédnout koupelny,“ vybídla paní Bantryová paní Allcockovou.

Ach — myslíte, že smíme? Nebudeme vypadat poněkud neoma-leně?“

Určitě ne,“ odpověděla tázaná a oslovila Jasona Rudda“ „Máme chuť se podívat na vaše nádherné koupelny, pane Rudde. Dovolíte nám ukojit naši čistě ženskou zvědavost?“

„Ovšem,“ přisvědčil Jason s úsměvem. „Jen jděte a dobře se bavte, děvčata. A třeba se i vykoupejte, chcete-li.“

„Je milé, že vás to napadlo,“ prohodila paní Allcocková, když za paní Bantryovou kráčela chodbou. „Já bych se něčeho podobného neodvážila.“

„Kdo se chce někam dostat, musí projevít odvahu,“ odpověděla bývalá majitelka domu, zatímco otvírala jedny dveře za druhými. Paní Allcockové a dvěma dalším ženám, které se k nim připojily, začaly unikat výkřiky obdivu: „Ach!“ a „Och!“

„Mně se líbí ta růžová. Je nejhezčí.“

„Já dávám přednost té s kachlíčky s delfíny,“ ocenila žena z druhé dvojice.

Paní Bantryová hrála roli domácí paní s vysloveným potěšením. Na okamžik dokonce zapomněla, že jí sídlo už nepatří.

„A ty sprchy!“ zvolala obdivně paní Allcocková. „Ne že bych sprchování zrovna milovala. Nikdy nevím, jak udržet hlavu suchou.“

„Bylo by zajímavé nakouknout do ložnic,“ zatoužila jedna z návštěvnic, „ale to by, myslím, bylo už příliš drzé. Co říkáte?“

„To bychom snad dělat neměly,“ namítla paní Allcocková, ale obě se plny naděje obrátily na paní Bantryovou.

„Nu — zrovna vhodné to není,“ odvětila, leč pak se jí žadatelek zželelo, „ovšem nikdo nepozná, že jsme nahlédly dovnitř.“

Zvedla ruku ke klíce, avšak něco podobného se očekávalo. Pokoje byly zamčené a všechny přítomné pocítily velké zklamání.

„Zřejmě si chtějí chránit své soukromí,“ vysvětlila paní Bantryová taktně.

Vydaly se tedy chodbou nazpět a paní Bantryová se vyklonila z jednoho okna na odpočívadle. Dole postřehla paní Meavyovou z *Rozvoje*, nesmírně elegantní v nadýchaných šatech z organdi. S ní stála pomocnice v domácnosti slečny Marplové Cherry, na jejíž příjmení si právě teď nemohla vzpomenout. Podle všeho se dobře bavily; hovořily a smály se.

Dům paní Bantryové znenadání připadl starý, ošuntělý a přehnaně vystrojený. I přes svůj nový, zářivý nátěr i změny, zůstal v podstatě nemoderním, opotřebovaným viktoriánským obydlím. „Dobře, že jsem sem přišla,“ pomyslela si. „Domy jsou stejné jako vše ostatní. Vyprší jejich čas, což potkalo i tento. Dostal sice novou fasádu, ale nezdá se mi, že by mu nějak prospěla.“

Náhle k ní dolétl vzrušený šumot hlasů a dvě z jejích průvodkyň přiběhly k oknu.

„Co se děje?“ řekla jedna z nich. „Jako by se něco přihodilo.“

Vykročily chodbou zpět ke schodišti. Minuly spěchající Ellu Zielinskou, která vzala za kliku jedné z ložnic a ulevila si:

„Zatraceně! Samozřejmě všechno pozamykali!“

„Něco se stalo?“ zeptala se paní Bantryová. „Jedné ženě se udělalo špatně,“ odpověděla sekretářka stručně.

„Bože, to je hrozné. Mohu nějak pomoci?“

„Copak mezi hosty není lékař?“

„Neviděla jsem žádného z místních doktorů,“ podotkla paní Bantryová, „ale nějaký tu jistě bude.“

„Jason už někomu telefonoval,“ vysvětlila Ella. „Podle všeho je jí velmi zle.“

„Komu?“

„Myslím, že paní Badcockové.“

„Heather Badcockové? Vždyť před chvílí vypadala naprosto v pořádku.“

„Dostala nějakou křeč, záchvat či co. Nevíte, jestli neměla nemocné srdce nebo něco takového?“

„Opravdu o ní nic nevím,“ ujistila ji paní Bantryová. „Za mých dob tu nežila. Bydlí v *Rozvoji*.“

„V *Rozvoji*? Myslíte na sídlišti? Nevím, kde najdu jejího muže, ani jak vypadá.“

„Je středního věku, světlolasý, nenápadný. Přišel s ní, tak je někde nedaleko.“

Ella Zielinská zašla do jedné z koupelen. „Nemám potuchy, co jí dát. Čichací sůl, nemyslíte? Nebo něco jiného?“

„Je jí mdlo?“ vyzvídala paní Bantryová. „Víc než to,“ upřesnila sekretářka.

Zjistím, jestli nemohu nějak pomoci.“ Paní Bantryová se „otočila a rychle zamířila k vrcholu schodiště. Jak zahrula za roh, vrazila do Jasona Rudda. „Neviděla jste Ellu?“ zeptal se. „Ellu Zielinskou?“ „Zašla do jedné z koupelen. Něco hledá, snad čichací sůl!“

„Nemusí se namáhat,“ prohodil režisér.

Odstín jeho hlasu paní Bantryovou zarazil. Prudce k němu vzhlédla.

„Je stav vážný?“ otázala se. „Dokonce nebezpečný?“

„Ani tak to už nemůžeme označit. Chuděra je mrtvá!“

„Mrtvá!“ Paní Bantryovou zpráva doslova otrásla. Vyslovila to též, co řekla nedávno: „Vždyť před chvílí vypadala naprosto v pořádku!“

„Vím, vím.“ Rudd se zamračil. „Co jen nás to potkalo!“

## 6.

„Tak tady máme snídani,“ ohlásila slečna Knightová, když slečně Marplové kladla podnos na noční stolek. „A jakpak se nám dnes

ráno vede? Vidím, že jsme si už roztáhly záclony,“ dodala s lehkým nesouhlasem.

„Probouzím se časně,“ odpověděla slečna Marplová. „V mém věku se toho asi taky dočkáte,“ připojila.

„Volala paní Bantryová — asi před půl hodinou. Chtěla s vámi mluvit, ale já ji odbyla, ať zazvoní později, až posnídáte. Nechtěla jsem vás vyrušovat, dokud si nevypijete šálek čaje a něco nesníte.“

„Ráda bych se dověděla, že mě volají přátelé,“ napomenula stará dáma svou pečovatelku.

„Omlouvám se, opravdu, ale připadalo mi to od ní velmi nevhodné. Až si pěkně vypijete svůj čajíček a sníte vajíčko na měkko a topinku s máslem, pak uvidíme.“

„Před půl hodinou,“ zopakovala si slečna Marplová zamyšleně, „to mohlo být řekněme v osm hodin.“

„Na vás moc brzo,“ trvala na svém slečna Knightová.

„Paní Bantryová by nevolala v tuto dobu, pokud by k tomu neměla vážný důvod. Tak časně mi netelefonuje.“

„Ale drahoušku, nelamte si tím hlavu,“ utišovala ji pečovatelka. „Zavolá co nejdřív. Nebo chcete, abych vás s ní spojila?“

„Ne, díky. Sním si tedy snídani, dokud je teplá.“

„Snad jsem na nic nezapomněla,“ podotkla slečna Knightová vesele.

Skutečně nic neopomněla. Čaj pečlivě přelila vařící vodou, vejce držela ve varu přesně tři a tři čtvrtě minuty, topinka byla stejnoměrně zahnědlá, máslo upravila do malé, úhledné hrudky, vedle níž stála nádobka s medem. V mnoha směrech byla slečna Knightová poklad. Slečna Marplová posnídala s chutí.

Zdola se ozvalo hučení vysavače — Cherry přišla do práce — a s ním o závod svěží, sytý hlas, prozpěvující jednu z posledních populárních melodií. Když slečna Knightová přišla pro podnos s nádobím, jen zavrtěla hlavou.

„Kéž by ta mladá žena nekřičela na celý dům,“ podotkla. „Nepovažuji to za uctivé.“

Slečna Marplová se lehce usmála. „Cherry by nikdy nenapadlo, že by se měla chovat uctivě. A proč by taky měla?“

Pečovatelka nakrčila nos a ucedila: „Už není nic jako bývalo.“

„Přirozeně. Časy se mění,“ připomněla slečna Marplová. „Na to si musíme zvyknout. Ted' snad zavolejte paní Bantryovou a přepetejte se, co chtěla,“ dodala.

Slečna Knightová odkvačila. Za několik minut se ozvalo zatřukání na dveře a vstoupila dychtivá, rozčilená a velice hezká Cherry. Přes tmavomodré šaty měla uvázanou igelitovou zástěru, potišťnou rozpustilými námořníky a námořnickými symboly.

„Máte pěkný účes,“ pochválila slečna Marplová.

„Včera jsem byla na trvalé,“ vysvětlila Cherry. „Zatím je trochu příliš pevná, ale časem povolí. Přišla jsem se přesvědčit, jestli jste už slyšela tu novinu.“

„Jakou novinu?“

„Co se včera stalo v Gossington Hallu. Přece víte, že se tam pořádala velká paráda ve prospěch nemocnice svatého Jana.“

Stará slečna přikývla. „A co se tam stalo?“

„Uprostřed slavnosti najednou zemřela jakási paní Badcocková. Bydlí u nás za rohem. Asi ji neznáte.“

„Badcocková?“ Slečna Marplová zbystřila pozornost. „Ale tu znám. Myslím — ano, tak se jmenovala žena, která mne zvedla, když jsem onehdy upadla. Byla velmi laskavá.“

Heather Badcocková byla opravdu dobrák. Až zbytečně, tvrdí lidé. Prý se do všeho pletla. Nu, už to má za sebou. Zničehož nic.“

„Zemřela? Na co?“

Co já vím! Podle mě ji na slavnost pozvali asi jako tajemnici Výboru na podporu nemocnice svatého Jana. Ji a starostu a spoustu dalších lidí. Pokud se mi doneslo, vypila sklenku čehosi, za pět minut se jí udělalo špatně a než byste řekla „švec“ bylo po ní.“

„Otřesná událost! Měla srdeční potíže?“

„Zdravá jako řípa, říkali o ní,“ drmolila Cherry dál. „Samozřejmě, jeden nikdy neví, že? Můžete třeba mít srdeční vadu aniž o tom víte. Ale něco vám povím: neposlali ji domů.“

Slečna Marplová se zatvářila udiveně. „Co tím chcete naznačit? Koho neposlali domů?“

„Mrtvolu,“ vysvětlila Cherry stejně bodře. „Doktor se vyjádřil, že je potřeba pitva. *Post mortem* — nebo jak se to říká. Prý ji nikdy neléčil a nenašel příčinu smrti. Mně je to divný,“ dodala.

„Co je vám divné?“

„No —“ Cherry zauvažovala, „— ta smrt je mi divná.“

„Manžel se hodně rozčilil?“

„Byl bílý jako papír. Nikdy jsem neviděla, že by někoho něco tak sebralo. Totiž — aspoň podle zdání.“

Uši slečny Marplové, dávno navyklé rozeznávat jemné odstíny v hlase, přinutily ji naklonit hlavu ke straně, že připomínala zvědavého ptáka.

„Tedy ji tolik miloval?“

„Dělal co mu poručila a nechával jí ve všem volnou ruku, což nedokazuje lásku, či ano? Může to znamenat nedostatek odvahy postavit se na vlastní nohy.“

„Vy jste ji ráda neměla?“ zajímalo slečnu Marplovou.

„Sotva jsem ji znala, jen jsem věděla, kdo je. Nevadila mi, ovšem nebyla můj typ. Do všeho se pletla.“

„Myslíte, že byla zvědavá, dotěrná?“

„Ne, to ne. Nic takového. Byla hrozně hodná a každému se snažila pomáhat. A taky byla přesvědčená, že všemu nejlíp rozumí. Na názoru druhých jí vůbec nezáleželo. Měla jsem takovou tetičku. Chutnal jí makovec, tak pekla makovce a rozdávala je lidem. Ani si nezjistila, jestli je rádi nebo nerádi. Třeba je vůbec nesnášeli, mák jim vadil. No a Heather Badcocková se jí v něčem podobala.“

„Ano,“ přikývla slečna Marplová zamyšleně, „to mohl být důvod. Zním ten typ. Takovým lidem hrozí nebezpečí — i když to sami netuší.“

Cherry se na ni zadívala. „Mluvíte v hádankách. Dobře vám nerozumím.“

Do místnosti vrazila slečna Knightová. „Paní Bantryová někam odešla, neřekla kam.“

„Tuším, kam se vypravila,“ odvětila slečna Marplová. „Je na cestě sem. Vstanu,“ připojila.

Sotva se uvelebila do svého oblíbeného křesla u okna, dorazila trochu zadýchaná paní Bantryová.

„Mám spoustu vyprávění, Jane,“ oznámila.

„O slavnosti? Účastnila jste se včera oslavy?“ vyzvídala slečna Knightová. „Já tam odpoledne taky na chvílku zaskočila. Stan s ob-

čerstvením div nepraskl. Bylo tam neuvěřitelné množství lidí. Marinu Greggovou jsem ani nezahlídla, což mě dost zklamalo.“ Zvedla ze stolu smítko a vesele prohlásila: „Vy dvě si teď jistě chcete v klidu popovídat,“ a vyšla z místnosti.

„Zřejmě nic neví,“ poznamenala paní Bantryová a upřela na přítelkyni pronikavý pohled. „Zato ty ano.“

„Myslíš o té včerejší smrti?“

„Víš naprosto všechno — ačkoliv nechápu, jak se to dovídáš.“

„Nu, má milá, stejně jako ostatní. Novinu mi přinesla posluhovačka Cherry Bakerová. Počítám, že slečně Knightové ji právě sděluje řezník.“

„A co si o té události myslíš?“

„O čem si mám něco myslet?“

„Nezlob mě, Jane. Víš dobře, nač narážím. Ta žena — neznám přesně její jméno —“

„Heather Badcocková —“

„— byla plná života a v dobrém rozmaru. Viděla jsem ji přicházet. A za čtvrt hodiny už seděla v křesle, postěžovala si na nevolnost, zalapala po dechu a zemřela. Co si o tom myslíš?“

„Nesmíme se ukvapit,“ varovala slečna Marplová. „Hlavní je samozřejmě úsudek lékaře.“

Paní Bantryová přikývla. „Po předběžném výsledku asi bude provedena pitva. To samo prozrazuje všeobecný názor, nezdá se ti?“

„Ani ne,“ namítla slečna Marplová. „Každému se může udělat nevolno a znenadání zemře. Pitva má určit příčinu smrti.“

„Jde o něco víc,“ zdůraznila paní Bantryová.

„Copak ještě víš?“

„Doktor Sandford po návratu domů telefonoval policii.“

„Kdo ti to řekl?“ Poznámka vzbudila v slečně Marplové velký zájem.

„Starý Briggs. Vlastně on přímo ne. Jak víš, Briggs se večer po práci stará o Sandfordovu zahradu. Něco ostříhoval blízko okna pracovny a zaslechl, jak doktor volá na policejní stanici v Much Benhamu. Vyprávěl to své dceři, ta se svěřila listonošce a ta zas mně,“ přiznala paní Bantryová.

Slečna Marplová se usmála. „Rozumím. V St. Mary Meadu se proti dřívějšímu mnoho nezměnilo.“

„Šeptanda stále kvete,“ souhlasila paní Bantryová. „A teď mi, Jane, pověz, co ty o věci soudíš.“

„První pochopitelně člověka napadne manžel,“ zauvažovala stará slečna. „Účastnil se vůbec slavnosti?“

„Ovšem. Ty nepočítáš se sebevraždou?“

„Ani v nejmenším. Heather Badcocková nebyla sebevražedný typ.“

„Jak ses s ní seznámila, Jane?“

„Šla jsem na procházku do *Rozvoje* a nedaleko jejího domu jsem upadla. Projevila se jako vtělená laskavost. Byla nesmírně hodná.“

„Znáš jejího muže? Mohl by ji chtít otrávit?“ A sotva slečna Marplová dala gestem najevo svůj nesouhlas, ihned pokračovala. „Nepřipomíná ti majora Smithe nebo Bertieho Jonese či někoho z těch, kdo před lety otrávil, případně se pokusili otrávit svou ženu?“

„Ne. On mi nikoho známého nepřipomíná — zato ona ano,“ dodala slečna Marplová po krátkém zaváhání.

„Kdo — paní Badcocková?“

„Ano. Jakousi Alison Wildeovou.“

„Co byla zač ta Alison Wildeová?“

„Nevěděla vůbec nic o světě,“ vysvětlila slečna Marplová pozvolna. „Ani lidem nerozuměla. Nikdy o nich nepřemýšlela, takže se nedokázala ubránit něčemu, co jí hrozilo.“

„Opravdu ti ani v nejmenším nerozumím,“ ohradila se paní Bantryová.

„Těžko se mohu vyjádřit přesněji,“ podotkla slečna Marplová omluvně. „Jde o to, jsi-li zaměřená příliš na sebe, čímž nemyslím egoismus. Můžeš být laskavá, nesobecká a dokonce ohleduplná. Pokud bys však byla jako Alison Wildeová, nikdy bys předem nevěděla, co uděláš, a tím bys ani netušila, co tě může potkat.“

„Nemohla by ses vyslovit jasněji?“

„Nu, snad bych ti dokázala uvést názorný příklad. Nejde ovšem o skutečnou událost, jen o můj nápad.“

„Pokračuj.“

„Představ si, že třeba zajdeš do obchodu, jehož majitelka má syna typu šmelináře a mladistvého zločince. Chlapec poslouchá, zatímco ty jeho matce vyprávíš, kolik peněz doma schováváš, či se zmíníš o stříbře nebo nějakém šperku. Hovoříš bez uvážení a dokonce se třeba zmíníš o úmyslu v určitý večer odejít a uvedeš, že vůbec nemusíš zamykat dům. Jsi zaujata svým vyprávěním, neboť jeho obsah je pro tebe velmi důležitý. Pak se ve zmíněný večer vrátíš domů řekněme proto, že sis něco zapomněla a nepovedeného mladíka najdeš ve svém bytě. Přistihneš ho při činu, on se otočí a zabije tě.“

„To může v dnešní době potkat kdekoho,“ namítla paní Bantryová.

„Ne tak docela,“ nesouhlasila s ní slečna Marplová. „Většina lidí se řídí pudem sebezáchovy. Uvědomují si, že není rozumné něco říkat nebo dělat před osobou či osobami s určitým charakterem. Ale jak jsem už řekla, Alison Wildeová neuvažovala nikdy o nikom jiném než o sobě. Patřila k těm, kdo vyprávějí pouze co dělali, co viděli, co slyšeli a co cítí, ale nikdy se nezmíní, co říkají nebo provádějí druzí. Život je pro ně jednosměrka — vede jenom tam, kam oni potřebují. Ostatní lidé nejsou pro ně víc, než tapeta v pokoji, kulisa.“ Odmlčela se a pak dodala: „Myslím, že Heather Badcocková byla stejná jako Alison.“

„Domníváš se, že se tedy mohla bezděčně do něčeho připlést?“

„Aniž si uvědomila, že se pouští do nebezpečného kousku,“ dokončila větu slečna Marplová. „Nenapadá mě jiný důvod, proč by ji někdo chtěl odstranit — pokud vycházíme z předpokladu, že šlo skutečně o vraždu.“

„Co když někoho vydírala?“ napověděla paní Bantryová.

„Ach ne,“ ujistila ji slečna Marplová. „Byla laskavá, hodná — ta by nic podobného neudělala. Tvoje připomínka je velmi nemístná,“ připojila podrážděně. „Leda že —“

„Ano?“

„Jen mi blesklo hlavou, jestli neměl být zavražděn někdo jiný,“ prohodila stará slečna.

Otevřely se dveře a v nich se objevil doktor Haydock. Za ním štěbetala slečna Knightová.

„Ach, už případ probírají, jak vidím!“ zvolal lékař při pohledu na obě ženy. „Přišel jsem překontrolovat vaše zdraví,“ oslovil slečnu Marplovou, „ale nemusím se ptát. Vidím, že jste si vzala k srdci mou radu.“

„Vaši radu, doktore?“

Lékař ukázal prstem na pletení, ležící vedle na stole. „Rozplétáte, co někdo zamotal, vidíte?“

Slečna Marplová zdrženlivě, lehce staropanensky zamrkala.

„Jen si svůj žert vychutnejte, doktore Haydocku,“ pronesla.

„Mně písek do očí nenasypete, vážená paní. Znáám vás už příliš dlouho. Nenadálá smrt v Gossington Hallu uvedla všechny jazyky v St. Mary Meadu do pohybu, nemám pravdu? Ze jde o vraždu ví každý dřív, než sám koroner.“

„Kdy se porota sejde?“

„Pozítří, a do té doby předpokládám, že už vy, dámy, celý případ prošetříte, vynesete rozsudek a rozhodnete spoustu dalších bodů. Nu, nebudu zde ztrácet čas. Nemá cenu zdržovat se pacientem, který mou péči nepotřebuje. Hlavní je zajímat se o život. Půjdu dál.“ A opět se vytratil.

„Mám ho raději, než Sandforda,“ prohlásila paní Bantroyová.

„Já také,“ odvětila slečna Marplová. „Jedná také jako dobrý přítel,“ doplnila zamyšleně. „Přišel nejspíš proto, aby mi dal ‚zelenou‘ k pátrání.“

„Tedy to byla vražda!“ Ženy se na sebe podívaly. „Ať tak či onak, doktoři si to myslí.“

Slečna Knightová přinesla šálky s kávou. Poprvé v životě byly obě dámy tak rozčilené, že toto přerušení neuvítaly. Když slečna Knightová odešla, slečna Marplová okamžitě spustila:

„Ty jsi tam přeci byla, Dolly —“

„K příhodě skutečně došlo před mýma očima,“ přisvědčila paní Bantroyová se skromnou pýchou.

„To je skvělé — totiž — rozumíš snad, jak to myslím. Můžeš aspoň přesně vyličit, co se stalo od jejího příchodu.“

„Byla jsem pozvána do domu,“ spustila paní Bantroyová. „Snobský postup.“

„Kdo tě uvedl?“

„Ale takový štíhlý mladík. Asi tajemník nebo něco podobného. Vzal mne dovnitř a nahoru po schodech. Na nejvyšším odpočívadle se konala jakási recepce.“

„Na odpočívadle?“ podivila se stará slečna.

„Je tam všechno přestavěno. Vybourali ložnici a šatnu, takže vznikl velký volný prostor. Vypadá velmi pěkně.“

„Rozumím. A kdo všechno byl přítomen?“

„Marina Greggová — chovala se docela přirozeně a zelenošedavě šaty jí kouzelně slušely. Potom její manžel — pochopitelně —, i ta sekretářka Ella Zielinská, co jsem o ní vyprávěla. A odhaduji, že ještě asi šest až deset lidí. Některé jsem znala, jiné ne. Ti neznámí byli asi z filmových ateliérů. Dále vikář, manželka doktora Sandforda — on sám přišel později —, plukovník, paní Clitteringová a nejvyšší soudce. Podle mého názoru i někdo z místních novin a nějaká mladá fotografka s velkou kamerou.“

Slečna Marplová přikývla.

„Pokračuj.“

„Heather Badcocková s manželem dorazili hned po mně a vikáři. Marina Greggová řekla pár milých slov mně a ještě někomu — ano, vikáři — a po něm už k ní přistoupila Heather a její muž. Jak víš, byla tajemnicí Výboru pro podporu nemocnice svatého Jana. Někdo tam uvedl, jak pilně pracuje a jak záslužná je její činnost. Marina pronesla několik uznalých vět a na to paní Badcocková, u které mě překvapilo, jak je bezohledná, spustila dlouhé blábolení o svém setkání s Marinou kdesi kdysi dávno. Nemluvila zrovna taktně, poněvadž příliš zdůrazňovala, před kolika lety k tomu došlo a další podrobnosti. Herečky a filmové hvězdy určitě nepotěší, když se jim připomíná věk, jenže Heather si to zřejmě neuvědomila.“

„Ne, ta nepatřila k ženám, které by o něčem podobném uvažovaly. Co dál?“

„Nu, pak se už nic zvláštního nedělo, ledaže Marina se nechovala jako dřív.“

„Byla snad znechucená?“

„Ne, ne, to nemyslím. Vlastně ani nevím určitě, jestli slova vnímala. Upírala pohled přes rameno paní Badcockové, a sotva ta skončila dost hloupou historku o tom, jak ač nemocná vstala z postele a

vykradla se z domu, jen aby se mohla s Marinou sejít a získat autogram herečky, rozhostilo se trapné ticho. A já si pak všimla její tváře.“

„Čí tváře? Heather Badcockové?“

„Ne. Mariny Greggové. Jako by neposlouchala, co ta ženská povídá. Jen jí zírala přes rameno přímo na protější stěnu — s takovým výrazem — nedovedu to vystihnout.“

„Jen se snaž, Dolly, poněvadž ten může leccos prozradit.“

„Mela prázdný pohled, jako by —“ paní Bantryová hledala slova — „Bože, jak to mám vyjádřit? Vzpomínáš si na *Paní ze Shalott*?

...zrcadlo od rámu k rámu prasklo.

„Prokletí stihlo můj rod!“

vykřikla paní ze Shalott.

Přesně tak tedy vypadala. Lidé se dnes Tennysonovi smějí, ale *Paní ze Shalott* mě vždycky unášela — od mládí až dodnes.“

„Měla prázdný pohled a upírala jej přes rameno paní Badcockové na zeď. Co na té zdi bylo?“

„Ach — myslím, že nějaký obraz. Italský malíř. Snad kopie Beliniho Madony, ale jistě to nevím. Znázorňoval Pannu Marii, jak zvedá do výše rozesmáté dítě.“

Slečna Marplová se zamračila. „Nechápu, proč by na obraz měla zírat prázdným pohledem.“

„Obzvlášť když ho musela vidět denně.“

„Vystupovali po schodech další hosté?“

„Ovšem.“

„Nepamatuješ si kdo?“

„Myslíš jestli nepozorovala někoho z nových návštěvníků?“

„Nu, není to možné?“ dorážela slečna Marplová.

„Ano — snad — Nech mě přemýšlet. Přicházel starosta v plné parádě se svými řetězy a jeho manželka, za nimi jakýsi mladý muž s dlouhými vlasy a komickým vousem, co jsou dnes v módě, pak ta fotografka s velkou kamerou — postavila se na schodech tak, aby mohla brát hosty, jak potřásají rukou paní domu —, za ní šli dva

muži, které neznám, asi filmaři a potom Griceovi z dolního statku. Snad tam byli i jiní, ale nevzpomínám si už.“

„To nezní příliš slibně. Co následovalo?“

„Jason Rudd asi do manželky šťouchl, neboť se znenadání probírala, na paní Badcockovou se usmála a začala říkat obvyklé fráze. Byla milá, nerozčilená, přirozená, okouzlující — prostě předvedla veškeré své umění.“

„A potom?“

„Jason přinesl nápoje.“

„Jaké?“

„Snad *daiquiri*. Podotkl, že to má jeho žena nejraději. Jednu skleničku podal jí, druhou Badcockové.“

„Velmi zajímavé, opravdu velmi zajímavé! Co se přihodilo dál?“

„Nevím, poněvadž houf ženských si přál vidět koupelny. A na jednu přiběhla sekretářka se zprávou, že se někomu udělalo nevolno.“

## 7.

Zasedání koronerovy poroty bylo krátké a přineslo jen zklamání. Totožnost mrtvé potvrdil manžel a po něm vypovídal lékař. Heather Badcocková zemřela po požití čtyř gránů jedu s hrozně dlouhým jménem. Nejistilo se, jak jí byl podán.

Porota byla odročena na čtrnáct dní.

Po jejím zakončení dohonil detektiv-inspektor Frank Cornish Arthura Badcocka.

„Dovolíte na slovíčko?“ zeptal se.

„Ovšem, zajisté.“

Arthur Badcock vypadal ještě hubenější a unavenější než jindy. „Nic nechápu, prostě nerozumím, co se stalo.“

„Mám venku vůz,“ oznámil Cornish. „Zavezu vás domů. Tam si pohovoříme v klidu, nerušené.“

„Díky. Máte pravdu, bude to příjemnější.“

Zastavili před úpravnou, modře natřenou brankou čísla tři v *Arlingtonské samotě*. Arthur Badcock šel napřed, inspektor jej následo-

val. Badcock vytáhl klíč, ale než jej zasunul do dveří, otevřela je zvnitřku žena, která v lehkých rozpacích ustoupila.

„Mary!“ zvolal Badcock překvapeně.

„Právě ti chystám čaj, Arthure. Napadlo mě, že ho budeš po návratu potřebovat.“

„Jsi opravdu pečlivá,“ pochválil ji Badcock vděčně. „Hm —“ zaváhal, „inspektor Cornisch a paní Bainová, sousedka,“ představil je vzájemně.

„Přinesu další šálek,“ řekla žena.

Zmizela a Arthur Badcock poněkud rozpačitě odvedl inspektora z haly vpravo do přijímacího pokoje s veselými kretonovými potahy.

„Je velice hodná,“ podotkl vdovec. „Vždycky byla.“

„Znáte se dlouho?“

„Ani ne. Seznámili jsme se teprve tady.“

„Bydlíte tu myslím dva roky. Nebo už tři?“

„Skoro tři,“ upřesnil Arthur, „ale paní Bainová se přistěhovala teprve asi před šesti měsíci. Její syn pracuje nedaleko, tak se tu po manželově smrti usadila a syn bydlí s ní.“

Vtom přišla z kuchyně paní Bainová s podnosem. Byla to snědá silnější žena kolem čtyřicítky s tmavými očima i vlasy jako cikánka. V číhavém pohledu se tajilo cosi podivného. Podnos odložila na stůl a inspektor Cornisch prohodil zcela bezvýznamnou poznámku. Jakýsi profesionální instinkt jej varoval. Neunikl mu ostražitý výraz ani nepatrné trhnutí, když je Arthur představoval. Znal rozpaky, které vyvolává přítomnost člena policie, věděl však že k určité nejistotě může dojít ze dvou důvodů. Jedním je přirozený strach a úlek těch, kdo mohli bezděčně překročit zákon, ale existuje i další příčina a inspektor cítil, že právě to v tomto případě hraje roli. Podle jeho názoru měla paní Bainová kdysi co dělat s policií a proto teď zneklidněla a byla ve střehu. Umínil si zjistit o ní nějaké podrobnosti. Odmlkla nabídnutý čaj s poznámkou, že musí domů a vytratila se.

„Zdá se to být milá paní,“ začal rozhovor inspektor Cornisch.

„Také je. Osvědčila se jako hodná, naprosto spolehlivá sousedka a nesmírně příjemná osoba,“ přikývl Badcock.

„Vaše žena se s ní přátelila?“

„Ne. Nikoliv, tak bych jejich vztah nenazval. Vycházely spolu dobře jako sousedky, nic víc!“

„Rozumím. Teď, pane Badcocku, potřebujeme od vás co nejvíc informací. Výrok poroty vámi jistě otrásl.“

„Taky že ano, inspektore, ačkoliv samotnému mi bylo jasné, že není všechno v pořádku, poněvadž Heather vždycky kypěla zdravím. Prakticky jediný den nestonala. Její smrt je mi nepochopitelná, jestli mně rozumíte, inspektore, naprosto nepochopitelná. Co je ten lék s dlouhým názvem?“

„Je prodáván pod jménem snadnějším k zapamatování. *Calmo*. Setkal jste se s ním někdy?“

Arthur Badcock zavrtěl zmateně hlavou.

„Je známější v Americe než tady,“ pokračoval inspektor. „Pokud vím, tam jej předpisují docela běžně.“

„K čemu je?“

„Jak jsem vyrozuměl, vyvolává spokojený a vyrovnaný duševní stav. Berou ho pacienti v zátěžových situacích — při úzkostech, depresích, melancholii, nespavosti a v dalších případech. Správně dávkovaný není nebezpečný, avšak užívat jej v nadměrném množství není radno. Zdá se, že vaše žena spolkla šestinásobek normální dávky.“

Badcock inspektora pozorně sledoval. „Heather v životě nic takového neužívala,“ řekl. „Vím to určitě. Nebyla přívrženec léků. Nikdy netrpěla depresemi nebo úzkostmi. Patřila k těm nejveselejším ženám, jaké si vůbec dokážete představit.“

„Věřím vám. A žádný doktor jí nic podobného nepředepsal?“

„Ne — určitě ne. Tím jsem si jist.“

„U koho se léčila?“

„Patřila k doktoru Simsovi, ale nevěřím, že u něj vůbec byla za dobu, co tu bydlíme.“

„Nezdá se tedy, že patřila k pacientkám, které takové prostředky potřebují nebo si na ně navykly,“ řekl Cornish zamyšleně.

„Rozhodně ne, inspektore. Musela jed spolknout pouze omylem.“

„Takový omyl si lze jen těžko představit. Co jedla a pila odpoledne?“

„Počkejte. K obědu —“

„K obědu se vracet nemusíte. V takovém množství droga účinkuje rychle, náhle. Co měla odpoledne?“

„Zašli jsme do stanu s občerstvením. Byl tam strašný nával, nicméně nakonec se nám každému podařilo dostat bochánek s hrozinkami a šálek čaje. S jídlem jsme pospíchali, poněvadž uvnitř bylo hrozné vedro, a tak jsme šli hned zase ven.“

„Víc nesnědla? Jen bochánek a šálek čaje ve stanu?“

„Přesně tak, pane.“

„Po občerstvení jste byli pozváni do domu. Říkám to správně?“

„Ano. Vyhledala nás slečna se vzkazem, že paní Marina by ráda poznala mou ženu, a jestli by mohla přijít za ní. Heather pozvání samozřejmě potěšilo. Celé dny o Marině Greggové mluvila. Nemohla se slavnosti dočkat. Vždyť to znáte, inspektore.“

„Ano, znám,“ přitakal Cornish. „I moje žena byla celá rozčilená. Kdekdo z okolí zaplatil šilink, aby si mohl prohlédnout Gossington Hall, zjistit, jak sídlo přestavěli a doufat, že snad uvidí i samotnou Marinu Greggovou.“

„Sekretářka nás tedy uvedla do domu a po schodech až nahoru,“ pokračoval Arthur Badcock. „Tam se totiž konala recepce — na posledním odpočívadle. Vyrozuměl jsem, že všechno teď vypadá úplně jinak. Z odpočívadla vznikl spíš velký pokoj s křesly a stoly, na nichž stály skleničky s nápoji. Bylo tam asi deset nebo dvanáct lidí.“

Inspektor Cornish přikývl. „Kdo vás přijal?“

„Marina Greggová osobně. Její manžel stál vedle ní. Ted' si nevzpomínám, jak se jmenuje.“

„Jason Rudd,“ poučil jej Cornish.

„Ach ano. Zpočátku jsem si ho ani nevšiml. Paní Greggová mou ženu velmi srdečně uvítala, zdálo se, že má ze setkání radost a Heather jí vyprávěla, jak se s ní před lety setkala. Všechno probíhalo jako po másle.“

„Všechno probíhalo jako po másle,“ zopakoval inspektor. „A co dál?“

„Pak se hostitelka zeptala, nač má Heather chuť, a pan Rudd přinesl nějaký koktejl. Něco jako dikeri.“

„*Daiquiri*,“ upřesnil inspektor.

„To je ono, pane. Přinesl dvě sklenky. Jednu pro mou ženu, druhou pro svou.“

„Co vy jste si vybral?“

„Sherry.“

„Aha. A všichni tři, jak jste stáli, jste se současně napili?“

„Ne tak docela. Po schodech přicházeli další návštěvníci. Především starosta a ještě jiní — jakýsi americký džentlmen s chotí — tak jsme trochu poodstoupili.“

„A vaše paní své *daiquiri* vypila?“

„Zatím ne.“

„Kdy se tedy napila?“

Arthur Badcock se zamračil v úsilí vzpomenout si. „Myslím, že svou skleničku odložila na jeden ze stolků. Uviděla totiž několik přátel, zřejmě spolupracovníků z nemocnice svatého Jana. Přijeli z Much Benhamu či odněkud z okolí. Prostě začali spolu hovořit.“

„Kdy konečně koktejl vypila?“

Arthur Badcock se znovu zamračil. „Okamžitě. V té chvíli se tam nashromáždilo víc lidí. Někdo vrazil Heather do lokte a ze skleničky vyšpláchno.“

„Cože?“ Inspektor Cornish prudce vzhlédl. „Obsah se vylil?“

„Ano, jak se pamatuji, stalo se to takto: Sklenku si vzala, mám pocit, že z ní i nepatrně usrkla a zkřivila tvář. O koktejly totiž vůbec nestála, ale nechtěla to přiznat. A jak tam stála, někdo jí vrazil do lokte. Polila se a myslím, že trochu vystříklo i na šaty hostitelky. Ta však nepříjemnost přijala s velkým pochopením. Prohlásila, že vůbec o nic nejde, že ani skvrny po koktejlů nezůstanou, půjčila Heather kapesník, aby se otřela, a pak jí podala svou skleničku se slovy: ‚Vezměte si mou, ještě jsem se nenapila.‘ „

„Podala jí svůj vlastní koktejl? Víte to jistě?“ Arthur Badcock se na okamžik odmlčel a uvažoval. „Ano, určitě,“ přikývl nakonec. „A vaše žena výměnu přijala?“

„No — zpočátku se zdráhala. ‚To přece nemohu,‘ řekla, ale paní Greggová se jen zasmála a prohodila, že už tak jako tak hodně vypila.“

„A tak si vaše žena skleničku vzala. Co s ní udělala?“

„Trochu se odvrátila a vyprázdnila ji — podle mého názoru dost rychle. Potom jsme vyšli do chodby a prohlíželi si obrazy a záclony. Ty jsou z překrásného materiálu, podobný jsme dosud neviděli. Já pak potkal kamaráda, radního Allcocka. Bavili jsme se, až jsem se ohlédl po Heather a spatřil ji, jak sedí v křesle a vypadá nesvá. Šel jsem se jí zeptat, co s ní je, a odpověděla, že se necítí dobře.“

„V jakém smyslu?“

„To už nevím, pane inspektore. Nezbyl mi čas k dalším otázkám. Mluvila velmi divně, ne dost srozumitelně a trochu se jí kymácela hlava. Potom zničehož nic lapla prudce po dechu, hlava jí spadla na prsa a byla mrtvá. Mrtvá!“

## 8.

„Říkáte St. Mary Mead?“ Vrchní inspektor Craddock rázně vzhlédl.

Zástupce komisaře se poněkud zarazil.

„Ano. St. Mary Mead. Proč? Znamená to —“

„Vůbec nic,“ uklidnil jej Dermot Craddock.

„Jde o docela malé městečko, jak jsem vyrozuměl,“ pokračoval jeho nadřízený, „i když tam právě probíhá rušná bytová výstavba. Prakticky v celé oblasti mezi St. Mary Meadem až k Much Benhamu, jak jsem vyrozuměl. Opačným směrem od St. Mary Meadu k Markét Basingu se rozkládají Hellingforthské ateliéry.“ Protože se zástupce komisaře nepřestával tvářit tázavě, Dermot Craddock usoudil, že mu dluží vysvětlení.

„V St. Mary Meadu kohosi znám,“ řekl tedy. „Starou dámu, teď už vlastně velmi starou. Kdoví, není-li vůbec mrtvá. Pokud ne —“

Komisařův zástupce přijal vysvětlení svého podřízeného, nebo se tak alespoň zatvářil.

„Chápu,“ přisvědčil, „v určitém smyslu by nám leccos přiblížila. Nějaké místní klevety přijdou vždycky vhod. Je to podivný případ.“

„Okresní policie nás požádala o pomoc?“ zeptal se Craddock.

„Ano, mám dopis vrchního konštábla. Nepřipadá mu, že se jedná o čistě místní záležitost. Největší dům v sousedství, Gossington Hall, nedávno koupili filmová hvězda Marina Greggová a její manžel. Ve svých nových ateliérech v Hellingforthu natáčejí film, ve

kterém ona hraje. Na pozemcích sídla uspořádali slavnost ve prospěch nemocnice svatého Jana. Mrtvá žena jménem Heather Badcocková byla tajemnicí této dobročinné organizace a pro oslavu udělala co nejvíc administrativní práce. Zdála se být čilá, rozumná a místním obyvatelstvem oblíbená.“

„Tedy organizačně schopná?“ usoudil Craddock.

„Pravděpodobně,“ přikývl zástupce komisaře, „ačkoliv podle mých zkušeností se organizačně schopné ženy jen zřídka nechávají zavraždit. Nechápu proč, a když se nad tím zamyslíte, je to vlastně i škoda. Slavnosti se zřejmě účastnila spousta lidí, bylo pěkné počasí a všechno probíhalo podle plánu. Marina s manželem uspořádali jakousi menší recepci. Přijali asi třicet nebo čtyřicet lidí. Členy místní smetánky, osobnosti spojené s vedením nemocnice svatého Jana, několik přátel a spolupracovníků z ateliérů. V klidné, přívětivé a šťastné atmosféře však neuvěřitelně a kupodivu došlo k otravě Heather Badcockové.“

„Zvláštní místo k vraždě,“ prohodil Dermot Craddock zamyšleně.

„Stejný názor má i vrchní konstábl. Pokud chtěl někdo paní Badcockovou otrávit, proč si vybral právě toto mimořádné odpoledne a prostředí? Mohl si zvolit stovky mnohem jednodušších způsobů. Je přece velice riskantní vhodit oběti smrtelnou dávku jedu do koktejlu v davu dvaceti či třiceti lidí. Někdo z nich mohl cokoliv zahlédnout.“

„Jed byl určitě v nápoji?“

„Ano, zcela jednoznačně. Máme jeho podrobné, dlouhé, těžko zapamatovatelné jméno, jedno z těch, v kterých si doktoři libují. V Americe se jako lék dá na předpis běžně koupit.“

„V Americe. Rozumím.“

„U nás také, ale na druhém břehu Atlantiku lze tyto věci dostat snadněji. V malých dávkách působí blahodárně.“

„Zde se prodává na předpis nebo i volně?“

„Jedině na předpis.“

„To je zvláštní,“ zamračil se Craddock. „Patřila Heather Badcocková mezi filmaře?“

„Vůbec ne.“

„Účastnil se slavnosti někdo z jejích přátel?“ |

„Manžel.“ ;

„Manžel,“ opakoval vrchní inspektor zamyšleně.

„Ano, všechny úvahy se ubírají tímto směrem,“ souhlasil jeho nadřízený, „ale místní policista — jmenuje se myslím Cornish — tuto souvislost nevidí, ačkoliv podle hlášení mu Badcock připadal nesvůj a nervózní. Připouští však, že vážení občané se tak při policejním výsledku často chovají. Badcockovi se jevíli jako milující se manželé.“

„Jinými slovy policie ho za svou oběť nepovažuje. Nu, mohlo by to být zajímavé. Soudím, že tam mám odjet, pane.“

„Jistě, čím dřív, tím líp, Dermote. Koho chcete k ruce?“ Craddock okamžik uvažoval.

„Snad Tiddlera,“ řekl zamyšleně. „Je to bystrý chlap a hlavně filmový fanoušek, což se může hodit.“ Zástupce komisaře přikývl. „Hodně štěstí tedy,“ popřál na rozloučenou.

\*\*\*

„No to je překvapení,“ zvolala slečna Marplová, celá zrůžovělá radostí a vzrušením. „Jak se máš, drahý chlapče — i když teď už zdaleka chlapec nejseš. Čím teď jsi — vrchní inspektor nebo už to, čemu se dnes říká velitel?“

Dermot jí vysvětlil svou současnou hodnost.

„Asi se nepotřebuji ptát, co děláš,“ odpověděla slečna Marplová. „Zdejší vražda zřejmě vzbudila pozornost Scotland Yardu.“

„A místní policie nám vyšetřování předala. Tak se po příjezdu okamžitě hlásím v hlavním stanu.“

„Snad nemyslíš —“ Slečna Marplová zrozpačitěla.

„Ano, tetičko,“ přisvědčil Dermot uctivě, „mám na mysli tebe.“

„Dnes bohužel už nemám žádný přehled. Nevycházím příliš často.“

„Vycházíš dost často, abys upadla a nechala se zvednout ženou, která se dá o deset dní později zavraždit,“ zavtipkoval Dermot Craddock.

Slečna Marplová vyloudila pohoršený zvuk, jenž může být vyjádřen jako „c-c“.

„Nevím, kde sbíráš tyhle zvěsti,“ pokárala synovce.

„To bys měla vědět především sama. Řekla jsi mi přece, že v malém hnízdě ví každý o každém. A pokud o tom mluvíme, napadlo tě hned při prvním pohledu na ni, že bude co nevidět zavražděna?“ dodal.

„Ovšemže *ne*, pochopitelně!“ zvolala stará slečna. „To je nápad!“

„Nezpozorovala jsi v očích jejího muže výraz, který ti připomněl Harryho Simpsona nebo Davida Jonese či jiného z tvých dávných známých, co časem pak shodili manželku ze skály?“

„Nic takového!“ zhrozila se slečna Marplová. „Pan Badcock by určitě nikdy podobnou špatnost neprovedl. Nebo aspoň —“ dodala přemítavě — „skoro určitě.“

„Ovšem lidská povaha už je taková,“ zamručel Dermot zlomyslně.

„Jistě,“ přikývla tetička a připojila: „Troufám si tvrdit, že až přejde první pochopitelný žal, příliš ji postrádat nebude.“

„Proč? Podváděla ho?“

„Ach ne! Jen mi nepřipadala příliš prozíravá. Laskavá, to ano. Prozíravá ne. Třeba ho měla ráda, pečovala o něj v nemoci, starala se o dobré jídlo, byla řádnou hospodyní, ovšem nezdá se mi — nu, že by věděla, co k němu cítit nebo jak ho chápat. A takový muž pak vede osamělý život.“

„Ach — a bude snad jeho život v budoucnu méně osamělý?“ zeptal se Dermot.

„Soudím, že se znovu ožení. Možná docela brzy. A kdoví jestli ne s podobným typem ženy, totiž se silnější osobností než je sám.“

„Má nějakou vyhlédnutou?“

„Nevím o žádné — i když já vím jen velmi málo,“ dokončila lítostivě.

„Nu a jak zní tvůj názor?“ naléhal Dermot Craddock. „Ty jsi vždycky dovedla předvídat.“

„Podle mého soudu bys měl navštívit paní Bantryovou,“ odpověděla mu teta nečekaně.

„Paní Bantryovou? Kdo je to? Patří také mezi filmaře?“

„Ne. Bydlí ve Východním domku v Gossingtonu. Onoho dne se účastnila společnosti. Gossington patřil kdysi jí a jejímu manželovi, plukovníku Bantryovi.“

„Účastnila se tedy společnosti. A spatřila něco?“

„Ať ti vyličí sama, co spatřila. Snad to nebudeš považovat za důležité, ale mě — prostě já její poznanek považuji za důvod k zamýšlení. Pověz jí, že tě posílám — a snad uveď i *Paní ze Shalott*.“

Vrchní inspektor se na tetu zadíval s hlavou trochu skloněnou k rameni.

„*Paní ze Shalott*? To má být heslo?“

„Ani bych neřekla, ale jí slova připomenou, co jsem jimi chtěla naznačit.“

Dermot Craddock vstal. „Ještě se vrátím,“ slíbil. „Uděláš mi radost,“ odvětila tetička. „Snad někdy najdeš čas, aby sis se mnou vypil čaj! Pokud ještě čaj vůbec piješ,“ připojila významně. „Znám tolik mladých lidí, kterým dnes jde pouze o koktejly a podobné věci. Odpolední čaj je pro ně už velmi nemoderní.“

„Tak mladý zas už nejsem,“ ušklíbl se Dermot Craddock. „Ano, jednou k tobě přijdu na čaj a místní klevety. Popovídáme si o městě. Znáš mimochodem některé z filmových hvězd nebo pracovníky z ateliérů?“

„Osobně nikoho, leda z doslechu.“

„A ty obvykle slyšíš velmi mnoho,“ usmál se synovec. „Sbohem, tetičko. Díky za přijetí.“

\*\*\*

„Jak se máte?“ otázala se paní Bantryová poněkud překvapená, když se jí Dermot Craddock představil a vysvětlil, kdo je. „Seznámení s vámi mě doslova vzrušuje. Copak nemáte s sebou vždycky hordu seržantů?“

„Mám tu jediného, ale ten koná svou práci.“

„Běžné výsledky?“ zeptala se paní Bantryová plna zvědavosti.

„Něco v tom smyslu,“ odpověděl Craddock vyhýbavě.

„A Jane Marplová vás poslala za mnou,“ zdůraznila žena, zatímco vrchního inspektora uváděla do svého maličkého salonku.

„Právě jsem upravovala květiny,“ vysvětlila. „Dnes je den, kdy se mi květiny nechtějí podřídít. Vypadávají z vázy, vyčnívají tam, kde vyčnívat nemají, a naopak se nehodlají sklonit, když potřebujete, aby se sklonily. Jsem tedy vděčná za trochu rozptýlení, obzvlášť, je-li tak napínavé. Byla to opravdu vražda, vidíte?“

„Vy soudíte, že ano?“

„Nu, mohlo jít o nehodu. Úředně totiž nikdo nic nepotvrdil. Vyslovili jen obvyklý nesmysl, že nemají důkaz kým nebo jak byl jed podán. My tady všichni mluvíme o vraždě.“

„A o pachateli nemluvíte?“

„To je právě divné — nemluvíme,“ potvrdila paní Bantryová, „poněvadž skutečně nikdo neví, kdo vraždu mohl spáchat.“

„Což znamená, že jste nikoho při samotném činu neviděli?“

„Ne tak docela. Provedení muselo být obtížné, nikoliv nemožné, ale chtěla jsem vyjádřit, že nechápeme, komu o zločin šlo.“

„Tedy podle vás nikdo neměl k odstranění Heather Badcockové důvod?“

„Upřímně řečeno o nikom takovém nevím. Setkala jsem se s ní několikrát, totiž při různých jednáních — na schůzích skautek, ve Výboru na podporu nemocnice svatého Jana nebo při farních záležitostech. Trochu mi šla na nervy. Do všeho se hrozně hrnula, měla sklon k přehánění a byla trochu mluvka, ale kvůli tomu by nikdo nevráždil. Patřila k osobám, které když kdysi paní domu zahlédla přicházet k domovním dveřím, pospíšila za panskou — tehdy takové velmi užitečné instituce ještě existovaly — se slovy ‚Nejsem doma‘ nebo ‚Nejsme doma pro návštěvníky‘ v případě, že si služebná příliš potrpěla na pravdu.“

„Tedy přepokládáte, že se leckdo mohl paní Badcockové vyhýbat, ale nikdo ji netoužil odstranit natrvalo.“

„Velmi pěkně vystiženo,“ přikývla paní Bantryová souhlasně.

„O penězích nelze v jejím případě mluvit,“ uvažoval Craddock nahlas, „takže její smrtí nikdo nezískává. Rovněž nikdo k ní nepociťoval odpor hraničící s nenávistí. Nevydírala snad někoho?“

„Něco takového by ji vůbec nenapadlo, o tom jsem přesvědčená. Byla svědomitý typ s vysokými zásadami.“

„Neměl její manžel milostné pletky?“

„Nemyslím,“ zavrtěla hlavou. „Poznala jsem ho teprve při slavnosti. Připadal mi trochu bez šťávy.“

„Mnoho možností nám pak už nezbývá,“ prohodil Dermot Craddock, „leda předpokládat, že něco věděla?“

„Co by mohla Heather Badcocková vědět?“

„Něco k něčí škodě.“

Paní Bantryová znovu zavrtěla hlavou. „To pochybuji, hluboce pochybuji. Podle mého soudu patřila k ženám, které žádnou informaci nedovedou utajit.“

„I tohle tedy můžeme vyloučit,“ pokračoval Craddock, „a dovolíte-li, objasním vám důvod své návštěvy u vás. Teta Jane, kterou nesmírně obdivuji a vážím si jí, mi přikázala zmínit se před vámi o paní ze Shalott.“

„To vzkazuje?“

„Ano — tohle. Co měla na mysli?“

„Dnešní generace Tennysona příliš nechte,“ vytkla paní Bantryová.

„Něco mi v hlavě přece jen ševelí: hleděla toužebně ke Camelotu, vidíte?“

*Pavouci vlákno do dáli odlétlo  
zrcadlo od rámu k rámu prasklo.  
„Prokletí stihlo můj rod!“  
vykřikla paní ze Shalott.“*

„Ano. A ona také,“ dodala paní Bantryová.

„Prosím? Co také?“

„Hleděla stejným způsobem.“

„Ale kdo?“ dorážel vrchní inspektor.

„Marina Greggová.“

„Ach! Marina Greggová? A kdy?“

„Copak vám Jane Marplová víc neprozradila?“

„Neřekla mi vůbec nic. Poslala mě za vámi.“

„To mě u ní zlobí, poněvadž sama dokáže vyprávět mnohem lépe než já. Můj muž tvrdíval, že leckdy ani nechápe co říkám. Konec-

konců může jít pouze o náladu, ale takový pohled vám vyvolá určitou vzpomínku.“

„Povídejte, prosím,“ vybídl ji Craddock.

„Nu, při té party, Marina Greggová a její manžel několik z nás pozvali k recepci, uspořádané na vrcholu schodiště. Mne přibrali nejspíš jako bývalou majitelku sídla a Badcockovy za to, že Heather řídila veškeré přípravy ke slavnosti. Náhodou jsme po schodech vystupovali skoro společně, takže mi nic nemohlo uniknout.“

„Co vám nemohlo uniknout?“

„Prostě paní Badcocková spustila dlouhou tirádu, běžnou u většiny lidí při seznámení se slavnými osobnostmi, v tom smyslu, že v tak nádherné a vzrušující setkání nemohla s manželem ani doufat. Nekonečně dlouho vyprávěla, jak se před lety na rozhovor hrozně těšila. A já si přitom uvědomovala, co za nudu ti dva slavní nešťastníci prožívají, když musejí na všechno patřičně reagovat. A pak jsem postřehla, že Marina Greggová neodpovídá a jen zírá před sebe.“

„Zírala — na paní Badcockovou?“

„Ne — ne. Spíš jako by na ženu vůbec zapoměla nebo nevnímala její slova. Pouze se dívala oním pohledem paní ze Shalott, jako by spatřila něco hrozného. Něco úděsného, co nečekala a nedokáže to unést.“

„.Prokletí stihlo můj rod...‘ „ napověděl Dermot Craddock.

„Ano, přesně v tomto duchu. Proto jsem také použila výrazu ‚pohled paní ze Shalott.‘“

„Ale na co se mohla dívat?“

„To kdybych věděla!“ povzdechla si paní Bantryová.

„Říkáte, že stála na vrcholu schodiště.“

„Hleděla přes hlavu paní Badcockové — vlastně spíš přes její rameno.“

„Byla uprostřed schodů?“

„Trochu stranou.“

„Přicházel ještě někdo?“

„Ovšem — tak pět, šest lidí.“

„Upínala zrak na někoho z nich?“

„Těžko posoudit,“ odvětila. „Nedívala jsem se na ně, nýbrž na ni. Stála jsem zády ke schodům. Kdoví, jestli ji nezaujal jeden z obrazů.“

„Ty však musí znát víc než dobře, když v domě bydlíš.“

„Ano, ano, máte pravdu. Asi se soustředila na někoho z hostů. Na kterého asi?“

„Musíme se snažit ho nalézt. Dokážete si vzpomenout, kdo právě přicházel?“

„Nu, starosta s manželkou, pak nějaký zrzek, o němž se domnívám, že je reportér — časem mi ho představili, ale jméno už nevím. Já na jména nejsem. Galbraith, nebo podobně. Potom dorazil jakýsi černý obr — nemyslím černocho, jen velmi snědý a energický člověk — a s ním herečka, trochu moc odbarvená a nákladně oblečená. Oba z Ameriky. Ještě starý generál Barnstaple z Much Benhamu — už je naprosto senilní, chuděra. Pochybuji, že ten by mohl být něčí kletbou. A také Griceovi ze statku.“

„Na víc lidí si nevzpomínáte?“

„Mohli tam být i jiní, ale chápejte, já si hostů příliš nevšímal. Vím, že starosta, generál Barnstaple a Američané přišli skoro současně. Někdo tam i fotografoval. Jeden z fotografů byl místní a postřehla jsem afektované děvče z Londýna s dlouhými vlasy a veliánskou kamerou.“

„Myslíte, že někdo z těchto lidí vyvolal u Mariny onen výraz?“

„O nich jsem vlastně neuvažovala,“ přiznala žena naprosto otevřeně, „spíš mě napadlo, proč se proboha tak zatvářila, ale pak jsem o tom už nepřemýšlela. Na podobné věci si člověk vzpomene až dodatečně. Mohlo se mi všechno také jen zdát,“ dodala upřímně. „Klidně ji třeba zabolet zub nebo ji píchl zavírací špendlík, či se ozvala nenadálá křeč ve střevech. V takové situaci se snažíte chovat normálně, nedat nic najevo, ale výraz tváře neovládnete.“

Dermot Craddock se zasmál. „Těší mě, že jste realistka, paní Bantryová. Opravdu mohlo jít o něco podobného, nicméně nám tato nepatrná zajímavost může ukázat správný směr.“

Potřásl jí rukou a zamířil do Much Benhamu předložit tam své oficiální pověření.

## 9.

„Takže místním vyšetřováním jste nic nezjistili?“ zeptal se vrchní inspektor a nabídl Franku Cornishovi cigaretové pouzdro.

„Vůbec nic. Neměla nepřátele, s nikým nevedla spory, s manželem vycházela dobře.“

„Což takhle sok nebo sokyně?“

Policista zavrtěl hlavou.

„Nic takového. Žádný náznak skandálu. Ji byste ani nemohl označit za sexy. Pracovala v řadě výborů a podobných věcí. Docházelo sice k drobným rivalitám, ale nic víc.“

„Neexistuje jiná, se kterou by se její muž chtěl oženit? Třeba v zaměstnání?“

„Pracuje v realitní agentuře Biddle a Russell spolu s Florií Westovou, trpící chronickým zánětem nosní mandle, a slečnou Grundleovou alespoň padesátnicí, která je plochá jako žehlící prkno. Žádná z nich v muži vzrušení nevyvolává. Přesto by mě brzký nový sňatek nepřekvapil.“

Craddock projevil zájem.

„Sousedka,“ vysvětlil Cornish. „Vdova. Když jsem k němu po zasedání poroty zaskočil, přišla do bytu, uvařila mu čaj a projevovala ochotu postarat se o něj. Tvářil se udivený a vděčný. Pokud vás zajímá můj názor, rozhodla se vzít si ho, ovšem on ještě nic netuší, chudák.“

„Co je to za ženskou?“

„Vypadá dobře,“ připustil Cornish. „Už není mladá, ale je hezká — cikánský typ. Kontrastní zbarvení pleti, tmavé oči.“

„Jak se jmenuje?“

„Bainová, Mary Bainová. Paní. Je vdova.“

„Co její manžel dělal?“

„Nemám tušení. Syn pracuje někde nedaleko a bydlí u ní. Působí klidným, vážným dojmem. Nicméně mám pocit, že jsem ji už někdy viděl.“ Pohlédl na hodinky. „Je za deset minut dvanáct. Dojednal jsem, že spolu ve dvanáct přijdeme do Gossington Hallu. Měli bychom vyrazit.“

Vždy mírné a zdánlivě nevnímavé oči Dermota Craddocka ve skutečnosti pečlivě zaznamenávaly obrysy sídla. Když jej tam inspektor Cornish odvedl a předal mladému Haileyi Prestonovi, taktně se vzdálil. Od té chvíle Dermot Craddock jen lehce pokyvoval hlavou, zatímco naslouchal přívalu výřečnosti pana Prestona, kterého považoval za mluvčího, asistenta či soukromého tajemníka — nebo směsici všech těchto funkcí — Jasona Rudda. Mluvil naprosto bez zábran, zabíhal do podrobností, neměnil příliš sílu zvuku a tón hlasu a kupodivu dokázal neopakovat se zbytečně často. Byl to příjemný mladík, usilující, aby každý, v jehož společnosti se právě nacházel, považoval jeho vlastní názory, podobné názorům doktora Panglosse, za ty nejlepší. Různými způsoby několikrát vyjádřil, jak událost zasáhla každého, v jehož přítomnosti k ní došlo, paní Marina je prý naprosto zničená a pan Rudd nevýslovně rozčilený, a že je nepochopitelné, jak se něco podobného mohlo přihodit. Může snad někdo trpět takovou alergií na léky? Uvedl to jen jako vlastní nápad, vždyť určité alergie přesahují meze. Vrchní inspektor Craddock ať prý počítá s veškerou spoluprací, jakou mohou Hellingforthské ateliéry a všichni jejich zaměstnanci poskytnout, ať klade libovolné otázky a jde kamkoliv uzná. Pomohou mu vším. Veškerý personál ateliéru choval paní Badcockovou v nejvyšší úctě, oceňoval její silné sociální cítění i vzácné úsilí, které věnovala nemocnici svatého Jana.

Sotva svůj projev dokončil, spustil totéž znovu — ne snad týmiž slovy, ale na stejné téma. Nikdo by nemohl projevodat větší dychtí-vost pomáhat. Zároveň se mu podařilo sdělit, jak tato záležitost vůbec nezapadá do celuloidového světa filmu či do životů pana Jasona Rudda, paní Mariny Greggové a ostatních zaměstnanců ateliéru. Asi po čtyřiačtyřicátém mírném přikývnutí se Dermotu Craddockovi podařilo využít krátké přestávky a říci:

„Tisíceré díky!“

Mírně, nicméně s konečnou platností pronesená slova pana Haileye Prestona zarazila.

„Vždyť ale —“ začal a tázavě se odmlčel.

„Smím vám teď klást otázky?“

„Jistě, jistě. Spust'te.“

„Zemřela zde?“

„Paní Badcocková?“

„Paní Badcocková. Na tomto místě?“

„Ano, ovšem, právě zde. Mohu vám dokonce ukázat, kde seděla.“

Stáli na rozšířeném odpočívadle. Hailey Preston zašel kousek do chodby a ukázal k příšernému dubovému křeslu.

„Prohlásila, že se necítí dobře, a usedla sem. Kdosi běžel pro nějaký lék a ona zatím zemřela. Právě tady.“

„Rozumím.“

„Nevím, jestli byla v ošetření nějakého lékaře. Kdyby ji byl upozornil, že nemá v pořádku srdce —“

„Srdce v pořádku měla,“ opáčil Dermot Craddock. „Byla docela zdravá. Zabila ji šesteronásobná dávka přípravku, jehož oficiální název se ani nepokusím vyslovit, ale který, pokud vím, je všeobecně známý pod jménem *Calmo*.“

„Znám ho,“ přisvědčil Hailey Preston. „I já jej někdy беру.“

„Opravdu? To je velmi zajímavé. Pomáhá vám?“

„Skvěle! Výborně! Povzbuzuje a zároveň uklidňuje, jestli mi rozumíte. Pochopitelně je nutno dodržovat dávkování,“ dodal.

„Jsou ho v domě větší zásoby?“ Věděl, jakou odpověď uslyší, ale otázku přesto položil s naprostou samozřejmostí.

„Zřejmě by se jej tady našly spousty,“ odvětil Preston s naprostou otevřeností. „Ve většině koupelen bude v lékárnice.“

„Což nám práci neusnadní.“

„Jistě,“ přikývl tajemník. „Třeba přípravek ta žena užívala sama a jak jsem už uvedl, dostavila se po větší dávce alergie.“

Craddock se zatvářil nepřesvědčivě a Hailey Preston si povzdychl.

„Víte jaké množství pozřela?“ zeptal se.

„Ovšem. Smrtnou dávku a paní Badcocková žádný podobný lék neužívala. Pokud se nám podařilo zjistit, brala si nejvýš zažívací sodu nebo aspirin.“

Hailey Preston potřásl hlavou. „Máte před sebou vskutku záhadu. Opravdu.“

„Kde pan Rudd a paní Greggová přijímali hosty?“

„Přesně tady.“ Tajemník přistoupil k vrcholu schodiště. Vrchní inspektor Craddock se postavil vedle něj a podíval se na protější stěnu. V jejím středu visel známý obraz Madony s dítětem. Dobrá kopie italského malíře, usoudil. Matka v červenomodrém zvedá do výše malého Ježíška a ona i dítě se usmívají. Po obou stranách ústředních postav stojí nevelké skupinky osob a obracejí k dítěti oči. Jedna z nejkrásnějších maleb s tímto námětem, napadlo Craddocka. Úzká okna po levici i pravici obrazu zdůrazňovala kouzlo celého výjevu, ale vrchní inspektor v něm nenacházel nic, proč by měl v paní domu vyvolat výraz připomínající paní ze Shalott, kterou postihl zlý osud.

„Lidé po schodech stále přicházeli?“ zeptal se tajemníka.

„Ano — po troškách. Nikoliv ve velkém počtu najednou. Některé jsem přivedl já, jiné Ella Zielinská, sekretářka. Snažili jsme se, aby všechno probíhalo neformálně a přátelsky.“

„Při příchodu paní Badcockové jste byl tady nahoře?“

„Stydím se přiznat, že si to nepamatuji, pane vrchní inspektore. Měl jsem seznam jmen a podle něj jsem venku lidi hledal. Představil jsem je, přinesl jim nápoje a pak jsem zase vyšel ven pro další partu. Tehdy jsem paní Badcockovou neznal ani od vidění a na mém seznamu vůbec nebyla.“

„Co paní Bantryová?“

„Ta ano, to je bývalá majitelka domu, že? Myslím, že ona a paní Badcocková s manželem přišli současně.“ Odmlčel se. „Hned za nimi dorazil starosta se silným řetězem. Jeho světlovlasá žena měla modrozelené šaty s volánky. Dobře si je pamatuji, ale nenaléval jsem jim, poněvadž jsem musel dolů pro další.“

„Kdo jim tedy naléval?“

„Nemohu říct. Službu jsme měli tři nebo čtyři. Scházel jsem se schodů právě když starosta vystupoval nahoru.“

„Vzpomínáte si, koho ještě jste na schodišti potkal?“

„Jima Galbraitha, jednoho z reportérů, kteří měli o této události psát; ostatní jsem neznal. Přišlo i několik fotografů, jeden z místních novin — jméno nevím — a jakási rádoby umělkyně, která se specializuje na záběry z nemožných úhlů. Kameru měla postavenou v rohu tak, aby mohla fotografovat Marinu, jak přijímá hosty. Počkejte, ne-

chtě mě uvažovat. Myslím, že právě v této chvíli přišel Ardwyck Fenn.“

„Kdo je Ardwyck Fenn?“

Hailey Preston se zatvářil pohoršené. „Fenn je velké zvíře, pane vrchní inspektore. Nesmírně velké zvíře v televizi i ve filmu. Netušili jsme, že je vůbec v Anglii.“

„Přijel tedy nečekaně?“

„To bych prosil! Bylo od něj milé, že se tak najednou objevil!“

„Je dlouholetý přítel paní Greggové a pana Rudda?“

„Byl Marininým přítelem už během jejího druhého manželství. Nevím, jak dobře se zná s Jasonem.“

„Jeho příchod byl tedy příjemným překvapením?“

„Určitě. Všichni jsme měli radost.“

Craddock přikývl a přešel k jiným tématům. Podrobně se vyptával na koktejly, jak a kdo je míchal, který ze sloužících je roznášel, kolik sluhů bylo najato navíc. Zjistil, což naznačil už inspektor Cornish, že Heather Badcockovou mohlo naprosto jednoduše otrávit aspoň třicet lidí, přičemž zároveň každý z nich se dal přistihnout při činu. Pachatel musel velmi riskovat, jak Craddock usoudil.

„Díky,“ řekl konečně tajemníkovi. „Teď bych si rád pohovořil s paní Greggovou.“

Hailey Preston zavrtěl hlavou.

„Lituji,“ pravil. „Opravdu lituji, ale to je vyloučené.“

Vrchní inspektor zvedl obočí.

„Skutečně?“

„Je zhroucená. Doslova zničená. Pečuje o ni její osobní lékař. Mám od něj u sebe zprávu o jejím stavu, ukáži vám ji.“

Craddock listinu vzal a přečetl si ji.

„Marina Greggová má vždycky doktora po ruce?“

„Herci a herečky žijí v neustálém velkém napětí. Je proto obvykle žádoucí, aby při dlouhém natáčení byl vždy na dosah lékař, který jim rozumí po nervové i tělesné stránce. Maurice Gilchrist má skvělou pověst. O Marinu pečuje už dlouhá léta. V uplynulých letech velmi stonala, jak jste asi slyšel. Dlouho ležela v nemocnici. Teprve asi před rokem se jí vrátila síla a zdraví.“

„Chápu.“

Hailey Preston zřejmě pocítil úlevu, že vrchní inspektor dále nenaléhá.

„Nejspíš si chcete promluvit s panem Ruddem,“ připomenul. „Ted’ bude —“ podíval se na hodinky — „za deset minut se vrátí z ateliérů, pokud vám to postačí.“

„Naprosto,“ přikývl Craddock. „Zatím bych si promluvil s doktorem Gilchristem. Je skutečně v domě?“

„Ano. Hned vám ho přivedu.“

Mladík odkvačil a vrchní inspektor zůstal zamyšleně stát na vrcholku schodů. Onen prázdný pohled, vylíčený paní Bantryovou, mohl samozřejmě být rovněž výplodem její představivosti. Odhadl ji jako ženu, která dochází k závěrům ukvapeně, nicméně věřil, že tento závěr může mít své opodstatnění. I bez předpokladu, že Marina připomínala paní ze Shalott proto, že pocítila blízkost čehosi zlého, mohlo ji prostě v daném okamžiku něco zabolet nebo znechutit, čímž ztratila zájem o hosty, s kterými právě hovořila. Kdoví, jestli po schodech zrovna nepřicházel někdo, koho by bylo možno označit jako nečekaného — nebo dokonce nevítaného hosta.

Při zvuku kroků se otočil. Hailey Preston se vracel s doktorem Mauricem Gilchristem. Lékař v nejmenším neodpovídal Craddockově představě. Nenasadil lichotivý tón doktora ošetřujícího pacienta na lůžku, ani se netvářil nadřazeně. V podstatě vypadal jako strohý, věcný a srdečný člověk. Oblečen byl do tvídových šatů, na anglický vkus trochu příliš pestrých. Měl tmavé, černé vlasy a temné, pronikavé oči.

„Doktor Gilchrist? Jsem vrchní inspektor Dermot Craddock. Mohu si s vámi pohovořit mezi čtyřma očima?“

Lékař přikývl, zabočil do chodby a prošel jí skoro až na konec, kde otevřel dveře a vyzval Craddocka, aby vstoupil. „Tady nás nikdo nebude rušit,“ prohodil. Byla to zřejmě jeho ložnice, velmi pohodlně zařízená. Ukázal na židli a rovněž sám usedl.

„Podle vašeho rozhodnutí mi prý paní Marina Greggová nemůže poskytnout rozhovor. Co je jí, doktore?“ Gilchrist nepatrně pokrčil rameny. „Má v nepořádku nervy,“ odpověděl. „Kdybyste jí teď kladl otázky, dostane se během deseti minut do stavu hraničícího s hystérií, a to nemohu připustit. Pokud byste mi chtěl poslat policejního

lékaře, ochotně mu svůj názor vyložím. Ze stejného důvodu nebyla schopná zúčastnit se předběžného výslechu.“

„Jak dlouho může toto její rozpoložení trvat?“

Doktor Gilchrist se na něj s úsměvem podíval. Byl to příjemný úsměv.

„Chcete-li znát můj názor — tedy lidský názor, nikoliv vědecký —, kdykoliv v průběhu příštích čtyřiceti osmi hodin bude nejen ochotná přijmout vás, ale dokonce váš i zavolá. Zatouží klást vám otázky a odpovídat na ty vaše. Takoví už herci jsou!“ Předklonil se. „Rád bych vám, pane vrchní inspektore, trochu přiblížil způsob jednání svých pacientů. Práce u filmu přináší trvalé napětí. Žijí stále, celý den, před zraky veřejnosti. Natáčení znamená dlouhé hodiny těžké, jednotvárné práce. Musíte nastoupit už ráno a pak sedíte a čekáte. Potom odehrajete část své úlohy, která se znovu a znovu filmuje. Při zkouškách na jevišti zkoušíte většinou celé jednání nebo aspoň jeho velký kus a děj se více či méně odvíjí srozumitelně a věrohodně. Ovšem při natáčení filmu je všechno roztrháno na nesouvislé dílky. Je to monotónní dřina. Herci přirozeně žijí v přepychu, berou uklidňující prášky, osvěžující koupele, používají krémy a pudry, mají lékařskou péči, jezdí na dovolené, pořádají společnosti a obklopují se lidmi, ale jsou stále někomu na očích. Nemohou si užít klid, opravdu si odpočinout.“

„Rozumím vám,“ přisvědčil Craddock, „chápu, co se mi tu snažíte vysvětlit.“

„A ještě něco,“ pokračoval Gilchrist. „Zvolíte-li si tuto kariéru a obzvlášť, máte-li aspoň částečně úspěch, stáváte se určitou osobností, ale podle mých zkušeností osobností lehce zranitelnou, neustále pronásledovanou nedostatkem sebedůvěry, hrozným pocitem nejistoty a přesvědčením, že nezvládnete předepsanou roli. Lidé považují herce a herečky za ješitné, což ovšem není pravda. Nejsou domýšliví na sebe, spíš jsou posedlí sami sebou. Ano, neustále potřebují povzbuzování. Zeptejte se Jasona Rudda, odpoví vám totéž. Herce musíte přesvědčit, že dokáží provést požadované, ujišťovat je o tom, jedno a totéž s nimi probírat a podporovat je, dokud nedocílíte potřebný výsledek. Ani pak o sobě nepřestanou pochybovat, a to z nich dělá lid-

sky, neprofesionálně řečeno uzlíček nervů. A čím hůř na tom se svými nervy jsou, tím lepší výkony dovedou podat.“

„Zajímavé,“ usoudil Craddock. „Velmi zajímavé.“ Odmlčel se a dodal: „I když nevím přesně proč mi —“

„Snažím se přimět vás, abyste Marinu Greggovou pochopil,“ vysvětlil Maurice Gilchrist. „Jistě znáte její filmy.“

„Je skvělá herečka, vynikající, charakterní, krásná i citlivá.“

„Ano, taková vskutku je, ale musela pracovat jako d'as, aby dosáhla svých úspěchů. To vše vedlo k tomu, že se nervově sesypala, a navíc ani fyzicky není příliš silná — alespoň natolik, jak by měla být. Povahou je nevyvážená, snadno přechází z nadšení do zoufalství, ovšem za to nemůže. Je prostě taková. V životě hodně vytrpěla. Část tohoto utrpení si zavinila sama, ale všechno zase ne. Žádné z jejích manželství nebylo šťastné, až snad s výjimkou toho posledního. Má teď muže, který ji vroucně miluje a miloval ji léta. V jeho lásce našla útočiště i štěstí — aspoň prozatím. Nelze odhadnout, jak dlouho jí tento pocit vydrží. Potíž u ní spočívá v tom, že buď určitou situaci, okamžik či místo, považuje za pohádkově dokonalé, v nichž se jí nic nemůže přihodit a ji samu už žádné neštěstí nemůže potkat, nebo propadne depresím a věří, že má zkažený život, nepoznala lásku ani štěstí a už je také nikdy nepozná. Bylo by pro ni skvělé, kdyby se dokázala zastavit mezi těmito protipóly — nicméně svět by ztratil vynikající herečku,“ dokončil suše.

Odmlčel se, avšak ani Dermot Craddock nepromluvil. Uvažoval totiž, proč mu Maurice Gilchrist toto vše vyprávěl. Kam směřoval svým podrobným rozborem Mariny Greggové? Lékař Craddocka upřeně pozoroval, jako by jej chtěl donutit k určité otázce, jenže vrchní inspektor nevěděl, nač se má podle Gilchristova přání ptát. Nakonec zvolna pokračoval po svém: „Zdejší tragédie jí velmi otrásla, vidíte?“

„Ano,“ přisvědčil Gilchrist, „velice.“

„Až nepřírozeně?“

„Jak se to vezme,“ pokrčil rameny lékař. „Měla důvod k takovému rozčilení. Nenadálá smrt uprostřed společenské sešlosti může vyvolat šok,“ sledoval Craddock dál svůj cíl. Poněvadž ve tváři proti sobě našel jen nepatrnou odezvu, dodal: „Nebo šlo o něco víc?“

„Reakci lidí pochopitelně nelze odhadnout, ať je znáte sebe lip,“ podotkl Gilchrist. „Každý vás může překvapit. Marina se třeba se záležitostmi vypořádala tak, že si procítěně pomyslela: ‚Ubohá žena! Jaká tragédie! Co se jí asi stalo?‘ nebo soucit ani příliš neprožívala, koneckonců při oslavách v ateliéru leckdy někoho sklátí nějaký záchvat. A také, co když se jí zachtělo — bezděčně, pochopitelně — situaci trochu dramatizovat, předvést se? Ostatně našel by se snad i docela jiný důvod.“

Craddock se rozhodl chytit býka za rohy. „Rád bych slyšel, co si o případu opravdu myslíte.“

„Nevím, jestli mohu,“ řekl lékař a teprve po chvilce připojil: „Existuje profesionální etika. Mezi doktorem a pacientem panuje přece určitá důvěra.“

„Něco vám svěřila?“

„Nevím, jestli to lze takhle nazvat.“

„Znala Marina Greggová onu ženu? Setkala se s Heather Badcockovou už předtím?“

„No — od Adama ji neznala, ale v tom problém nevězí,“ pravil doktor Gilchrist. „Chcete-li slyšet můj názor, rozpoložení Mariny nemělo se smrtí paní Badcockové nic společného.“

„Ten lék *Calmo* užívá paní Greggová rovněž?“

„V podstatě díky němu žije,“ ušklíbl se lékař a dodal: „Jako všichni tady. Bere jej Ella Zielinská, Hailey Preston i polovina všech filmařů. V současné době je v módě, i když jsou všechny tyhle přípravky skoro stejné. Pacienti ztratí k jednomu důvěru a zkoušejí nové, které se zase objeví, a libují si, jak jsou báječné a účinnější.“

„A jsou účinnější?“

„Nu — jsou, protože v ně nemocní víc věří. Uklidňují nebo povzbuzují, vyvolávají ve vás pocit, že můžete dělat věci, na které byste se bez užívání nezmohl. Nepředpisuji je víc, než musím, ale správně dávkované nejsou nebezpečné. Pomáhají lidem, kteří by bez nich nedokázali žít.“

„Kéž bych chápal, co se mi pokoušíte naznačit,“ povzdechl si vrchní inspektor.

„Snažím se ujasnit si své povinnosti,“ vysvětlil Gilchrist. „Mám totiž dvě: Povinnost lékaře vůči pacientovi — jeho sdělení jsou dů-

věrná a já je nesmím vyzradit, ale mám ještě jednu. Mohu se domnívat, že pacientovi hrozí nebezpečí a pak musím podniknout kroky k jeho záchraně.“

Odmlčel se. Craddock na něj upřeně zíral a čekal.

„Ano,“ spustil opět Gilchrist, „už jsem si rozmyslel, co udělám. Požádám vás, vrchní inspektore Craddocku, abyste má slova držel v tajnosti. Nikoliv pochopitelně před svými kolegy, pouze před vnějším světem, obzvlášť před obyvateli tohoto domu. Slíbíte mi to?“

„Nemohu se vázat, když nedovedu odhadnout důsledky. V zásadě souhlasím, totiž za předpokladu, že každou informaci, kterou od vás získám, bych si směl ponechat pouze pro sebe a pro své spolupracovníky.“

„Tedy poslouchajte,“ pokračoval Gilchrist, „i když co vám řeknu, nemusí vůbec nic znamenat. V nervovém stavu, v jakém se teď Marina Greggová nachází, namluví ženy všechno možné. Povím vám něco z toho, co mi řekla. Třeba to není vůbec důležité.“

„Co vám tedy svěřila?“

„Po té události se zhroutila a poslala pro mne. Dostala utišující prostředek a zůstal jsem u ní. Držel jsem ji za ruku, radil jí, ať se uklidní, že všechno bude v pořádku. Potom, těsně před tím, než usnula, zašeptala: Jed byl určen pro mne, doktore! „

Craddock na něj upřel zrak. „Tohle řekla? A potom — co druhý den?“

„Ani se nezmínila. Jednou jsem tento námět nadhodil, ale odpověděla vyhýbavě: ‚Musel jste se zmýlit, nic takového jsem určitě neřekla. V té chvíli jsem už byla nejspíš napůl omámená.‘ „

„Vy ale věříte, že to myslela upřímně?“

„Co nejupřímněji,“ opravil Gilchrist, „i když nelze tvrdit, že měla pravdu,“ dodal opatrně. „Nevím, komu byl jed určen, jestli jí nebo Heather Badcockové. Vy to nejspíš zjistíte. Já opakuji pouze Marínin názor, že měla být otrávená ona.“

Craddock chvíli mlčel, než pravil:

„Díky, doktore Gilchriste. Oceňuji vaše slova, a chápu, proč jste mí všechno vyprávěl. Pokud Marinina věta měla své opodstatnění, může jí nadále hrozit nebezpečí.“

„A o to jde,“ přikývl Gilchrist. „To je právě pro vás nejdůležitější.“

„Máte důvod, jí věřit?“

„Ne — nemám.“

„Netušíte, jak ke své domněnce dospěla?“

„Ani v nejmenším.“

„Děkuji vám.“ Craddock vstal. „Ještě otázku, doktore. Nevíte, jestli totéž svěřila svému manželovi?“

Gilchrist pomalu zavrtěl hlavou.

„Nesvěřila, o tom jsem přesvědčen. Jasonovi nic neřekla.“ Na okamžik upřel zrak do Craddockových očí, potom kývl hlavou a zeptal se: „Už mé nepotřebujete? Dobrá.“

Vrátím se k nemocné. Dovolím vám rozhovor s ní, jak jen to půjde.“

Když odešel z místnosti, Craddock sešpulil rty a velice tiše si začal hvízdát.

## 10.

„Jason se už vrátil,“ oznámil Hailey Preston. „Doprovodil byste mě, vrchní inspektore? Dovedu vás do jeho pracovny.“

Pokoj, který Jason Rudd používal zčásti jako kancelář, zčásti jako salonek, se nacházel v prvním poschodí. Byl zařízený útulně, ale nikoliv přepychově. Jen velmi málo ohrázel charakter majitele a už vůbec neprozrazoval jeho osobní vkus a záliby. Režisér vstal od psacího stolu a vykročil přichozímu naproti. Craddock si uvědomil, že pokoj nepotřeboval mít svou osobitost, neboť té měl jeho vlastník sám dost. Hailey Preston je schopný a ochotný mluvka. Gilchrist působí svou silou a magnetismem, avšak zde stojí muž, v němž nebude snadné vyznat se, jak si vrchní inspektor rázem uvědomil. Během své kariéry potkal a zároveň poznal mnoho lidí, takže dnes už dovedl správně ohodnotit, co dokáží jednotlivci, s nimiž přišel do styku, a velmi často i číst jim v myšlenkách. Zároveň však také pochopil, že bude schopen proniknout do Ruddových úvah jen do té míry, kolik on sám mu dovolí. Hluboce zasazené, pátravé oči vnímaly, ale nerady něco prozrazovaly. Ošklivá, vráskami zbrzděná tvář dokazovala vysoký intelekt. Obličej klauna může buď odpuzovat

nebo přitahovat. Tady já musím jen sedět, bedlivě poslouchat a dělat si poznámky, uvědomil si Dermot Craddock.

„Omlouvám se, pane vrchní inspektore, že jste musel na mne čekat. Zdržela mě určitá komplikace v ateliéru. Mohu vám nabídnout něco k pití?“

„Zatím ne, díky, pane Rudde.“

Klaunovy líce se náhle smrštily do ironického úsměvu.

„Usuzujete, že nejsme dům, v němž je rozumné pít, vidíte?“

„Tak tohle jsem právě na mysli neměl.“

„Ovšemže ne. Co se tedy chcete dovědět? Co potřebujete objasnit?“

„Pan Preston mi dostatečně zodpověděl všechny mé dotazy.“

„A pomohl vám tím?“

„Ne tak, jak bych si přál.“

Jason Rudd se zatvářil zvědavě.

„Hovořil jsem rovněž s doktorem Gilchristem. Sdělil mi, že vaše žena není dosud do té míry silná, abych jí mohl klást otázky.“

„Marina je nesmírně citlivá. Upřímně řečeno, je náchylná k nervovým šokům. A jistě uznáte, že vražda v tak těsné blízkosti nervový otřes vyvolat může.“

„Příjemný zážitek to není,“ připustil Dermot Craddock suše.

„V každém případě pochybuji, že byste se od ní dověděl víc, než vám mohu sdělit já. Když k té události došlo, stál jsem vedle ní a opravdu se považuji za lepšího pozorovatele než je ona.“

„První otázka, kterou vám chci položit znovu přesto, že jste ji už pravděpodobně policii zodpověděl, zní: Znal jste vy nebo vaše žena Heather Badcockovou z dřívějšíka?“

Jason Rudd zavrtěl hlavou.

„Neznal. Já ji v životě neviděl. Dostal jsem sice od ní dva dopisy za Výbor pro podporu nemocnice svatého Jana, ale osobně jsem se s ní seznámil teprve pět minut před její smrtí.“

„Tvrdila však, že se s vaší manželkou kdysi setkala.“

„Ano,“ přikývl režisér, „před nějakými dvanácti, třinácti lety v Bermudě, při jakési velké zahradní slavnosti ve prospěch nemocnice, kterou Marina zahajovala. Sotva paní Badcocková byla tady představena, spustila dlouhé povídání o tom, že ačkoliv tenkrát ležela snad s

chřípkou, vstala, aby se mohla oslavy zúčastnit a požádat mou ženu o autogram.“ Opět se mu obličej stáhl do ironického úsměvu. „To je velmi běžný úkaz, pane vrchní inspektore. Na podpis mé ženy obvykle čekávají dlouhé fronty obdivovatelů a tento okamžik pak chovají s úctou v paměti, což je v jejich životech pochopitelné. Stejně přirozené je naproti tomu, že Marina si nemůže pamatovat každého z tisíce i víc lovců autogramů. Docela otevřeně přiznala, že si na paní Badcockovou nevzpomíná.“

„To naprosto chápu,“ přisvědčil Craddock. „Kdosi z přítomných však vypověděl, že vaše žena začala být během

rozhovoru s Heather Badcockovou duchem nepřítomná. Souhlasil byste s tímto názorem?“

„Klidně,“ potvrdil Jason Rudd. „Marina není příliš odolná. Je samozřejmě navyklá — jak to nazývám — konat svou společenskou povinnost a plní ji skoro mechanicky. Ovšem na sklonku dlouhého dne už obyčejně ochabne a to se v té chvíli mohlo stát. Přiznávám, že já sám nic takového nepostřehl. Ne, počkejte, neříkám plnou pravdu. Uvědomuji si, že paní Badcockové odpověděla trochu opožděně. Dokonce jsem ji, myslím, musel lehce šťouchnout loktem.“

„Upoutalo snad něco její pozornost?“

„Kdoví, i když mohlo jít o okamžitou nepozornost zaviněnou únavou.“

Dermot Craddock chvíli mlčel. Vyhlédl oknem na poněkud už setmělé lesy, obklopující Gossington Hall, pak se podíval na obrazy na stěnách a teprve nakonec upřel zrak na Jasona Rudda, jehož tvář vyzařovala zdvořilost, ale nic víc — nic, čím by naznačila, co se děje v jeho mysli. Zdál se být zdvořilý a naprosto vyrovnaný, avšak ve skutečnosti se tak cítit nemusel, jak usoudil Craddock. Z muže tak velkého duševního formátu bylo možno dostat pouze to, co se sám rozhodl sdělit, ledaže by tazatel vyložil přímo karty na stůl. Craddock se rozhodl udělat právě to.

„Nenapadlo vás, pane Rudde, že k otravě Heather Badcockové došlo třeba čistě nešťastnou náhodou? Plánovanou obětí mohla být klidně vaše žena.“

V tichu, které nastalo, se režisérův výraz nezměnil. Dermot vyčkával, až si Jason Rudd zhluboka povzdechl, jakoby se mu ulevilo.

„Ano,“ přitakal klidně, „máte celkem pravdu, pane vrchní inspektore. Od začátku tomu věřím.“

„Ovšem inspektoru Cornishovi ani před porotou jste se v tomto smyslu nevyjádřil.“

„Ne.“

„Proč, pane Rudde?“

„Mohla by vám postačit odpověď, že z mé strany šlo o pouhý dohad, nepodložený žádným důkazem. Fakta, která mě k tomuto závěru vedla, byla dostupná zástupcům zákona, pravděpodobně lépe školeným k odhalení výsledků, než jsem já. Paní Badcockovou jsem osobně neznal. Možná měla nepřátele a někdo z nich se snad rozhodl podat jí smrtelnou dávku právě při této nezvyklé příležitosti. I když podobné rozhodnutí bych považoval za velmi zvláštní a přitažené za vlasy, kdoví, jestli nebylo zvoleno záměrně proto, že při veřejné události tohoto druhu bude při značném počtu přítomných pátrání složitější a usvědčení pachatele obtížnější. To všechno je pravda, ale hodlám být k vám upřímný, pane vrchní inspektore. To není pravý důvod mého mlčení. Přiznám se upřímně, že jsem nechtěl, aby moje manželka byť i na jediný okamžik podezřívala, že právě jen o vlásek unikla smrti otravou.“

„Díky za otevřenost, přestože váš motiv k mlčení dobře nechápu,“ odvětil Craddock.

„Nechápete? Lze ho asi těžko vysvětlit. Musel byste znát Marinu, abyste porozuměl. Nezbytně potřebuje štěstí a bezpečí. Po hmotné stránce sklízela největší úspěchy. Vydobyla si uměleckou slávu, zato v soukromém životě byla hluboce nešťastná. Opakovaně se domnívala, že už našla štěstí, což ji uvádělo do stavu přehnané a neopodstatněné radosti, a pak se její naděje opět zhroutily. Nedokáže žít rozumně, opatrně, pane Craddocku. Ve všech svých předchozích manželstvích očekávala, že štěstí potrvá až do smrti — jako dítě, které věří pohádkám.“

Ironický úsměv znovu dodal ošklivé tváří klauna nečekanou, zvláštní něhu.

„Ovšem manželské svazky takové nejsou, pane vrchní inspektore. Žádné okouzlení nemůže vydržet věčně. Musíme být rádi, podaří-

li se nám dosáhnout života plného klidu, spokojenosti, něhy a tichého, střízlivého štěstí. Jste ženatý, pane Craddocku?“ dodal.

„Zatím mě tento špatný nebo dobrý osud nepotkal,“ odpověděl tázaný.

„V našem filmovém světě je manželství čistě riziko povolání. Hvězdy se často žení a vdávají mezi sebou. Někdy šťastně, jindy tragicky, zato málokdy trvale. V tomto ohledu bych neřekl, že Marina měla přílišný důvod ke stížnostem, ale žena jejího temperamentu určité věci hluboce prožívá. Namlouvala si, že je nešťastná a nic se jí nedaří. Vždycky zoufale hledala totéž: lásku, štěstí, něhu a jistotu. Nesmírně toužila mít děti, ale podle názoru několika lékařů zábranu představovala právě tato obrovská touha. Jeden velmi slavný doktor jí poradil adopci. Tvrdil, že v mnoha případech, kdy je touha po dítěti takto nasycená, krátce poté se narodí vlastní dítě. Marina adoptovala dokonce tři. Určitou dobu prožívala trochu klidu a štěstí, ale to nebylo to pravé. Nejspíš si dovedete představit její radost, když před jedenácti lety zjistila, že je těhotná. Nelze vylíčit, jak se těšila. Byla naprosto zdravá a lékaři ji ujišťovali, že není důvod proč nevěřit ve zdárný porod. Jak snad víte či nevíte, došlo k tragédii. Dítě, chlapec, se narodilo duševně narušené, imbecilní. Následek byl strašný. Marina se naprosto zhroutila, řadu let byla vážně nemocná a odkázaná na sanatorium. Přestože se zotavovala pomalu, nakonec se přece jen uzdravila. Zanedlouho jsme se vzali, opět ji začal těšit život a nabývala pocit, že snad bude moci být šťastná. Zpočátku bylo obtížné dostat pro ni smlouvu na filmovou roli, poněvadž všichni pochybovali, že její zdraví vydrží tak velké vypětí. Musel jsem se za ni bít.“ Jason Rudd pevně stiskl rty. „Můj boj však přinesl úspěch. Začala natáčet film. Mezitím jsme koupili tento dům a pustili se do jeho přestavby. Teprve před čtrnácti dny mi Marina svěřila, jak je šťastná a konečně věří, že má všechny problémy za sebou a před sebou šťastný domov. Já cítil trochu nervozitu, neboť jako obvykle jsem její naděje považoval za příliš optimistické. Nedalo se však pochybovat, že je šťastná. Veškeré symptomy nervozity zmizely a projevil se klid a vyrovnanost, jaké jsem u ní neznal. Všechno se vyvíjelo dobře, až —“ odmlčel se, a když pokračoval, v hlase mu náhle zazněla hořkost — „až do té tragédie. Proč ta žena musela zemřít právě

tady! Už to samo o sobě byl pro Marinu šok. Nemohl jsem riskovat — rozhodl jsem nedopustit, aby se moje manželka dověděla, že to byl útok na její život, což by pro ni znamenalo další snad osudný otřes, který mohl vyvolat nové duševní zhroucení.“

Podíval se zpříma na Craddocka. „Rozumíte mi?“

„Chápu vaše stanovisko,“ odpověděl vrchní inspektor, „ale promiňte, neopomíjíte jedno hledisko? Uvedl jste podezření, že šlo o snahu otrávit vaši ženu. Nehrozí jí toto nebezpečí nadále? Pokud travič neuspěl, nepokusí se o zločin znovu?“

„Přirozeně, i tohle jsem uvážil,“ přikývl režisér, „ale předpokládám, že po takovém, řekněme, určitém varování mohu podniknout patřičné kroky k zajištění manželčiny bezpečnosti. Budu ji hlídat nejen sám, ale i jiní. Za nejdůležitější však považuji, aby se ona nedověděla, jaké nebezpečí jí může hrozit.“

„A vy myslíte, že paní Marina nic netuší?“ zeptal se Craddock opatrně.

„Ovšemže ne! Ani v nejmenším.“

„Jste si tím jist?“

„Samozřejmě. Nic podobného by ji nenapadlo.“

„Ovšem vás to napadlo,“ připomněl vrchní inspektor.

„To je něco úplně jiného. Je to jediné logické řešení — nicméně Marina není logická a hlavně by si nedovedla představit, že by ji někdo chtěl odstranit. Taková možnost by ji jednoduše nenapadla.“

„Snad máte pravdu,“ prohodil Craddock zvolna, „ale tím nám zůstává nezodpovězených několik nových otázek. Dovolte mi další otevřenost. Koho podezříváte?“

„Nemohu říct.“

„Odpusťte, pane Rudde, znamená to, že nemůžete nebo nechcete?“

„Nemohu,“ upřesnil rychle tázaný. „Prostě nemohu. Mně, stejně jako Marině, by připadalo nepravděpodobné, že by ji někdo nenáviděl do té míry, choval vůči ní takovou zášť, že by se dopustil podobného zločinu. Na druhé straně však podle prostých, jednoznačných faktů kdosi takový důvod musel mít.“

„Vysvětlil byste mi, co za fakta považujete?“

„Prosím. Okolnosti jsou naprosto jasné. Nalil jsem dva koktejly z připraveného džbánu a odnesl je Marině a paní Badcockové. Nevím, co udělala paní Badcocková, soudím, že se v hovoru na někoho obrátila. Moje žena držela skleničku v ruce. V té chvíli přicházel starosta s manželkou. Marina odložila svou sklenku, z níž ještě nepila, a pozdravila se s nimi. Pak došlo k dalšímu vítání — přítel, kterého jsme léta neviděli, několik místních hostů a pár lidí z ateliérů. Během této doby stála sklenička *daiquiri* na stolku, nacházejícím se v té chvíli za námi, neboť jsme oba postoupili k vrcholu schodiště. Na přání představitelů tisku udělali fotografové pár obrázků mé ženy v rozhovoru se starostou, o nichž se domnívali, že je uvítá městečko. Já mezitím přinesl několik čerstvých koktejlů pro nové příchozí a tehdy musel pachatel vhodit jed do Marininy skleničky. Neptejte se mě, jak to provedl. Určitě nešlo o jednoduchou záležitost. Naproti tomu je překvapující, že když už se někdo k takovému činu veřejně odváží, jak málo lidí jej postřehne. Žádal jste o můj názor; mohu jen prohlásit, že ze zločinu lze podezřívat kohokoliv asi z dvaceti lidí. Hosté se totiž seskupovali do malých hloučků, aby si pohovořili nebo odcházeli prohlédnout si přestavbu domu, takže málokdo stál na místě. Přemýšlel jsem, uvažoval, lámal si hlavu, ale nic — naprosto nic — u mě nevzbudilo sebemenší podezření.“

Odmlčel se a podrážděně si vzdychl.

„To, co pak následovalo, už nejspíš víte.“

„Rád bych všechno slyšel znovu od vás.“

„Nu, vrátil jsem se k vrcholu schodiště. Moje manželka se obrátila ke stolku a právě zvedala svou skleničku, když paní Badcocková lehce vykřikla. Někdo jí asi vrazil do lokte, sklenka jí vyklouzla z prstů a na podlaze se rozbila. Marina se zachovala jako správná hostitelka, třebas tekutina trochu vyšpláchla i na její šaty. Uklidňovala návštěvnici, že o nic nejde, vlastním kapesníčkem jí otřela sukni a vnutila jí svůj koktejl. Pokud se pamatuji, prohlásila: ‚Stejně jsem už vypila dost.‘ Celá událost proběhla takto a mohu vás ujistit, že smrtelná dávka jedu nemohla být do nápoje přimíchána později, poněvadž paní Badcocková se ihned napila a za čtyři nebo pět minut už byla mrtvá. Zajímalo by mě — dokonce velice — co asi pachatel pocítil, sotva si uvědomil, jak se mu jeho plán nepovedl...“

„To vám proběhlo hlavou v té chvíli?“

„Ovšemže ne. Nejdřív se mi zdálo, že u té ženy došlo k nějakému záchvatu. Snad srdce, trombóza věnčitých tepen či cosi podobného. V nejmenším jsem nepomyslel, že jde o otravu. Vás by to napadlo? Nebo kohokoliv jiného?“

„Sotva,“ odtušil Craddock. „Vaše líčení je naprosto jasné a svými údaji jste si jist. Tvrdíte, že nikoho určitého nepodezříváte, ovšem já tomu nevěřím.“

„Věřte, říkám pravdu.“

„Snažme se dospět k cíli z jiného úhlu. Prohlášení, že vaši manželce nikdo nemohl chtít ublížit, zní melodramaticky, nicméně neměla přece nějaké nepřátele?“

Jason Rudd provedl výmluvné gesto.

„Nepřátele? Nepřátele? Je těžké definovat pojem .nepřítel'. Ve světě nás obou je mnoho závisti a žárlivosti. Vždycky se najdou lidé, kteří začnou šířit zlomyslnosti a vítají, když někoho postihne něco zlého, ale to ještě nejsou a nejspíš ani nebudou vrahové. Souhlasíte se mnou?“

„Ano, souhlasím. Jistě šlo o víc než jenom o malichernou antipatii nebo žárlivost. Ublížila snad vaše paní někomu — řekněme v minulosti?“

Jason Rudd otázku neodmítl lehkovážně. Místo toho se zamračil.

„Mám-li být upřímný, nemyslím,“ odpověděl nakonec, „a hodně jsem se touto úvahou zabýval.“

„Co nějaká milostná záležitost? Poměr s jiným mužem?“

„Jisté vztahy existovaly a dá se předpokládat, že tu a tam se Marina k mužům nezachovala pěkně, ale ne zase tak, aby to vyvolalo trvalou nenávist. O tom jsem přesvědčen.“

„A jak ženy? Cítila některá vůči paní Greggové zášť?“

„V ženách se těžko vyznáte, ovšem na podobný případ si nevzpomínám.“

„Komu by její smrt přinesla finanční zisk?“

„Ve své závěti pamatuje na různé osoby, ale v nevelké míře. Soudím, že její smrtí — jak jste se vyjádřil — by finančně získali dva lidé: já, jakožto její manžel a hvězda, která by za ni v rozehra-

ném filmu musela zaskočit, ačkoliv není pravděpodobné, že by se tento film ještě dokončil. Probírám ovšem pouze domněnky.“

„Jistě, nemusíme zabíhat do detailů,“ přisvědčil vrchní inspektor.

„Zaručíte mi, že se nikdo před Marinou nezminí o případném hrozícím nebezpečí?“

„Budeme muset vaše přání respektovat,“ přikývl Craddock, „i když vám chci zdůraznit, že tím podstupujete značné riziko. Několik dní se však nic nemůže stát, poněvadž je pod lékařským dozorem. Ještě o jedno bych vás rád požádal, totiž o nej přesnější soupis hostů, přítomných na nejvyšším odpočívadle nebo přicházejících po schodišti v době vraždy.“

„Pokusím se, ale pochybuji, že si vzpomenu. Spíš byste se měl obrátit na sekretářku Ellu Zielinskou. Má co nejspolehlivější paměť a zároveň seznam pozvaných osob. Chcete si s ní hned promluvit?“

„Velmi to uvítám,“ přisvědčil vrchní inspektor.

## 11.

Ella, která Craddocka klidně pozorovala svými velkými skly v kostěných obroučkách, připadala mu až neuvěřitelně schopná. Věcně a hbitě vytáhla ze zásuvky strojem popsaný list a podala mu jej.

„Pevně věřím, že tam jsou jména všech návštěvníků, ačkoliv je možné, že tu pár dodatečně pozvaných místních obyvatel uvedeno není. Tím mám na mysli ty, kdo odešli dřív, nebo jsme je v parku nenašli a neuvedli nahoru. V podstatě je soupis úplný.“

„Dokonalá práce,“ pochválil Craddock.

„Díky!“

„Zeptám se teď jako naprostý nezasvěcenec — potřebujete pro své zaměstnání vysokou kvalifikaci?“

„Člověk se musí zaučit.“

„Co vaše práce vlastně představuje? Jste snad jakýsi styčný důstojník mezi ateliéry a Gossington Hallem?“

„Ne. S ateliéry nemám nic společného, ledaže přijímám nebo naopak vyřizují vzkazy. Mou povinností je starat se o společenské závazky Mariny Greggové a do jisté míry dohlížet na běh domácnosti.“

„Práce se vám líbí?“

„Připadá mi docela zajímavá a je skvěle placená. O vraždě se ale ve smlouvě nemluvílo,“ dodala suše.

„Hodně vás překvapila?“

„Dokonce tolik, že se vás chystám zeptat, věříte-li, že to vražda opravdu byla.“

„Šestinásobná dávka hy-ethyl-mexine-atakdále může být stěží něco jiného.“

„Třebas nešťastná náhoda.“

„A jak si představujete, že by k takové nešťastné náhodě mohlo dojít?“

„Snadněji, než se domníváte. Neznáte totiž zdejší zvyklosti. Tento dům je prostě plný drog všeho druhu. Slovem drogy nemyslím ovšem narkotika, nýbrž řádně předepisované léky, nicméně u většiny z nich pokud vím není smrtelná dávka o mnoho větší než léčebná.“

Craddock přikývl.

„Lidem od divadla a od filmu kupodivu v něčem vynechává i inteligence. Někdy mi připadá, že čím větší umělec, tím větší nešika v denním životě.“

„V tom můžete mít pravdu.“

„Nemyslíte, že při všech těch lahvičkách, práscích, kapslích, tabletách a užívání chvíli utišujícího prostředku, pak zase pro změnu povzbuzujícího, nebo braní pilulek ke zvýšení energie se může leccos zaměnit?“

„Nechápu, jak vaše poznámka zapadá do našeho případu.“

„Nu, řekla bych, že značně. Někdo z hostů si chce třeba vzít své sedativum nebo naopak něco k posílení, nasype tedy z lahvičky, kterou nosí stále při sobě prášek do skleničky, ale protože právě s někým mluví nebo snad zapomněl, jaké množství brává, může ho dát příliš mnoho. V roztržitosti se potom vzdálí a dejme tomu přijde paní ta a ta, skleničku s lékem zvedne v domnění, že je její, a vypije ji. Nepovažujete tuto možnost za pravděpodobnější než kteroukoliv jinou?“

„Snad nepředpokládáte, že policie nepátrala i v tomto směru?“ podivil se vrchní inspektor.

„To ne, ale bylo tam spousta lidí a všude stály skleničky s nápoji. Dost často se přece stane, že sáhnete po cizí sklence a napijete se z ní.“

„Vy tedy nevěříte, že Heather Badcocková byla otrávena záměrně? Takže podle vás vypila cizí koktejl?“

„Nedovedu si představit pravděpodobnější řešení.“

„V tom případě muselo jít o skleničku Mariny Greggové,“ nadhodil Craddock opatrně. „Uvědomujete si, co říkáte? Herečka jí přece podala vlastní sklenku.“

„Nebo tu, kterou za vlastní považovala,“ opravila jej sekretářka. „Už jste s Marinou hovořil nebo ještě ne? Je velmi roztržitá, zvedne kteroukoliv skleničku, o níž se domnívá, že je její, a obsah vypije. Vidím to každou chvíli.“

„Užívá *Calmo*?“

„Jistě — jako my všichni.“

„Vy také, slečno Zielinská?“

„Někdy musím,“ připustila. „Tenhle návyk je totiž dost rozšířený.“

„Rád si promluvíím s paní Greggovou. Zdá se mi, že —. stůně už velmi dlouho.“

„Podléhá rozmarům,“ ušklíbla se Ella. „Ráda se předvádí, abyste rozuměl. Ta by neunesla pocit, že snad měla být zavražděna ona.“

„Vy byste to dokázala, slečno Zielinská?“

80

„Máte-li kolem sebe neustálý rozruch,“ prohodila Ella suše, „vznikne ve vás touha reagovat naprosto opačně.“

„Jste hrdá na to, že při otřesné tragédii nehnete brvou?“

Zamyslela se.

„Snad to skutečně není pěkná vlastnost, ale kdo si ji nevypěstuje, pravděpodobně se sám zblázní.“

„Je paní Greggová nepřijemný zaměstnavatel?“

Tuto příliš osobní otázku považoval Dermot Craddock za určitý test. Pokud sekretářka zvedne obočí a mlčky se tím zeptá, jak dotaz souvisí s vraždou paní Badcockové, bude on sám muset přiznat, že s ní nesouvisí vůbec. Zajímalo jej ovšem, zda-li se Ella s chutí o Marině rozpovídá.

„Je velká umělkyně. Má v sobě kouzlo, které obzvlášť ve filmu obdivuhodně vynikne, a proto si vážím možnosti pro ni pracovat. Osobně je ale dračice.“

„Ach!“ vydechl Craddock.

„Neumí se mírnit. Hned se vznáší ve výšinách, vzápětí spadne zas docela dolů a vždycky všechno strašně přehání. Je náladová a o spoustě věcí se před ní nesmí mluvit nebo se o nich být jen zmínit, poněvadž ji rozrušují.“

„Co třeba?“

„No samozřejmě nervové zhroucení nebo sanatorium pro duševně choré. Je naprosto pochopitelné, že na tohle je citlivá. A rozčilí ji všechno, co se týká dětí.“

„Dětí? V jakém smyslu?“

„Vadí jí pohled na ně nebo vyprávění o šťastném manželství s dětmi. Novinka o těhotné ženě nebo o porodu v ní okamžitě vyvolá pocit zoufalství. Abyste rozuměl — sama už další dítě mít nemůže a to jediné, které se jí narodilo, je blbeček. Věděl jste to?“

„Něco jsem slyšel, ano. Velmi smutné a žalostné. Ale po tolika letech by se dalo čekat, že trochu zapomene.“

„Nezapomněla. Je tím posedlá a vzpomínku v sobě neustále přiživuje.“

„Co tomu říká pan Rudd?“

„Nešlo o jeho dítě, ale o chlapečka z Marinina předchozího manželství s Isidorem Wrightem.“

„Ach ano, z předchozího manželství. Kde teď Wright žije?“

„Na Floridě. Znovu se oženil,“ odvětila Ella pohotově.

„Soudíte, že si Marina Greggová vytvořila v životě nepřátele?“

„Ne mnoho — totiž ne víc, než většina lidí. Vždycky dochází ke scénám kvůli jiným ženám či mužům, nebo vzhledem ke smlouvám, ze žárlivosti a podobně.“

„Pokud víte — nebála se někoho?“

„Marina? Že by se někoho bála? Pochybuji. Proč? Proč by se měla bát?“

„Nevím,“ odpověděl Craddock a vzal do ruky seznam hostí. „Hluboké díky, slečno Zielinská. Až budu potřebovat něco si objasnit, zase přijdu. Smím?“

„Pochopitelně. Mám dobrou vůli — všichni jsme ochotni — udělat cokoli, čím bychom mohli prospět.“

\*\*\*

„Tak co jste mi připravil, Tome?“

Detektiv-seržant Tiddler se vtipu s pochopením usmál. Nejmenoval se Tom, nýbrž William, ale věděl, že jeho příjmení připomíná kolegům hru z dětství, v níž vystupuje vodník Tom Tiddler.

„Jaké zlato a stříbro jste pro mne nasbíral?“ pokračoval Dermot Craddock.

Bydleli spolu u *Modrého kance* a Tiddler se právě vrátil po dni, stráveném v ateliérech.

„Zlata mám velmi málo. Nenesu ani žádné klevety nebo překvapivé zvěsti. Jen tu a tam padla zmínka o sebevraždě.“

„Proč o sebevraždě?“

„Domnívají se, že mezi manžely Badcockovými došlo k hádce a ona ho chtěla polekat. V tomto duchu se všeobecně hovoří, ovšem také se všichni shodují, že určitě neměla v plánu zajít tak daleko.“

„To není příliš nadějně,“ povzdechl si Craddock.

„Ovšemže ne. Z toho vyplývá, že se filmaři starají jen o současný stav natáčení. V ateliérech panuje ovzduší vysoce odborné, ve smyslu ‚musíme pokračovat‘ nebo přesněji vyjádřeno ‚natáčení musí pokračovat‘, či ‚film musí pokračovat‘. Nevím, který z výrazů je výstižnější. Zajímá je pouze, kdy se Marina Greggová vrátí na scénu. Už předtím jednou nebo dokonce dvakrát zkazila natáčení tím, že se nervově zhroutila.“

„Je vůbec oblíbená?“

„Podle mého soudu ji považují za děsnou otravu, nicméně proti své vůli jsou jejím výkonem fascinováni — pokud ovšem ona je v náladě někoho fascinovat. Mimořádně — její muž je do ní blázen.“

„Jaký názor mají na něj?“

„Považují ho za nejlepšího režiséra, jaký kdy existoval.“

„Žádné klepy o pletkách s jinou hvězdou nebo prostě s nějakou ženou?“

„Ne.“ Tom Tiddler se zarazil. „Ani zmínka. Myslíte na takovou možnost?“

„Kdoví. Marina je přesvědčená, že smrtelná dávka jedu byla určena jí.“

„A byla? Neplete se?“

„Asi ne, ale o to teď nejde. Důležitější je, že s touto domněnkou se nesvěřila manželovi, nýbrž svému lékaři.“

„Počítáte, že by mu něco řekla, kdyby —“

„— si myslela, že jed má na svědomí její muž? To právě nevím. Doktorovo chování mě trochu zaráželo. Mohu si také leccos namlouvat, ale spíš si myslím, že si nic nenamlouvám.“

„Tak podobné zvěsti se v ateliérech nešíří,“ upřesnil Tom. „Brzy to uslyšíte sám.“

„Ona se s jiným mužem nezapletla?“

„Ne, vypadá zamilovaná do Rudda.“

„Nic zajímavého z minulosti?“

Tiddler se usklíbl. „Ne víc než si můžete denně přečíst v každém filmovém časopise.“

„Asi si jich pár budu muset přečíst,“ poznamenal Craddock, „abych patřičně vnikl do atmosféry.“

„Co všechno se v nich tvrdí a naznačuje!“ zvolal Tiddler.

„Kdoví, jestli teta Marplová čte filmové časopisy,“ zauvažoval Craddock.

„To je ta stará dáma, co bydlí v domku vedle kostela?“

„Právě ona.“

„Je prý bystrá,“ pokračoval Tiddler. „Říká se, že slečna Marplová ví o všem, co se tu přihodí. Třeba vám nepoví mnoho o lidech od filmu, ale určitě bude schopná sdělit vám důvěrné informace o Badcockových.“

„Nebude to tak jednoduché jako dříve,“ namítl Craddock. „Vybujel tu nový společenský život, došlo k velkému rozvoji výstavby. Badcockovi se tu usadili nedávno a jsou právě ze sídliště.“

„O místních obyvatelích jsem pochopitelně mnoho nevypátral,“ připustil Tiddler. „Soustředil jsem se na sexuální život filmových hvězd a podobné věci.“

„Moc jste toho nepřinesl,“ zabručel vrchní inspektor. „Co víte z minulosti Mariny Greggové?“

„V mládí se párkrát provdala, ale ne víckrát, než většina z lidí jí podobných. Jejímu prvnímu manželovi se nelíbilo, když ho poslala k vodě. Byl to prý dost obyčejný chlap, něco z realitní kanceláře. Asi se neosvědčil, tak mu dala kopačky a provdala se za nějakého cizího prince nebo knížete. Ani tenhle svazek nevydržel dlouho. Bezbolestně ho setřásla a jako číslo tři si našla filmového herce Roberta Truscotta, což byl sňatek z vášnivé lásky. Jeho žena jej nerada pouštěla, ovšem nakonec musela. Dostala obrovské odstupné. Jak vidím, všichni jsou bez peněz, protože platí svým bývalým manželkám alimenty.“

„A také se rozešli?“

„Ano. Marina byla myslím celá zdrcená, ale za rok za dva se znovu vdávala. Krásná romance. Isidore — jak dál nevím. Dramatik.“

„Vedla výstřední život. Nu, pro dnešek skončíme. Zítra nás čeká kus tvrdé práce. „

„Jaké kupříkladu?“

„Musíme prošetřit seznam, který jsem dostal. Máme něco přes dvacet jmen, z kterých je třeba provést užší výběr a z něj potom určit, kdo je X.“

„Tušíte, o koho může jít?“

„Ani v nejmenším — pokud to ovšem není sám Rudd. Měl bych se vypravit k tetě Marplové,“ dodal s humorně pokřiveným, ironickým úsměvem, „aby mě zaskvětila do místních záležitostí.“

## 12.

Slečna Marplová pátrala na vlastní pěst.

„Jste velmi laskavá, paní Jamesonová, opravdu velice laskavá. Nedovedu vyjádřit jak jsem vám vděčná.“

„Ach, to nestojí za řeč, slečno. Těší mě, že vám mohu posloužit! Předpokládám, že máte zájem o poslední číslo.“

„Ani ne,“ odvětila stará dáma. „Spíš nějaké starší výtisky.“

„Aha,“ přikývla paní Jamesonová. „Tady je jich celá náruč a ujišťuji vás, že je nebudeme postrádat. Ponechte si je jak dlouho

chcete. Ale sešity jsou na vás příliš těžké. Jenny, co dělá vaše trvalá?“

„Je hotová, paní Jamesonová. Zákaznice je už umytá a teď se suší.“

„Tak snad byste mohla vyprovodit slečnu Marplovou a časopisy jí odnést. Ne, slečno Marplová, nepřiděláváte nám žádné starosti. Vždycky vám ochotně s čímkoliv pomůžeme.“

Jak milí dovedou být lidé, obzvlášť když se s nimi znáte skoro celý život. Paní Jamesonová, která dlouhá léta vlastnila kadeřnictví, se vzmužila a přizpůsobila se vývoji. Nechala si přemalovat reklamní štít a svou provozovnu přejmenovala na *Kadeřnický salon DIANA*. Jinak obchod i způsob obsluhy zůstal v podstatě stejný. Pěknou tuhou trvalou, sestřih a módní změť vlasů přijímala mladší generace bez přílišného odmítnutí. Ovšem hlavní klientelu tvořila skupina konzervativních dam středního věku, které by jinde jen těžko prosazovaly účes podle vlastního přání.

„No tohle!“ zvolala nazítří Cherry, zatímco se chystala řídit s vysavačem v hale. „Co to znamená?“

„Snažím se trochu vniknout do světa filmu,“ vysvětlila slečna Marplová.

Odložila stranou *Filmové novinky* a vzala do ruky časopis *Mezi hvězdami*.

„Je to zajímavé čtení. Člověku leccos připomene.“

„Herci určitě vedou skvělý život,“ povzdychla si Cherry.

„Zvláštní život,“ opravila ji její zaměstnavatelka. „Nesmírně zvláštní. Připomíná příběhy, co mi kdysi vyprávěla moje přítelkyně. Byla ošetřovatelkou v nemocnici. Tytéž prostoduché názory, stejné klevety i smyšlenky. A každý hezký muž způsobí nový zmatek.“

„Tenhle váš zájem přišel dost nečekaně, že?“ zeptala se Cherry.

„Pletení mě už unavuje,“ odvětila slečna Marplová. „Časopisy mají sice dost malý tisk, ale mohu si pomáhat zvětšovací sklem.“

Cherry se na ni zvědavě podívala.

„Vždycky mi připravíte nějaké překvapení. O co všechno se vy nezajímáte!“

„Mě zajímá všechno,“ prohlásila slečna Marplová.

„Udivuje mě, o jaké novoty vám ve vašem věku jde.“

Stará slečna zavrtěla hlavou.

„Nejsou to právě novoty, abyste rozuměla, věnuji se studiu lidské povahy — ať už u filmových hvězd, nemocničních sester, obyvatel St. Mary Meadu nebo —“ dodala zamyšleně — „*Rozvoje*.“

„Nevidím velkou podobnost mezi sebou a filmovou hvězdou, bohužel,“ zasmála se Cherry. „Soudím, že chcete zjistit, proč se Marina Greggová s manželem usadili v Gossington Hallu.“

„Ano,“ přisvědčila slečna Marplová. „A také jak došlo k té smutné události.“

„Myslíte smrt paní Badcockové? To byla nešťastná náhoda.“

„Co si o ní myslíte vy v —“ Slečně Marplové uvázlo na rtech slovo *Rozvoj* a větu dokončila jinak. „Co jí říkáte vy a vaši přátelé?“

„Je to záhada — případ vypadá na vraždu, že, i když policie je příliš opatrná a na rovinu nic neřekne. Byla otrávená, vidíte?“

„Nevím, co jiného ji mohlo potkat.“

„O sebevraždu nešlo,“ přikývla na souhlas Cherry, „rozhodně ne u Heather Badcockové.“

„Zнала jste ji dobře?“

„Dobře ne. Spíš vůbec ne. Byla trochu dotěrná. Každého nutila vstupovat do nějakého spolku, chodit na schůze atakdále. Měla v sobě moc energie. Manžel jí měl někdy po krk, myslím.“

„Ale opravdové nepřátele snad neměla?“

„Leckomu šla na nervy. Zavraždit ji mohl jen její muž, ovšem podle mě je vtip v tom, že on je vysloveně mírný člověk. Ale i červ se brání, aspoň se to říká. Crippen prý byl taky roztomilý a jak se povídá, ten chlap Haigh, co oběti nakládal do kyseliny, byl nade vše okouzlující. Takže jeden nikdy neví, vidíte?“

„Chudák pan Badcock,“ povzdychla si slečna Marplová. „Jak li-di tvrdí, byl v den slavnosti rozčilený a nervózní — totiž před tou příhodou — jenže dodatečně se povídá kdovíco. Jestli chcete něco vědět, tak Badcock teď vypadá mnohem lip, než kdy vypadal. Myslím, že má v sobě víc kuráže a energie.“

„Opravdu?“ podivila se slečna Marplová. „Ve skutečnosti nikdo nepočítá s jeho vinou,“ drmolila Cherry dál, „jenomže kdo jiný by ji mohl otrávit, když ne on? I já pevně věřím v nějakou nešťastnou náhodu. K těm přeci dochází. Jste třeba přesvědčená, že rozumíte hou-

bám. Nasbíráte je, připlete se mezi ně jedna prašivka a hned se svíjíte v bolestech. Vaše jediné štěstí bude, jestli doktor přijde včas.“

„Koktejly a sklenky sherry neposkytují velkou možnost k nešťastným náhodám.“

„No to bych neřekla,“ ušklíbla se Cherry. „Mezi láhve se může omylem dostat cokoliv. Jeden můj známý kdysi vypil koncentrovaný DDT. Bylo mu hrozně.“

„Nešťastná náhoda se vždycky nabízí jako nejjednodušší řešení. Případ Heather Badcockové opravdu nechci považovat za úkladnou vraždu, třebaš netvrdím, že to nebyla. Nic není nemožné, ale její smrt mi na vraždu nepřipadá. Ne. Podle mě leží pravda někde tady.“ Se šustotem zavřela rozevřený časopis a vzala do ruky jiný.

„Hledáte snad článek o někom určitém?“

„Kdepak! Sbírám jen zmínky o hercích, o jejich způsobu života a podobně. Jakoukoliv maličkost, která by něco napověděla.“ Vrátila se k prohlížení sešitů a Cherry se s vysavačem odstěhovala do horního poschodí. Četbou zaujatá, zrůžovělá a lehce už nahluchlá slečna Marplová nezaslechla kroky, přicházející zahradní pěšinou k oknu salonu. Vzhledla, až jí stín padl na stránku. Za oknem stál usměvavý Dermot Craddock.

„Jak vidím, pracuješ na domácí úloze,“ prohodil.

„Ach, pan inspektor Craddock! Je milé, že sis vyšetřil čas a přišel mě navštívit. Chceš kávu nebo sklenku sherry?“

„Sklenička sherry by mi přišla k chuti,“ odvětil Dermot. „Ne-vstávej, požádám o ni sám cestou do domu.“

Zamířil k postrannímu vchodu a vešel ke slečně Marplové.

„Hledáš inspiraci v tomhle braku?“

„V tomhle braku jsem našla spoustu nápadů,“ opáčila teta. „Já se hned tak nepolekám, jak víš, ale teď jsem trochu šokována.“

„Snad ne soukromým životem filmových hvězd?“

„Kdepak — tím ne,“ odvětila stará slečna. „Žijí naprosto přirozeně vzhledem k okolnostem, penězům a příležitosti, vyplývající z neustálého vzájemného styku. Ach ne, jejich život je docela normální, ale vadí mi způsob, jak se o něm píše. Jsem totiž dost staromódní a soudím, že tak by se psát nemělo.“

„To jsou zkrátka noviny,“ povzdechl si Craddock. „Slušným komentářem lze vyjádřit pěkně ohavné věci.“

„Vždyť vím. Někdy mě to velmi zlobí. Nejspíš mě odsoudíš, že takové věci vůbec čtu, ale potřebuji být informovaná, a když sedím doma, nemohu se pochopitelně dovědět tolik, kolik bych chtěla.“

„Přesně to mě napadlo, proto jsem přišel, abych ti sdělil všechny podrobnosti.“

„Promiň, drahý chlapče, ale nebudou něco namítat tvoji nadřízení?“

„Opravdu nevidím důvod, proč by měli. Tady mám seznam lidí přítomných na odpočívadle od příchodu Heather Badcockové až do její smrti,“ pokračoval. „Řadu jmen jsme už vyloučili, možná ukvapeně, ačkoliv já si to nemyslím. Vyškrtli jsme starostu s chotí, jednoho radního se ženou a několik místních obyvatel, zato manžel na liti-  
tině zůstal. Pokud se správně pamatuji, vždycky jsi manžely silně podezřívala.“

„Jsou často nápadně podezřelí,“ podotkla slečna Marplová omluvně, „a u takových se obvykle prokáže vina.“

„Tady už s tebou souhlasit nemohu.“

„Kterého z manželů máš vlastně na mysli?“

„Hádej!“ vybídl tetu Dermot a upřeně se na ni zadíval. Pohlédla na něj. „Jasona Rudda?“ zeptala se.

„Vidím, že ti mozek pracuje stejně jako mně. Neuvažuji o Arthuru Badcockovi, poněvadž nepočítám s tím, že jed patřil Heather Badcockové. Podle mého názoru byl určen Marině Greggové.“

„Což považuji za skoro jisté,“ přikývla slečna Marplová. „A tímto vzájemným souhlasem se pole rozšiřuje. Kdyby ses slavnosti zúčastnila, nemusel bych ti líčit, kdo byl tehdy přítomen, co kdo viděl — nebo tvrdí, že viděl —, kde kdo stál — nebo prohlašuje, že tam stál. Tedy moji nadřízení, jak je nazýváš, by určitě nenamítali nic proti tomu, že případ s tebou probírám, nemyslíš?“

„Hezky jsi to vyjádřil, můj milý,“ pochválila slečna Marplová.

„Podám ti stručný přehled všeho, co mi kdo sdělil, a pak se vrátíme k soupisu jmen.“

Krátce shrnul, co se dověděl, a pak rozložil seškrtaný seznam.

„Vraždit musel jeden ze zbylých,“ upozornil. „Můj

kmotr, sir Henry Clithering, mi vyprávěl, že jsi zde kdysi pořádala společnosti a nazývala je Úterní klub. Večeřeli Jste společně a pak každý vyprávěl příběh ze života, který končil nějakým problémem, jehož rozřešení znal pouze vypravěč. A pokaždé prý jsi našla správnou odpověď. Napadlo mě tedy navštívit tě a zkusit,1 jestli bys dnes ráno nemohla něco uhádnout pro mne.“

„To je dost lehkovážný postup,“ pokárala synovce teta, „ale chci ti napřed položit otázku.“

„Ano?“

„Co je s jejími dětmi?“

„S dětmi? Má jen jedno — imbecilního chlapce. Žije v Americe v ústavu.“

„Toho jsem nemyslela,“ odušila slečna Marplová. „Je to přirozeně smutný případ, jedna z těch tragédií, k nimž někdy dochází a za které nikdo nemůže. Uvažovala jsem ale o adoptivních dětech Mariny Greggové, našla jsem kdesi tady o nich článek.“ Zaťukala na časopisy před sebou. „Mám dojem, že jde o dva chlapce a dvě dívky. V jednom případě Marině napsala jakási matka se spoustou dětí a málo peněží na jejich živobytí a požádala ji, jestli by se o jedno dítě nemohla postarat. Dopis byl plný neupřímného, přehnaného citu. O mateřské obětavosti a o skvostném domě, skvělé výchově a šťastné budoucnosti, která jejího potomka čeká. O dalších dvou dětech jsem mnoho nezjistila. Jedno bylo snad zahraniční přistěhovalec, druhé pocházelo z americké rodiny. Marina Greggová adoptovala každé v jinou dobu. Ráda bych věděla, co se s nimi stalo.“

Dermot Craddock se na tetu zvědavě zadíval.

„Kupodivu, že přemýšlíš právě o těch dětech,“ řekl. „I já o nich trochu uvažoval. Ale proč je spojuješ s případem?“

„Nu — pokud jsem slyšela a zjistila, teď s ní nežijí, vid’?“

„Předpokládám, že je o ně postaráno,“ usoudil Craddock. „Zákon o adopci to nejspíš prikazuje. Někde pro ně pravděpodobně složil peníze.“

„Tak jakmile se jich — nabažila,“ pravila slečna Marplová s nepatrnou odmlkou před posledním slovem, „odložila je. Po výchově v přepychu a všech výhodách! Mám pravdu?“

„Asi ano. Přesně to nevím.“ Neustále na tetu zíral. „Chápej — děti jsou citlivé. Vnímají víc, než si lidé v jejich okolí uvědomují.“ Slečna Marplová věty zdůrazňovala kýváním hlavou. „Připadají si odstrčené, ukřivděné, opuštěné a tento pocit neutlumíš žádnými výhodami — výchovou, pohodlným bydlením ani zajištěným příjmem či vstupem do dobrého zaměstnání. Tyto věci naopak mohou zraňovat.“

„Jistě. Přesto však není trochu za vlasy přitažené domnívat se, že... Kam vlastně míříš?“

„Zatím nikam. Pouze mě začalo zajímat, kde jsou a jak staré mohou být. Podle článku v časopise soudím, že už dospěly.“

„To by se dalo zjistit,“ podotkl Dermot Craddock zvolna.

„Ach, v nejmenším tě nechci obtěžovat nebo ti dokonce vnucovat své úvahy.“

„Nic se nestane, když se přeptáme,“ přisvědčil vrchní inspektor a do zápisníku si zanesl poznámku. „Chceš si teď pročíst můj seznam?“

„Opravdu nevím, v čem ti mohu poradit. Vždyť ty osoby vůbec neznám.“

„Ke každému jménu ti podám stručný komentář. Tak začneme. Jason Rudd, manžel. Manželé jsou vždycky vrcholně podezřelí. Kdekdo tvrdí, že Marinu zbožňuje, a to je už podezřelé samo o sobě, vid’?“

„Ne vždy,“ odpověděla stará dáma důstojně.

„Velice se snažil zatajit obavu, že předmětem útoku měla být jeho žena. Policii nic takového ani nenaznačil. Nevím, proč nás považuje za takové osly, že by nás tato myšlenka nemohla rovněž napadnout. Zabývám se s ní přece od začátku. Ať tak či onak, jeho verze zní, že měl strach, aby se něco nedoneslo k Marininu sluchu, neboť by mohla podlehnout panice.“

„Patří paní Greggová k ženám, které podléhají panice?“

„Ano. Je náladová neurastenička, nervově se hroutí, rozčiluje se.“

„To však nevyklučuje určitou odvahu,“ namítla slečna Marplová.

„Na druhé straně, kdyby určitě věděla, že sama měla být obětí,“ pokračoval Craddock, „docela dobře by mohla

vytušit, kdo je pachatel.“

„Ty myslíš, že zná vraha — ale nechtěla by ho prozradit?“

„Uvedl jsem jen možnost a mám-li pravdu, můžeme dál uvažovat, proč něco tají. Nepřeje si snad, aby Jason poznal motiv, kořen celé záležitosti?“

„Vyslovil jsi rozhodně zajímavou myšlenku,“ přisvědčila slečna Marplová.

„Přejděme k dalším jménům. Ella Zielinská. Nesmírně schopná a zdatná mladá žena.“

„Zamilovaná do Marinina manžela?“

„Jsem o tom přesvědčen,“ přikývl Craddock, „ale proč tak usujuješ právě ty?“

„Takové případy jsou přece běžné,“ pousmála se slečna Marplová, „a proto není příliš oblíbená u ubohé Mariny, vid?“

„Tedy případný motiv k vraždě?“

„Spousta sekretářek či úřednic milují manžely svých zaměstnavatelek, ale jen velice málo z nich se pokusí je otrávit.“

„Nu, musíme počítat s výjimkami,“ připustil Craddock. „Dále jsou v seznamu jména tří fotografů — dvou místních a jedné fotografky z Londýna — a dvojice novinářů. Nikdo z nich nevypadá podezřele, nicméně budeme je sledovat. Pak tu máme ženu původně provdanou za Marinina druhého nebo třetího muže. Vůbec ji nenadchlo, když jí Greggová odloudila manžela — ovšem už před jedenácti či dvanácti léty, tak není pravděpodobné, že by teď navštívila Marinu, aby ji otráвила. Potom je tu jakýsi Ardwyck Fenn, před časem Marinin velmi blízký přítel. Léta ji neviděl. O jeho přítomnosti v tomto koutě světa nikdo nevěděl, a tak jeho návštěva při příležitosti otevření Gossington Hallu byla velkým překvapením.“

„Trhla sebou, když ho spatřila?“

„Asi ano.“

„Polekala se — snad dokonce poděsila?“

„*Prokletí stihlo můj rod*,“ zarecitoval Craddock. „Verš je docela výstižný. — Ještě tu mám zapsaného Haileye Prestona. Ten den pobíhal z místa na místo a konal svou povinnost. Je mluvka, určitě nic neviděl, nic neslyšel a nic neví a příliš se snaží dát to najevo. Napověděla ti jména něco?“

„Ani ne,“ přiznala slečna Marplová. „Poskytují plno zajímavých možností — přesto bych se ráda dověděla víc o dětech.“

Zvědavě se na ni podíval.

„Nasadila sis brouka do hlavy, že?“ usmál se. „Dobrá, zjistím, co se dá.“

## 13.

„Starosta to snad udělat nemohl,“ prohlásil inspektor Cornish zamyšleně a tužkou zaťukal na papír se soupisem jmen.

„Že by zbožné přání?“ ušklíbl se Dermot Craddock.

„Dá se to tak nazvat,“ přisvědčil Cornish. „Nafoukaný, licoměrný starý pokrytec!“ pokračoval. „Důležitý, fanatický svatoušek; kdekdokdy je proti němu zaměřený. Každý o něm léta ví, že bere úplatky.“

„Můžete mu je dokázat?“

„Nemůžeme,“ opáčil Cornish. „Je příliš mazaný, zastaví se vždycky těsně na hranici práva.“

„Uznávám, že tato růžová vyhlídka je svádivá, ale podle mě ji budete muset pustit z hlavy, Franku.“

„Vím, vím. Starosta sice přichází v úvahu jako jedna z možností, ale vysoce nepravděpodobná. Koho máme dál?“

Společně znovu prostudovali seznam. Zbývalo na něm ještě osm jmen.

„Předpokládáme tedy, že tu nikdo nechybí?“ V Craddockově hlase zazněl pouze náznak otázky.

„Na to se klidně spolehněte. Po paní Bantryové přišel vikář a za ním Badcockovi. Na schodech se tehdy nacházelo osm lidí. Starosta s manželkou, Joshua Grice z dolní farmy se ženou, Donald McNeil z časopisu *Herald and Argus* z Much Benhamu, Ardwyck Fenn z USA, slečna Lola Brewsterová, americká filmová hvězda, a ještě rádobyumělecká fotografa z Londýna, co si postavila kameru na roh schodiště. Pokud podle vyprávění paní Bantryová vyvolala prázdný pohled Mariny Greggové přítomnost kohosi na schodech, musíte si vybrat jednoho z vyjmenovaných. Starostu s chotí s lítostí škrtám, Griceovy také — myslím, že ze St. Mary Meadu v životě nevytáhli paty. Zbývají tedy čtyři osoby. Místní novinář nepřichází v úvahu a

fotografka byla v domě už půl hodiny. Proč tedy by Marina na její přítomnost reagovala s takovým zpožděním? Kdo nám zbývá?“

„Záhadní cizinci z Ameriky,“ odpověděl Craddock s lehkým úsměvem.

„Jak jste řekl.“

„Uznávám, že jsou to naši nejnadějnější podezřelí. Objevili se zcela nečekaně. Ardwyck Fenn je Marinina stará láska a léta se neviděli. Lola Brewsterová byla kdysi provdána za jejího třetího manžela. Rozvedl se s ní, aby si mohl vzít Marinu. Nemyslím, že se rozešli zrovna přátelsky.“

„Označil bych ji za podezřelou číslo jedna,“ zdůraznil Cornish.

„Opravdu, Franku? Po uplynutí přibližně patnácti let a uzavření dalších dvou sňatků?“

„V ženách se nikdy nevyznáte,“ mávl rukou Cornish. Craddock větu přijal jako obecně platné rčení, leč považoval za zbytečné cokoliv k ní dodat.

„Uznáváte ale, že mezi nimi mohlo zůstat napětí?“

„Snad, ovšem nepřipadá mi nijak důležité. Co najatí sluhové, kteří roznášeli nápoje?“

„Přestaneme se tedy zabývat oním, ‚prázdným pohledem‘, o němž jsme tolik slyšeli? Nu dobrá. V hrubých rysech jsme si sloužící oťukali. Byli najati od místní firmy v Markét Basingu, která propůjčuje personál ke slavnostním příležitostem. V domě však obsluhoval pouze lokaj Giuseppe a dvě děvčata z kantýny ateliérů. Obě znám. Nevynikají zrovna inteligencí, ovšem nikomu by neublížila.“

„Přenecháte to tedy mně? Zaskočím si na slovíčko za tím reportérem. Mohl spatřit něco, čím nám pomůže. A pak do Londýna za onou fotografkou. Jakže se jmenuje? Margot Benceová? Třeba také něco viděla. Zbude ještě Ardwyck Fenn a Lola Brewsterová.“

„Na tu sázím já,“ přikývl Cornish a zvědavě si Craddocka prohlédl. „Vy ovšem s ní tolik nepočítáte, vidíte?“

„Beru spíš v úvahu určité obtíže,“ vysvětlil Craddock rozvážně.

„Jak dát Marině nepozorovaně jed do skleničky?“

„Nu, to přeci znamenalo šílené riziko pro každého.“

„Souhlasím, že pachatel potřeboval projevit značnou odvahu, ale pro takovou Lolu Brewsterovou to byl krok riskantnější než pro koho jiného.“

„Proč?“ podivil se Cornish.

„Pro její vynikající postavení. Je někdo, host velkého jména. Na ni jistě hleděl každý.“

„Máte pravdu,“ uznal Cornish.

„Místní lidé do sebe jistě šťouchali, šeptali si a pozorovali ji, a sotva se s ní Marina Greggová a Jason Rudd pozdravili, dostali ji na starost tajemník a sekretářka. Neměla by lehký úkol, Franku. I při největší obratnosti by si musela být jistá, že ji nikdo nesleduje. V tom právě tkví určitá potíž — a velká.“

„Jak jsem už uvedl, nečekala tato potíž každého?“

„Ne,“ odmítl Craddock, „kdepak! Zdaleka ne. Vezměte třeba lo-  
kaje Giuseppa. Naléval nápoje, roznášel sklenky a nabízel je. Ten mohl docela snadno do jedné hodit špetku prášku nebo jednu dvě tablety utišujícího přípravku.“

„Giuseppe?“ zauvažoval Frank. „Vy ho podezříváte?“

„Zatím k tomu nemám důvod, ale možná se najde. Nějaký pořádný, vážný motiv, abych tak řekl. Ano, on to udělat mohl, stejně jako kterýkoliv z najatých číšníků, ovšem ti neměli důvod. Škoda.“

„Někdo možná za tímto účelem záměrně vstoupil do služeb oné firmy.“

„Předpokládáte, že vražda byla do té míry předem připravena?“

„Zatím nic nevíme,“ odsekl Craddock podrážděně, „absolutně nic, dokud nevyzvíme detaily od Mariny nebo jejího muže. Jeden z nich musí něco vědět, nebo aspoň tušit, ale nechtějí mluvit. Proč asi? Čeká nás ještě dlouhá cesta.“ Odmlčel se, než pokračoval: „Vypus-  
tíme-li onen ‚prázdný pohled‘, byť třeba pouze náhodný, mohlo se zločinu dopustit mnoho jiných lidí. Kupříkladu sekretářka Ella Zielinská. I ona se zabývala skleničkami a podávala je hostům. Ji by nikdo nesledoval s mimořádným zájmem. Totéž platí o tom mladí-  
kovi, pružném jako proutek — zapomněl jsem jak se jmenuje — Hailey — Hailey Preston? Ano. Oba dva měli dobrou příležitost.

Pokud by kterýkoliv z nich chtěl Marinu Greggovou odstranit, připadá mi bezpečnější udělat to na veřejnosti.“

„Ještě někdo?“

„Nu — stále nám zůstává manžel,“ připomněl Craddock. „Znovu tedy k manželům,“ lehce se usmál Cornish. „Než jsme si uvědomili, že obětí se měla stát Marina, podezřívali jsme chudáka Badcocka. Ted' jsme svou nedůvěru přenesli na Jasona Rudda. Přiznávám ale, že vypadá dost zamilovaný do své ženy.“

„Má pověst zamilovaného, ovšem člověk nikdy neví,“ upřesnil Craddock.

„Pokud by se chtěl manželky zbavit, nebyl by rozvod snazší?“

„A mnohem obvyklejší,“ souhlasil vrchní inspektor, „nicméně by přinesl mnoho problémů, o nichž ještě zatím nevíme.“

Zazvonil telefon a Cornish zvedl sluchátko.

„Cože? Jistě. Spojte ji. Ano, je tady.“ Chvilí poslouchal, pak položil dlaň přes mluvítko a obrátil se na Craddocka. „Paní Marina Greggová se cítí daleko lépe. Je ochotná podrobit se výsledku.“

„Měl bych si tedy pospíšit, než změní své rozhodnutí,“ odpověděl Dermot Craddock.

\*\*\*

V Gossington Hallu přivítala vrchního inspektora Ella Zielinská. Jako obvykle jednala energicky a dávala najevo svou zdatnost.

„Paní Greggová vás očekává, pane Craddocku,“ ohlásila.

Vrchní inspektor si ji prohlédl se značným zájmem. Od začátku ji považoval za zajímavou osobu. Nevyzpytatelná žena, řekl si v duchu. Co nejpohotověji odpověděla na všechny jeho otázky. Nenaznačila, že něco zatajuje, nicméně nepodařilo se mu odhadnout, co si doopravdy myslí, cítí nebo o záležitosti skutečně ví. Nezdálo se, že v jejím naprosto dokonalém krunýři objeví sebemenší skulinku. Nemusí znát víc než přiznává, nicméně může leccos vědět! Za jedinou jistotu — a pro své přesvědčení Craddock nepotřeboval hledat důvody — považoval její lásku k Jasonu Ruddovi, kterou nazýval profesionální chorobou sekretářek. Pravděpodobně nic neznamenal, mohla ovšem při nejmenším představovat motiv, a vrchní inspektor byl pře-

svědčen, že Ella cosi tají. Snad náklonnost, snad nenávisť. Možná také docela jednoduše pocit viny. Třeba pouze v onom odpolední využila příležitosti, leč svůj plán by měla jistě dopředu připravený. Craddock si jeho provedení dovedl docela živě představit: neuspěchaně přecházela z místa na místo, podávala hostům skleničky, prázdné jim odebírala a přitom jí neuniklo, kam Marina svou sklenku odložila. A potom, asi právě ve chvíli, kdy herečka s výkřiky překvapení a radosti vítala hosty ze Států a všichni přítomní obrátili oči k tomuto setkání, se jí naskytla možnost do oné skleničky klidně a nenápadně vsypat smrtelnou dávku léku. Čin by vyžadoval odvahu, pohotovost a silné nervy, což Ella v plné míře má. Ať prováděla cokoliv, nevypadala přitom podezřele. Mohla to být prostá, dokonalá, jen stěží neúspěšná vražda. Přesto náhoda rozhodla jinak. V poněkud hustém davu vrazil někdo na odpočívadle Heather Badcockové do paže. Rozlila svůj koktejl a Marina se svým přirozeným půvabem jí bezděčně podala skleničku, která dosud stála na stolku nedotčená. Tím tedy zemřela jiná žena.

Samá pustá a pravděpodobně hloupá teorie, napomínal se v duchu Dermot Craddock, zatímco s Ellou zdvořile hovořil.

„Chtěl jsem si u vás jeden bod ověřit, slečno Zielinská. Výpomocný personál byl najat u firmy v Markét Basingu, pokud se nemýlím.“

„Ano.“

„Proč právě u této firmy?“

„Opravdu nevím,“ odpověděla, „toto nespadlo do mých povinností. Víím jen, že pan Rudd považoval za vhodnější zaměstnat místní lidi než se obracet na londýnskou kancelář. Z našeho hlediska nešlo o žádnou velkou objednávku.“

„Chápu.“ Pozoroval ji, jak stála s trochu pokrčeným čelem a dívala se k zemi. Hezké čelo, rázná brada, tělo, které mohlo působit smyslně, pokud by si to sama přála, a tvrdá, zjištná ústa. A co oči? Pohled na ně jej trochu překvapil. Víčka měla zarudlá. Proč asi? Plakala snad? Asi ano, a přesto měl chuť přísahat, že Ella není typ mladé ženy, která se snadno rozplácne. Vzhledla k němu, a jako by si přečetla jeho myšlenky, vytáhla kapesník a důkladně se vysmrkala.

„Máte rýmu,“ podotkl.

„Ale sennou. Je to nějaká alergie. Objeví se mi vždy v tuto roční dobu.“

Ozvalo se tiché zabzučení. V místnosti se nacházely dva telefony: jeden na stole, druhý na stolečku v rohu, a právě ten se ozval. Ella k němu přikročila a zvedla sluchátko.

„Ano, je tady,“ řekla. „Hned ho přivedu.“ Sluchátko opět odložila a Craddockovi oznámila: „Marina vás očekává.“

\*\*\*

Paní Greggová přijala vrchního inspektora v pokoji, z něhož se vstupovalo do její ložnice, a který jí zřejmě sloužil jako soukromý salonek. Po léčení nervového šoku a celkového zhroucení herečky Dermot Craddock očekával, že najde roztráveného pacienta, avšak přestože pololežela na pohovce, měla jasné oči a v hlase temperament. Ač nepříliš nalíčená, nevypadala na svůj věk a Craddocka překvapila tichá krása, která z ní vyzařovala. Dokonalá linie tváře a lícní kosti, volně sčesané vlasy, tvořící přirozený rámec obličeje, protáhlé, jako mořská voda zelené oči, jemné obočí, jehož přirozenému původu bylo nepatrně pomoheno tužkou, a teplý, sladký úsměv se spojovaly v křehké kouzlo.

„Vrchní inspektor Craddock? Omlouvám se za své hanebné chování. Po té hrozně příhodě jsem si prostě dovolila zhroutit se. Mohla jsem se ovládnout, ale neudělala jsem to a stydím se za sebe.“ Sladký, lítostivý úsměv jí zvedl koutky úst. Napřáhla ruku a Craddock ji stiskl.

„Vaše rozčilení bylo naprosto přirozené.“

„Nu, rozčilený byl každý a já neměla důvod předstírat, že prožívám něco horšího než ostatní.“

„Opravdu jste neměla?“

Okamžik na něj upřela zrak a pak přikývla.

„Měla — jste velice vnímavý. Měla jsem.“ Sklonila oči a stíhlým ukazováčkem lehce přejela po opěradle pohovky. Téhož gesta si všiml v jednom z jejích filmů. Byl to pohyb nedůležitý, nicméně plný hlubokého významu; tajil v sobě zadumání a něhu.

„Jsem zbabělec,“ přiznala, aniž zvedla zrak. „Někdo mě ' hodlal zabít, ale já nechci zemřít.“

„Proč myslíte, že se někdo chystal vás zabít?“

Široce otevřela oči.

„Vždyť to byla moje sklenka — můj koktejl — a ta hloupá chudinka ho vypila omylem. To je právě tak strašné a tak tragické. Navíc —“

„Ano, paní Greggová?“

Zdálo se, že váhá, něco prozradit.

„Existují snad další důvody, z nichž vyvozujete, že obětí jste měla být vy?“

Opět přikývla.

„Jaké jsou to důvody?“ naléhal Craddock.

Teprve po delším mlčení pravila: „Jason mi radí, abych vám všechno přiznala.“

„Tedy jste se s ním radila?“

„Ano... Zpočátku jsem nechtěla, ale doktor Gilchrist mi to přikázal. Zjistila jsem aspoň, že Jason si myslí totéž — už dlouho — což je opravdu zajímavé, ale nehodlal mě svou domněnkou polekat —“ Nový úsměv jí zvlnil rty. Znenadání se prudce posadila. „Drahoušek Jinks! Považuje mě snad za úplného blázna?“

„Dosud jste mi nevysvětlila, proč soudíte, že vás někdo chtěl zabít.“

Chvíli se nehýbala, a pak náhle, odhodlaně natáhla ruku pro kabelku. Otevřela ji, vyňala z ní kus papíru a Craddockovi jej podala. Přečetl si, co na něm stálo napsáno na stroji:

*Nečekej, že příště unikneš!*

„Kdy jste ten vzkaz dostala?“ vyštěkl otázku. „Ráno po návratu z koupelny jsem ho našla na toaletním stolku.“

„Tedy někdo z domu —“

„To není jisté. Kdokoliv mohl vylézt na balkón a lístek vstrčit dovnitř dveřmi. Jen jsem se hrozně dopálila a poslala pro vás.“ Dermot Craddock se usmál.

„Pisatel asi docílil něčeho, co v nejmenším nepředpokládal. Je to první dopis tohoto rázu?“ Marina Greggová znovu zaváhala, než odpověděla: „Ne, není.“

„Povíte mi něco o předchozích?“

„První přišel před třemi týdny, když jsme se nastěhovali do Gos-sington Hallu, ale ne sem. Do ateliérů. Byl to směšný vzkaz, psaný tiskacími písmeny, ne strojem: *Připrav se na smrt!*“ Zasmála se s lehkým nádechem hysterie, i když smích sám o sobě zněl dost upřímně. „Takový nesmysl!“ zvolala. „Člověk přece často dostává ztřeštěné dopisy — výhrůžky a podobně. Napadlo mi, jestli to nepsal náboženský fanatik, který nesouhlasí s filmovými herečkami. Papír jsem prostě roztrhala a zahodila do koše.“

„Zmínila jste se někomu o té příhodě, paní Greggová?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Nikomu jsem neřekla ani slovo. Tehdy jsme měli trochu problémy s natáčením jedné scény a já v té době neměla mysl pro nic jiného. Navíc jsem dopis považovala za hloupý žert nebo za vzkaz náboženského pomatence, jemuž vadí herečky a vše, co s nimi souvisí.“

„Po něm jste dostala další?“

„Ano — v den slavnosti. Myslím, že mi ho přinesl jeden ze zahradníků. Někdo mu pro mě předal psaní a prý jestli budu vzkazovat odpověď. Myslela jsem, že se dopis týká natáčení, tak jsem jej hned roztrhla. Stálo v něm: *Dnešek je tvůj poslední!* Tak jsem papír zmačkala, zahradníkovi řekla, že odpovídat nebudu, ale pak jsem ho ještě zavolala zpět, abych se přeptala, kdo mu list dal. Byl to muž s brýlemi a přijel na kole. Co s tím? řekla jsem si. Považovala jsem věc za hloupost. V té chvíli mě nenapadlo, že by to mohla být vážná výhrůžka.“

„Kde ten dopis teď je?“

„Vůbec nevím. Na sobě jsem měla nové hedvábné šaty z Itálie a pokud si vzpomínám, strčila jsem zmačkaný papír do kapsy. Jenže tam není, nejspíš vypadl.“

„Ani teď ještě netušíte, kdo je pisatelem, paní Greggová?“

Vyvalila na něj oči v nevinném úžasu, který se Craddockovi líbil, nicméně mu nevěřil.

„Jak bych mohla?“

„Myslím, že určité podezření máte.“

„Nemám. Namouduši nemám.“

„Jste velmi slavná,“ pokračoval Craddock, „velice úspěšná. Nejen ve svém povolání, ale i v soukromém životě. Muži se do vás zamilovávali, chtěli se s vámi ženit a také se s vámi ženili. Ženy žárlily a záviděly vám. Vy jste muže milovala, ale i odmítala. Opravdu široké pole možností a já jsem přesvědčen, že někoho máte na mysli.“

„Dopisy mohl napsat kdekdo.“

„Nikoliv kdekdo. Třeba to byla osoba z davu docela prostých lidí — šatnářka, elektrikář, sluha — nebo z řad vašich přátel či takzvaných přátel. Jistě máte nějakou domněnku, napadlo vás i jméno, nebo víc než jen jméno...“

Otevřely se dveře a vstoupil Jason Rudd. Marina se k němu otočila a prosebně natáhla paži.

„Jinksi, miláčku, pan Craddock si vzal do hlavy, že samozřejmě vím, kdo psal ty hrozné dopisy. Ale já nevím a ty přece víš, že nevím. Žádný z nás nemá ani tušení.“

Příliš to zdůrazňuje, uvažoval Craddock. Až zbytečně. Bojí se snad, aby manžel něco neprozradil?

Jason Rudd s očima potměnělými únavou a zachmuřeným obličejem k nim přistoupil a sevřel Marininu ruku do obou svých dlaní.

„Chápu, že vám to zní jako neuvěřitelné, pane vrchní inspektore,“ pravil, „ale čestné slovo, Marina ani já nemáme nejmenší tušení.“

„Jste tedy bez nepřátel, což je záviděníhodná situace.“ V Craddockově hlase zazněla ironie. Jason Rudd trochu zrudl.

„Slovo nepřátelé je až biblický výraz a věřte, že v tomto smyslu mi nikdo nenapadá. Lidé mě třeba nemají rádi, chtějí ze mne těžit, podrazili by mi nohy, kdyby se jim to podařilo, jsou vůči mně zlomyslní a nespravedliví — to ano. Ovšem odtud je ještě daleko k nasypání jedu do koktejlu.“

„V hovoru jsem vaší ženě položil otázku, kdo mohl ony dopisy napsat nebo dát podnět k jejich napsání. Odpověděla, že neví. Vlastní provedení zločinu však okruh podezřelých značně zužuje.“

„Já nikoho neviděl,“ opáčil režisér. „Pochopitelně ani já,“ připojila se Marina. „Pokud bych zahlédla, že mi někdo něco dává do skleničky, nevypila bych ji přece. Či myslíte, že ano?“

„Nedokážu se zbavit pocitu, že víte o trochu víc, než mi přiznáváte,“ prohodil Craddock.

„Nemáte pravdu!“ zvolala. „Potvrď mu, že nemá pravdu, Jaso-ne!“

„Ujišťuji vás, opravdu nikoho nepodezíráme. Ta nehoda proběhla naprosto neuvěřitelně. Což ji považovat za žert — nepovedený žert, provedený osobou, která si neuvědomila, jak je nebezpečný a nakonec se jí vymkl z ruky...?“ V hlase se mu zachvěla nepřesvědčivá otázka, ale pak zavrtěl hlavou: „Ne, vidím, že tato verze se vám nezamlouvá.“

„Ještě na jednu věc se vás chci zeptat,“ pokračoval Craddock. „Pochopitelně si vzpomínáte na příchod pana a paní Badcockových. Dorazili vzápětí po vikárovi. Prý jste je, paní Greggová, přivítala stejně okouzlujícím způsobem jako ostatní hosty, avšak očitý svědek vypověděl, že vzápětí po pozdravu jste se paní Badcockové zadívala přes rameno a vypadala jste čímisi poděšená. Je má zpráva opodstatněná, a jestli ano, co vás zneklidnilo?“

„Samozřejmě není,“ odpověděla Marina rychle. „Že mě něco poděsilo! Co asi?“

„Právě to nás zajímá,“ připomněl vrchní inspektor trpělivě. „Můj svědek trvá neodbytně na svém tvrzení.“

„Kdo je váš svědek? Co viděl — nebo viděla!“

„Hleděla jste směrem ke schodišti,“ vysvětlil Dermot Craddock. „Přicházeli další hosté — jakýsi novinář, pan Grice s manželkou, starší místní usedlíci, pan Ardwyck Fenn, který právě přijel ze Států, a slečna Lola Brewsterová. Rozrušil vás pohled na někoho z nich, paní Greggová?“

„Říkám vám, že mě nic nerozrušilo!“ Větu už skoro vyštěkla.

„Nicméně jste si přestala všimnout paní Badcockové. Così vám vyprávěla, na což jste nereagovala, poněvadž jste zírala za ni na něco jiného.“

Marina se vzpamatovala a promluvila rychle a přesvědčivě:

„To mohu klidně objasnit. Kdybyste věděl víc o práci herce, snadno byste pochopil. Jsou okamžiky, kdy i v případě, že dobře znáte svou roli — nebo spíš právě když ji znáte dobře — pokračujete v ní mechanicky. Usmíváte se, konáte přesně určité pohyby a gesta,

pronášíte slova s patřičnou modulací, ovšem v duchu jste jinde. A pak vás znenadání přepadne okamžik, kdy nevíte, kde jste, kam až jste svou roli doříkal a co teď má přijít. Máte okno. Nejsem zrovna silná, jak tvrdí manžel. Prožila jsem dost náročné období a tento film přináší značné nervové vypětí. Snažila jsem se, aby slavnost vyzněla dobře, chtěla jsem být ke každému milá, příjemná, pohostinná. Jenže papouškujete totéž znovu a znovu lidem, od nichž slyšíte také stále stejné fráze: že vždycky toužili setkat se s vámi, že vás jednou spatřili před divadlem v San Francisku — nebo letěli s vámi v letadle. Samé hlouposti, ale musíte být laskavý a odpovídat jim. Jak jsem už podotkla, děláte to automaticky, nepotřebujete o svých větech přemýšlet, poněvadž jste je vyslovil už mnohokrát předtím. Asi mě jednou přepadla únava, mozek mi vysadil a teprve časem jsem si uvědomila, že mi paní Badcocková něco dlouze vyprávěla, já vůbec nevím co, a teď se na mě dychtivě dívá a čeká, co vhodného jí odpovím. Šlo u mne o pouhou únavu.“

„O pouhou únavu,“ opakoval Craddock zvolna. „Trváte na svém tvrzení, paní Greggová?“

„Ano, trvám. Nechápu, proč mi nevěříte.“ Vrchní inspektor se obrátil k režisérovi. „Vy snad spíš než vaše žena pochopíte, kam mířím, pane Rudde. Záleží mi, velice mi záleží na bezpečnosti vaší manželky. Dostávala výhružné dopisy, byl podniknut útok na její život, což znamená, že se při slavnosti nacházela — a možná dosud nachází — v těsné souvislosti s tímto domem a s děním v něm osoba ne zcela duševně zdravá, ať už je to kdokoliv. Nejde o pouhé vyhrožování. Lidé, kterým je vyhrožováno, údajně žijí dlouho. Ovšem v tomto případě se dotýčný nezastavil u výhrůžek. Učinil promyšlený pokus Marinu Greggovou otrávit. Copak nevidíte, že může zaútočit znovu? Její ochranu lze zajistit jediným způsobem, totiž tím, že mi poskytnete všechny vám známé záchytné body. Netvrdím, že víte, kdo je pachatel, ale jistě něco tušíte nebo někoho podezíráte. Nechcete mi říci pravdu? Anebo pokud ji sami neznáte — což je možné —, neměl byste přinutit svou ženu, aby tak udělala ona? Žádám vás o to v zájmu jejího bezpečí.“

Jason Rudd zvolna otočil hlavu.

„Slyšela jsi inspektora, Marino? Podle jeho slov je možné, že jsi informovanější, nežli já. Jestli ano, proboha, nechovej se hloupě. Prozrad' nám sebemenší podezření — na kohokoliv.“

„Já ale žádné nemám!“ Hlas se jí změnil v nárek. „Musíš mi věřit.“

„Koho jste se tehdy polekala?“ zaútočil Craddock.

„Vůbec jsem se nepolekala.“

„Poslyšte, paní Greggová, mezi hosty přicházeli po schodech vaši přátelé, které jste ten den nečekala. Pan Ardwyck Fenn a slečna Brewsterová. Jaké pocity se ve vás ozvaly při pohledu na ně? Nevěděla jste, že přijdou, vidíte?“

„Netušili jsme, že jsou v Anglii,“ zasáhl do hovoru režisér.

„Měla jsem z nich radost,“ řekla herečka. „Velkou radost.“

„Radost z paní Brewsterové?“

„No —“ Vrhla na něj rychlý, trochu podezřívavý pohled.

„Lola Brewsterová byla myslím kdysi provdána za vašeho třetího muže Roberta Truscotta.“

„Ano, byla.“

„Rozvedl se s ní, aby se mohl oženit s vámi.“

„Ach, o tom ví každý,“ odbyla ho Marina Greggová netrpělivě. „Nic nového jste neobjevil, nemyslete si. Tenkrát byl kolem té záležitosti poněkud bengál, ale nakonec nezbyla žádná zloba.“

„Nevyhrazovala vám?“

„Jistým způsobem vyhrožovala. Bože — kéž byste pochopil moje vysvětlení! Podobné hrozby nikdo nebere vážně. Při jedné party hodně vypila a mít revolver po ruce, byla by po mně strelila. Naštěstí ho neměla, ale od té doby uteklo mnoho roků! Tyhle emoce nevydrží dlouho, věrte mi! Že mám pravdu, Jasone?“

„Určitě máš,“ přisvědčil režisér. „Mohu vám potvrdit, pane Craddocku, že v den oslavy se nenaskytla Lole Brewsterové příležitost otrávit nápoj mé ženy. Skoro pořád jsem stál vedle ní. Nápad, že by Lola po dlouhém období přátelství přijela do Anglie a navštívila náš dům s úmyslem nasypat jed do koktejlu mé manželky, je naprosto absurdní.“

„Přijímám váš názor,“ přikývl Craddock.

„Nejde však jen o názor, ale také o skutečnost. Nedostala se do blízkosti Marininy skleničky.“

„A co váš další host — Ardwyck Fenn?“

Připadlo mu, že režisér nepatrně zaváhal, než promluvil.

„Fenn je náš velice starý přítel. Mnoho let jsme ho neviděli, i když jsme si tu a tam napsali. V americké televizi velmi mnoho znamená.“

„Je rovněž váš dobrý přítel?“ zeptal se vrchní inspektor Mariny.

„Ach ano.“ Před odpovědí se trochu prudčeji nadechla. „Ano, ovšem. Byl — vždycky byl mým dobrým kamarádem, ovšem během posledních roků se mi ztratil z očí.“ Dál znenadání pokračovala rychlým přívalem slov. „Je nesmysl domnívat se, že mě poděsil pohled na Ardwycka. Naprostý nesmysl. Proč bych se ho měla polekat, jaký důvod bych mohla mít? Nepřestali jsme být upřímní přátelé. Naopak mě nesmírně potěšilo, když se náhle objevil. Bylo to milé překvapení, jak jsem už řekla. Opravdu milé.“ Zvedla hlavu a na Craddocka se ostře a vyzývavě zadívala.

„Díky, paní Greggová,“ řekl klidně. „Kdybyste kdykoliv dostala chuť věnovat mi více důvěry, důrazně vám radím, abyste tak učinila.“

## 14.

Paní Bantryová klečela na kolenou. Den se hodil k pletí, půda byla hezky suchá. Jenže pletí nestačí. Ještě musí vytrhat bodláčí a pampelišky. Energicky proti každému plevelu bojovala.

Zadýchaná, ale vítězná vstala a přes živý plot se podívala na silnici. Trochu ji překvapil pohled na tmavovlasou sekretářku, jejíž jméno si nemohla vybavit, vycházející z veřejné telefonní budky nedaleko autobusové stanice na protějším chodníku.

Jak jen se jmenuje? Začíná písmenem B — nebo R? Ne, Zielinská, ano. Paní Bantryová si vzpomněla právě v okamžiku, kdy Ella přešla silnici na druhý chodník.

„Dobré jitro, slečno Zielinská,“ zavolala na ni přátelsky.

Ella nadskočila nebo spíš sebou trhla jako plašící se kuň, což paní Bantryovou udivilo.

„Dobrý den,“ pozdravila sekretářka a rychle dodala: „Zaskočila jsem si zatelefonovat. Naše linka dnes zlobí.“

Paní Bantryová se podivila ještě víc. Nechápala, proč se Ella Zielinská obtěžuje s vysvětlováním.

„Jak nepříjemné,“ odpověděla zdvořile. „Kdykoliv budete potřebovat, přijďte si zavolat ode mne.“

„Ach, upřímné díky...“ Ellu přerušil záchvat kýčání.

„Máte sennou rýmu,“ paní Bantryová okamžitě stanovila diagnózu. „Zkuste si dát užívací sodu do vody.“

„Už je mi dobře. Používám velmi účinný přípravek ve sprayi. Přesto vám děkuji za radu.“

Zatímco právě odcházela po příjezdové cestě, znovu kýchlá.

Paní Bantryová za ní hleděla, ale pak obrátila oči na vlastní zahrádku. Dívala se na ni nespokojeně, ačkoliv nikde neviděla jediné stéblo plevelu.

„Copak jsem stará, zvědavá ženská,“ mumlala si pro sebe, „že mě zajímá —“

Po vteřině zaváhání se poddala pokušení. Zachová se jako stará, zvědavá ženská, ať jdou všichni k čertu! Vešla dovnitř k telefonu, zvedla sluchátko a vytočila číslo. Ozval se strohý hlas s americkým přízvukem:

„Gossington Hall.“

„Tady je Bantryová z Východního domku.“

„Dobrý den, paní Bantryová. Hailey Preston. Poznali jsme se v den slavnosti. Čím vám mohu posloužit?“

„Myslela jsem, že spíš já bych mohla pomoci vám, když váš telefon nefunguje —“

„Náš telefon že nefunguje?“ přerušil ji udiveně. „Vždyť je v pořádku! Jak jste k tomuto názoru dospěla?“

„Zřejmě jsem asi něco popletla. Někdy špatně slyším,“ zalhala bez uzardění.

Zavěsila, chvíli počkala, pak vytočila jiné číslo.

„Jane? U telefonu je Dolly.“

„Co si přeješ, Dolly?“

„V něčem se nevyznám. Zielinská telefonovala z veřejné budky na silnici a potom mi docela zbytečně vysvětlovala, že tam musela

zajít, protože v domě nefunguje spojení. Já tam ale zavolala a linka je v pořádku.“ Odmlčela se a čekala na reakci.

„O-prav-du za-jí-ma-vé,“ protáhla slečna Marplová zamyšleně.  
„Proč asi?“

„Nu — zřejmě nechtěla, aby ji někdo slyšel.“

„Přesně tak.“

„A k tomu mohla mít spoustu důvodů.“

„Ovšem.“

„Zajímavé,“ řekla slečna Marplová znovu.

\*\*\*

Nikdo nemohl být ochotnější pohovořit si než Donald McNeil. Přátelský zrzek pozdravil Dermota Craddocka radostně a zároveň nedočkavě.

„Jak pokračujete?“ zeptal se zvesela. „Nesete mi nějaké I mimořádné sousto?“

„Zatím ne. Snad později.“

„Jako obvykle chcete vytáčkami získávat čas. Jste všichni doslova ústřice! Ještě jste nedospěli do stadia, kdy si vyhlédnete někoho, aby vás popostrčil v pátrání?“

„Přicházím za vámi,“ usmál se Dermot Craddock. „Není v té odpovědi nějaký ošklivý dvojsmysl? Podezříváte snad z vraždy Heather Badcockové mě? Myslíte, že jsem ji otrávil omylem místo Mariny Greggové nebo že jsem od začátku plánoval zabít Badcockovou?“

„Nic takového jsem nevyslovil.“

„To byste ani při své korektnosti neudělal! Dobrá, tak se do toho dáme. Ano, byl jsem tam, měl jsem i příležitost, ale kde je motiv? Ten právě chcete poznat. Jaký jsem měl důvod?“

„Zatím jsem ho nezjistil,“ přiznal vrchní inspektor. „Velice jste mě uklidnil. Hned se cítím bezpečněji.“

„Zajímá mě pouze, co jste třeba spatřil.“

„To jste už slyšel — od místní policie. Velmi mě dotazem ponižujete. Byl jsem na místě vraždy prakticky jako její svědek. Měl bych vědět, kdo ji spáchal, a přitom to nevím. Zahanbeně přiznávám, že k případu té ubohé, milé ženy jsem se dostal až ve chvíli, kdy se-

děla v křesle, lapala po dechu a vzápětí natáhla bačkory. Uplatnil jsem se samozřejmě jako očitý svědek její smrti, vyneslo mi to sólo-kapra pro noviny — ale dál nic, a připouštím, že mě to mrzí. Měl jsem vyčmuchtat víc. A mě neoblafnete, že jed byl určen pro Heather Badcockovou, takovou hodnou paní. Sice moc mluvila, ale za upovídání se nevráždí — pokud ovšem oběť nemůže prozradit nějaké tajemství. Podle mého soudu by Heather Badcockové totiž nikdo žádné tajemství nesvěřil, ji tyhle věci nezajímaly. Ta vyprávěla jediné o sobě.“

„Jak se zdá, je toto všeobecně uznávaný názor,“ souhlasil Craddock.

„Přejděme teď ke slavné Marině Greggové. Určitě existuje spousta pádných důvodů k jejímu zavraždění. Závist, žárlivost, milostné pletky — to všechno patří do dramatu. A kdo zločin spáchal? Asi někdo, komu to dobře nemyslí. Tak zní moje mínění. Chtěl jste je slyšet.“

„Nejen je. Vyrozuměl jsem, že jste vystupoval po schodech přibližně ve stejnou dobu jako vikář a starosta.“

„Zcela správně, jenže to nebyl můj první příchod. Zaskočil jsem tam už předtím.“

„To jsem nevěděl.“

„Šel se mnou fotograf, měli jsme příkaz pořizovat reportáže z celého areálu. Dole jsme udělali pár záběrů starosty — házel kroužky o ceny, zasadil rýč k hledání zakopaného pokladu a účastnil se dalších atrakcí. Pak jsem se znovu vrátil nahoru — ani ne tak kvůli práci, ale na pár skleniček. Měli dobrý koktejl.“

„Rozumím. Dokázal byste si vzpomenout, kdo ještě byl na schodech ve chvíli, kdy jste po nich šel?“

„Margot Benceová z Londýna se svou kamerou.“

„Znáte ji dobře?“

„Ach, setkáváme se dost často. Je to obratná děvče, umí dělat zajímavé snímky. Fotografuje na všech společenských událostech, premiérách, slavnostních představeních i specializuje se na záběry z neobvyklých úhlů. Je bohemia. Stála výhodně v mezipatře v rohu odpočívadla, aby mohla vzít každého, kdo přichází zdola, i vítání, odehrávající se nahoře. Lola Brewsterová kráčela po schodech těsně

přede mnou, ale já ji zpočátku nepoznal. Má nový rezavý přeliv a účes jako ostrovanka z Fidži. Při našem posledním setkání spadaly jí dlouhé kaštanově hnědé vlnité vlasy přes uši kolem tváří. Doprovázel ji vysoký snědý Američan. Nevím, kdo to byl. Vypadal na něco význačného.“

„Všiml jste si při výstupu po schodech Mariny Greggové?“

„Ovšemže všiml.“

„Nepřipadala vám rozčilená, rozrušená nebo zděšená?“

„Je zvláštní, co říkáte. Okamžik se mi zdálo, jestli neomdlí.“

„Díky,“ řekl Craddock zamyšleně. „Sám nemáte nic na srdci?“

McNeil se na něj zadíval široce otevřeným pohledem.

„Co bych mohl mít?“

„Nevěřím vám,“ pravil vrchní inspektor.

„Měl jsem dojem, že mě za vraha nepovažujete. Zklamal jste mne. Dejme tomu, že ve mne odhalíte jejího prvního manžela. Nikdo ho nezná a ví se jen, že pro jeho naprostou bezvýznamnost se zapomnělo i jak se jmenoval.“

Dermot se usmál.

„Ženíl jste se snad už v mateřské školce nebo dokonce [ještě v plenkách? Musím běžet, abych stihl vlak.“

\*\*\*

V Novém Scotland Yardu ležela na Craddockově stole Správně srovnaná hromádka listin. Zběžně je prohlédl . pak přes rameno hodil otázku:

„Kde bydlí Lola Brewsterová?“

„V *Savoyi*, pane. Apartmá 180. Čeká vás.“

„A Ardwyck Fenn?“

„V *Dorchesteru*. První poschodí 190.“

„Díky.“

Vzal do ruky několik telegramů, a než si je zastrčil do kapsy, znovu je přečetl. Nad posledním z nich se pro sebe usmál.

„Jen si nemysli, tetičko, že neplním svou povinnost,“ řekl si potichu.

Vyšel ven a zamířil k hotelu *Savoy*.

Lola Brewsterová mu ve svém salonu vykročila naproti a přehnaně srdečně jej uvítala. Pečlivě si ji prohlédl ovlivněn hlášením, které mu právě v duchu vytanulo. Je stále krásná, usoudil, smyslný typ, snad ji lze označit za trochu korpulentní, ale dosud se mužům líbí. Pravý opak Mariny Greggové. Po společenských formalitách si Lola odhrnula svůj účes ostrovanky z Fidži, vyzývavě sešpulila rty se silným nátosem rtěnky a zamrkala modře nalíčenými víčky přes široce otevřené hnědé oči.

„Přišel jste mi položit další dotěrné otázky?“ zeptala se. „Jako ten místní inspektor?“

„Doufám, že nebudou příliš dotěrné, paní Brewsterová.“

„Určitě budou, navíc celý ten případ je vůbec hrozné nedopatření.“

„Skutečně ho za takový považujete?“

„Ano. Jde o naprostý nesmysl. Vážně věříte, že někdo chtěl otrávit Marinu Greggovou? Vždyť je takový dobráček! Každý ji zbožňuje.“

„Včetně vás?“

„Vždycky jsem k ní byla loajální.“

„Ale jděte, paní Brewsterová! Copak před jedenácti nebo dvanácti lety mezi vámi neexistovalo určité napětí?“

„Ach to!“ Lola problém odmávla. „Byla jsem hrozně nervózní a rozčilená a s Robem jsme se strašně hádali. Tehdy jsme se ani jeden nechovali jako normální lidi. Marina se do něj prostě prudce zamilovala a uhnala ho, chudáka.“

„Moc jste litovala?“

„Myslela jsem, že ano, inspektore, ovšem teď vidím, že mě nic lepšího nemohlo potkat! Šlo mi jen o děti, abyste rozuměl. Rozbil nám domov. Už jsem ale pochopila, že se bohužel s Robem k sobě nehodíme. Asi víte, že jsem se hned po rozchodu provdala za Eddieho Grovese. Zřejmě jsem do něj byla už dávno zamilovaná, ale s ohledem na děti se mi nechtělo bourat manželství. Pro ně je přece rodina důležitá.“

„Přesto podle různých výpovědí, jste byla hodně rozčilená.“

„Ach, lidé toho namluví,“ odpověděla Lola neurčitě.

„Vy jste ale také leccos řekla, nemyslíte? Pokud jsem dobře porozuměl, vyhrožovala jste, že Marinu Greggovou zastřelíte.“

„Vždyť jsem řekla, že se toho namluví. Podobný výrok lze předpokládat, ale vážně bych nikoho nezastřelila.“

„Nicméně na Eddieho Grovese jste o několik let později bez úspěchu střelila.“

„No — po hádce. Neovládla jsem se,“ vysvětlila.

„Mám zprávu od věrohodného svědka, paní Brewsterová, že jste prohlásila přesně toto: ‚Ta čubka si nesmí myslet, že mi unikne‘,“ četl Craddock ze zápisníku. „Jestli ji netrefím teď, tak si počkám na jinou příležitost, ať budu čekat jakkoliv dlouho. V případě nutnosti i roky, ale nakonec ji přece dostanu.“

„Vím určitě, že jsem nikdy nic takového neřekla,“ zasmála se Lola.

„A já zase vím, že ano, paní Brewsterová.“

„Lidé tolik přehánějí!“ Po obličeji se jí rozlil okouzující úsměv. „V té chvíli jsem totiž nebyla při smyslech,“ zašeptala důvěrně. „Ve vzteku vám vyhrkne všelicos. Snad opravdu nepředpokládáte, že bych čekala čtrnáct let, a pak Marinu navštívila v Anglii, abych ji během třiminutového setkání vhodila do koktejlu smrtící jed?“

V něco tak nepravděpodobného Dermot Craddock skutečně nevěřil.

„Pouze vám připomínám, jaké hrozby jste v minulosti vyslovila, a že Marinu onehdy beze sporu překvapil a polekal pohled na kohosi, kdo přicházel po schodech,“ řekl jenom. „Pochopitelně jste to nemusela být vy.“

„Ale drahoušek Marina měla z mé návštěvy radost! Políbila mne a zvolala, jak je krásné, že jsem přišla. Na mou věru, inspektore, považuji vaše úvahy na velice, velice pošetilé.“

„V podstatě jste všichni žili jako velká, šťastná rodina.“

„Tak tahle úvaha je tedy mnohem výstižnější než všechny vaše předchozí.“

„A nemáte žádný nápad, který by nám mohl jakkoliv pomoci? Netušíte, kdo ji chtěl zabít?“

„Opakuji, že Marinu by nikdo nechtěl zabít. Je nesmírně hloupá a vždycky dělá obrovský rozruch se svým zdravím. Neví co chce —

chvíli to, pak zas ono, a sotva požadované dostane, je nespokojená. Nedovedu pochopit, proč ji lidé tak zbožňují. Jason je do ní úplný blázen. Co ten člověk s ní už vydržel! Ale o to právě jde. Všichni se kvůli Marině snaží, překonávají se a ona jim pak věnuje sladký, smutný úsměv s díkem — což zřejmě v každém vyvolává pocit, že námaha stála za to. Opravdu nevím, čím tohle dociluje. Honem si vyžeňte z hlavy myšlenku, že ji někdo • chtěl zabít.“

„Rád bych,“ připustil Craddock, „bohužel si ji vyhnat nemohu, protože k pokusu opravdu došlo.“

„Jaképak došlo? Nikdo ji přece nezabil?“

„Ne, ale někdo se o vraždu pokusil.“

„Ani na vteřinu tomu nevěřím! At' dal kdokoliv jed do nápoje, měl v úmyslu otrávit tu druhou ženu a skutečně ji také otrávil. Asi její smrtí někdo zbohatl.“

„Neměla peníze, paní Brewsterová.“

„Tedy tu byl jiný důvod. Rozhodně bych si na vašem místě kvůli Marině nepřipouštěla starosti. Ta je stále v pořádku.“

„Myslíte? Mně nepřipadá jako příliš šťastná.“

„Ach, to proto, že pořád nad něčím naříká. Neštěstí v lásce, nemohla mít děti...“

„Několik jich adoptovala, vidíte?“ Craddock si vzpomněl na důraz v hlase slečny Marplové.

„Ano, kdysi. Řekla bych, že se ten nápad nesetkal s velkým úspěchem. Vždy něco bez rozmyslu provede a pak toho lituje.“

„Co se stalo s adoptovanými dětmi?“

„Nemám tušení. Za krátkou dobu se ztratily z obzoru. Nejspíš se jich nabažila — jako všeho.“

„Rozumím,“ přikývl Dermot Craddock.

\*\*\*

A teď do *Dorchesteru*, apartmá 190.

„Ale — pan vrchní inspektor —“ Ardwyck Fenn se podíval na vizitku v ruce.

„Craddock,“ napověděl Dermot.

„Co pro vás mohu udělat?“

„Doufám, že mi dovolíte několik otázek.“

„Jistě. Jde o tu příhodu v Much Benhamu? Ne — jak se ta díra vlastně jmenuje? St. Mary Mead?“

„Ano, tak je to správně. V Gossington Hallu.“

„Nedovedu pochopit, k čemu Jason Rudd takové sídlo kupoval. V Anglii je spousta pěkných georgiánských domů nebo dokonce budov z období královny Anny. Gossington Hall je čistě viktoriánský. Jak může někoho přitahovat?“

„Některým lidem se líbí viktoriánská vyrovnanost.“

„Vyrovnanost? No — snad máte pravdu. Marinu asi vyrovnanost přitahuje. Sama ji chudinka nikdy neměla, tak proto nejspíš po ní stále prahne. Snad ji tento domov na chvíli uspokojí.“

„Znáte paní Greggovou dobře, pane Fenne?“

„Dobře? Nevím, jak vám odpovédět. Známe se dlouhá léta — s přestávkami, přesněji řečeno.“

Craddock si snědého, statného muže s bystrými očima [za silnými skly, s mohutnou dolní čelistí i bradou zvědavě i prohlížel.

„Ze zpráv v novinách usuzuji,“ pokračoval zatím Ardwyck Fenn, „že ta paní Jak-se-jen-jmenuje vypila jed omylem. Smrtelná dávka byla prý určena pro Marinu. Mám pravdu?“

„Ano, máte. Prášek byl v koktejlu Mariny Greggové. J Paní Badcocková svou sklenku rozlila a Marina jí podala [svou.“

„Tak to se zdá naprosto přesvědčivé, přesto si nedovedu j představit, kdo by chtěl Marinu otrávit. Tím spíš, když | nebyla přítomna Lynette Brownová.“

„Lynette Brownová?“ Craddock trochu znejistěl. „Jestliže Marina zruší smlouvu a zahodí svou roli, dostane ji Lynette, což by pro ni znamenalo velice mnoho. Nicméně si nemyslím, že by tam s jedem poslala za sebe zástupce. Příliš melodramatický nápad.“

„Trochu za vlasy přitažený,“ připustil Craddock suše. „Divil byste se, čeho jsou schopny ctižádostivé ženy. To ale nechme. Pachtel třeba neplánoval zabít ji, spíš jenom postrašit — tolik, aby se zhroutila, ale nezemřela.“ Craddock zavrtěl hlavou. „Nešlo o dávku na hranici tolerance,“ pravil. „Lidé se v dávkování mohou velice zmýlit.“

„To je vaše teorie?“

„Kdepak. Jenom nápad. Žádnou teorii nemám. Byl jsem jen náhodný divák.“

„Jak silně Marinu pohled na vás překvapil?“

„Krajně.“ Pobaveně se zasmál. „Když mě spatřila přicházet po schodech, prostě nemohla uvěřit očím. Velice hezky mě přivítala, to musím uznat.“

„Dlouho jste se neviděli?“

„Odhaduji tak čtyři až pět roků.“

„A před tím jste několik let byli myslím velice blízcí přátelé.“

„Chcete svou poznámkou něco určitého naznačit, pane vrchní inspektore?“ Fennův hlas se nezměnil, nicméně v něm zaznělo cosi nového: tvrdý, výhružný nádech. Craddock si náhle uvědomil, že tento muž by mohl být velmi nebezpečný protivník. „Uvítal bych, kdybyste vyslovil přímo, nač narážíte,“ dodal Ardwyck Fenn.

„Právě se k tomu chystám, pane Fenne. Mám za povinnost přetřít bývalé vztahy k Marině Greggové u všech, kdo v ten den byli na recepci přítomni. Jak se zdá, je veřejným tajemstvím, že v době, o níž jsme hovořili, jste Marinu vášnivě miloval.“

„Člověk se občas zamiluje, inspektore.“ Fenn pokrčil rameny. „Naštěstí jsou to stavy pomíjivé.“

„Prý se k vám zpočátku chovala vyzývavě, ale časem vám dala košem, což jste nesl nelibě.“

„Prý — prý! Zřejmě pravidelně čtete rubriku *Důvěrné zprávy*.“

„Informace mám od zasvěcených a inteligentních lidí.“ Ardwyck Fenn sklonil hlavu, čímž odhalil obrys své býčí šíje.

„Kdysi jsem po ní opravdu nesmírně toužil,“ přiznal. „Byla krásná, přitažlivá, jako je konečně dosud. Tvrzení, že jsem jí někdy vyhrožoval, trochu přehání. Nikdy mě netěší, když mi někdo odporuje, a většinu takových jedinců začalo mrzet, že se protivili mým plánům. Ovšem tato zásada platí hlavně v mém obchodním životě.“

„Pokud vím, vaším vlivem jí vzali roli v roztočeném filmu.“

„Nestačila na tu úlohu. Došlo ke konfliktu mezi ní a režisérem. Ve filmu byly mé peníze a neměl jsem v úmyslu riskovat jejich ztrátu. Ujišťuji vás, že šlo čistě o obchodní záležitost.“

„Co když ji Marina Greggová za takovou nepovažovala?“

„Samozřejmě ji za takovou nepovažovala,“ opáčil Fenn. „Ve všech podobných problémech hledá osobní důvody.“

„Dokonce snad určitým přátelům řekla, že se vás bojí.“

„To řekla? Jak dětinské! Určitě si tu senzaci patřičně vychutnala.“

„Nemusela se vás tedy obávat?“

„Ovšemže ne. Ať bylo mé zklamání jakkoliv hluboké, brzy jsem je hodil za hlavu. Řídil jsem se vždy heslem, že pro jedno kvítí slunce nesvítí.“

„Což je velmi příjemný způsob, jak procházet životem, pane Fenne.“

„Myslím, že ano.“

„Máte široký přehled o filmovém světě?“

„Jen jsem na něm finančně zainteresován.“

„Proto o tomto oboru jistě hodně víte.“

„Pochopitelně.“

„Jste muž, jehož názory by stály za vyslechnutí. Můžete mi jmenovat někoho, kdo by k Marině Greggové mohl cítit takovou zášť, že by si přál ji odstranit?“

„Aspoň dvacet lidí,“ vybuchl Fenn, „pokud ovšem by nemuseli zásah provádět osobně. Kdyby stačilo třeba jen stisknout knoflík, troufám si tvrdit, že by se našla spousta ochotných prstů.“

„V den oslavy jste byl v Gossington Hallu, paní Marinu jste viděl i mluvil s ní. Domníváte se, že mezi lidmi obklopujícími ji během oné krátké doby od vašeho příchodu až do okamžiku smrti paní Badcockové byste mohl upozornit na osobu — zdůrazňuji, že nežádám víc než váš dohad —, které by záleželo na odstranění Mariny Greggové?“

„Nerad bych vám odpovídal,“ prohlásil Ardwyck Fenn.

„Tedy určitý tip máte?“

„Nechci se k tomuto tématu vyjadřovat. A víc, vrchní inspektore Craddocku, ze mne nedostanete.“

## 15.

Dermot Craddock se podíval na poslední jméno a adresu, zapsané ve svém notýsku. Na telefonní číslo volal už dvakrát, ale bylo

vždy obsazeno. Zkusil to tedy znovu, pak pokrčil rameny, vstal a rozhodl se dojít tam osobně.

Ateliér Margot Benceové se nacházel ve slepé uličce, vybíhající z Tottenham Court Road. Kromě jména na tabulce vedle dveří nenašel žádné bližší určení a už vůbec žádnou reklamu. Dotápal do prvního patra, kde objevil velký, na bílé desce červeně provedený nápis: Margot Benceová, fotografa předních osobností. Prosím vstupte.

Craddock tedy vstoupil do malé čekárny, v níž nikoho nespátřil. Chvilí nerozhodně stál, pak si hlasitě, teatrálně odkašlal. Když ani tím na sebe neupoutal pozornost, hlasitě zavolal: „Je tu někdo?“

Za sametovým závěsem se ozvalo pleskání trepek o podlahu, závěs se poodhrnul a jím vykoukl mladík s bohatými vlasy a růžovobílou tváří.

„Hrozně se omlouvám, vážený,“ pravil. „Neslyšel jsem vás. Ověřoval jsem si svůj nejnovější nápad.“

Odsunul sametový závěs dál ke stěně a Craddock jej následoval do nečekaně velké místnosti — vlastního studia. Stály tam kamery, reflektory, obloukové lampy, pojízdné zástěny a na zemi ležely hromady drapérií.

„Je tu pěkný zmatek,“ oznámil mladý muž, téměř tak štíhlý jako Hailey Preston, „ale připadá mi velmi těžké chtít pracovat v uklizeném prostředí. Pročpak jste k nám přišel?“

„Rád bych mluvil se slečnou Margot Benceovou.“

„Ach Margot. Jaká smůla. Kdybyste dorazil před půl hodinou, byl byste ji tu našel. Šla fotografovat modely pro *Fashion Dream*. Měl jste zavolat a dohodnout si schůzku. Margot má v těchto dnech hrozně práce.“

„Volal jsem. Bylo stále obsazeno.“

„Ovšem,“ vzpomněl si mladý muž. „Sluchátko jsme vyvěsili. Vyrušovalo nás.“ Uhladil si modrofialovou halenu. „Mohu pro vás něco udělat? Domluvit vám termín? Dojednávám většinu Margotiniých pracovních setkání. Chtěl jste si objednat snímek? Osobní nebo obchodní?“

„Nic takového,“ řekl Craddock a vytáhl svůj průkaz. „Jak vzrušující!“ zvolal mladík. „C.I.D.! Určitě jsem viděl vaši fotografii. Jste jeden z Velké Čtyřky nebo Velké Pětky! Možná že dnes už to je

Šestka. Kriminalita se tak rozrostla, že i vás musí přibývat. Bože, nechovám se neuctivě? Asi ano, ačkoliv to jsem neměl vůbec v úmyslu. A teď k čemu Margot potřebujete? Doufám, že jste ji nepřišel zatknout?“

„Chci slyšet odpovědi na několik otázek.“

„Nedělá přeci neslušné obrázky nebo podobné věci,“ polekal se mladík. „Snad vám nikdo nic takového nenahlásil, poněvadž to by nebylo pravda. Margot je velká umělkyně. Pracuje hodně pro divadlo a film. Její snímky I jsou ale naprosto bezúhonné, až prudérní, řekl bych.“

„Mohu vám docela prostě vysvětlit, proč slečnu Benceovou sháním. Nedávno se stala očitým svědkem zločinu, k němuž došlo neda-leko Much Benhamu, v městečku nazvaném St. Mary Mead.“

„Proboha — ovšem! O tom vím! Margot mi po návratu všechno vyprávěla. Něco jako bolehav v koktejlu, že? Tak smutně to dopadlo! Událost souvisela s nemocnicí svatého Jana a ta nepůsobí deprimujícím dojmem. Ale nevyptával jste se už Margot? Nebo to byl někdo jiný?“

„V případě jako je tento probíhají různé výslechy,“ vysvětlil Craddock.

„Podle vývoje vyšetřování. Ano, rozumím, záleží na postupu pátrání. Chcete zřejmě fotografii, vidíte?“

„Něco velmi podobného. Použil jste docela dobrého přirovnání.“

„Vaše pochvala mě opravdu těší. A teď k Margot. Potřebujete ji hned?“

„Kdybyste mi k tomu pomohl, tak ano.“

„Tedy v této chvíli,“ mladý muž se podíval na hodinky, „by měla být před Keatsovým domem na Hampstead Heath. Venku mi stojí auto. Mám vás tam hodit?“

„Byl byste velice laskav, pane — ?“

„Jetheroe. Johnny Jetheroe.“

Cestou dolů se Craddock zeptal:

„Proč před Keatsovým domem?“

„Dneska už neděláme záběry modelů v ateliéru. Lépe se vyjíma-jí v terénu, rozevláté větrem. A pokud možno na nějakém nezvyklém

pozadí. Třeba oblečení na dostihy v Ascotu před věznicí ve Wandsworthu. Nebo odvážné šatičky před domem básníka.“

Pan Jetheroe projel rychle, nicméně obratně po Tottenham Court Road a přes Camden Town se dostal do sousedství Hampstead Heathu. Na dlažbě před Keatsovým domem bylo vybudováno pěkné malé jeviště. Na něm stála štíhlá dívka v šatech z průhledného organdi a v ruce držela široký černý klobouk. Kousek za ní klečelo jiné děvče a odtahovalo jí lem sukně pevně dozadu, takže látka manekýnce těsně obepínala kolena a stehna.

„Proboha, Jane, uхни zadkem,“ režírovala výjev ochraptělým hlasem fotografka s kamerou. „Vykukuješ za jejím levým kolenem. Skloň se víc k zemi. No, ještě trochu doleva. Teď je to správně. Kryje tě keř. To stačí. Jen obě vydržte. Uděláme si ještě jeden snímek. Polož třeba obě ruce na dýnko klobouku, Elsie. Zvedni hlavu. Prima! Nyní se otoč a skloň se. Hluběji. Skloň se! Skloň se! Jako bys chtěla zvednout to cigaretové pouzdro. Přesně tak! Božské! Už to mám. Ustup teď doleva a zaujmi tentýž postoj, jen hlavu natoč poněkud přes rameno. Ano, takhle!“

„Nechápu, proč potřebuješ fotografovat mou zadnici,“ prohodilo děvče zvané Elsie značně nevrle.

„Je to rozkošná zadnice, má milá. Vypadá kouzelně,“ vysvětlila fotografka. „A když se ohlédneš, tak brada vystoupí jako vycházející měsíc nad kopcem. Už snad nemusíme dělat další záběry!“

„Hej, Margot!“ zavolal Jetheroe. Oslovená se otočila. „Ach, ty jsi tady? Co tu děláš?“

„Někoho jsem ti přivezl. Vrchní inspektor Craddock z kriminálního oddělení.“

Oči dívky rychle sklouzly k Dermotovi a jemu neunikl ostrážitý, pátravý pohled, který ale podle vlastních zkušeností nepovažoval za nic mimořádného. Viděl v něm docela běžnou reakci na přítomnost detektiva. Dívka byla hubená, samé klouby a kosti, nicméně dobře roslá. Podél tváří jí splývaly husté černé vlasy, a ač se zdála být buď snědá nebo ušmudlaná a jeho zrak právě nepřitahovala, oceňoval v ní určitou důstojnost. Zvedla vykroužené obočí, jemuž bylo trochu uměle napomoženo, a poznamenala:

„Co pro vás mohu učinit, inspektore Craddocku?“

„Jak se máte, slečno Benceová? Chtěl jsem vás požádat o odpovědi na několik otázek, týkajících se oné velmi smutné záležitosti v Gossington Hallu nedaleko Much Benhamu. Pokud se pamatují, přišla jste tam fotografovat.“

„Ano,“ přikývla. „Vzpomínám si docela přesně.“ Vrhla na něj rychlý, pátravý pohled. „Vás jsem tam ale neviděla. Hovořil se mnou jiný inspektor — inspektor —“

„Cornish?“ napověděl Craddock.

„Ovšem.“

„Nás přizvali až později.“

„Vy jste ze Scotland Yardu?“

„Ano.“

„Naklusali jste a místní policii jste případ vzali. Mám pravdu?“

„Nu, není to otázka pouhého naklusání, abyste rozuměla. Okresní vrchní konstábl musí rozhodnout, považuje-li zákrok Scotland Yardu za potřebný.“

„Podle čeho se rozhodne?“

„Obyčejně podle pozadí, na jakém se případ odvíjí. Jestli spadá do místního prostředí nebo dál do kraje, či jde-li o mezinárodní záležitost.“

„A tady zřejmě podezřívá mezinárodní zápletku.“

„Použil bych spíš výraz zaoceánskou.“

„Něco takového naznačili i v novinách — prý vrah, ať už to byl kdokoliv, měl spadeno na Marinu Greggovou a místo ní omylem otrávil nějakou místní ubožačku. Je to tak nebo si ateliéry dělají pouze reklamu pro svůj nový film?“

„Obávám se, že o faktech nelze příliš pochybovat, slečno Benceová.“

„Na co jste se mě chtěl zeptat? Musím se dostavit do Scotland Yardu?“

Zavrtěl hlavou.

„Nemusíte — ledaže byste si to sama přála. Je vám milejší zajet se mnou do svého ateliéru?“

„Dobrá. Mám tu vůz.“

Vykočila rychle přes chodník. Craddock šel za ní.

„Ahoj, drahoušku,“ zavolal Jetheroe. „Nehodlám se vnucovat. Jistě s inspektorem budete probírat nějaké velké tajemství.“ Přistoupil ke dvěma manekýnkám a pustil se s nimi do živé diskuse.

Margot nasedla do auta, otevřela protějšší dvířka a Dermot Craddock se usadil vedle ní. Během jízdy až do Tottenham Court Road nepromluvila. Zabočila do slepé uličky, na jejímž konci vjela do otevřených vrat.

„Mám tady soukromé parkoviště,“ vysvětlila. „Je to vlastně skladiště nábytku, ale pronajali mi kousek dvora. Jak nejspíš moc dobře víte, zaparkování vozu patří dneska v Londýně k největším problémům.“

„Tak tyto starosti já nemám.“

„Pro vás jsou zřejmě mnohem důležitější vraždy,“ píchla fotografka. Zamířila zpět ke svému studiu, kde Craddockovi nabídla židli a cigaretu a sama dopadla na širokou pohovku proti němu. Mezi oponou tmavých vlasů upřela na něj tázavě nedůvěřivé oči.

„Spusťte, cizinče,“ pravila.

„Jak vím, když došlo k oné tragédií, fotografovala jste na schodišti.“

„Ano.“

„Objednali si přímo vás?“

„Ovšem. Chtěli někoho na pár speciálních snímků. To je můj obor. Pracuji také pro filmové ateliéry. Tentokrát jsem ale dělala záběry ze slavnosti a nakonec i obrázky místních lidí a různých osobností při vítání Marinou Greggovou a Jasonem Ruddem.“

„Rozumím. Vaše kamera prý stála na schodech.“

„Po určitou dobu. Odtud se mi otvíral velmi dobrý pohled. Mohla jsem zabírat hosty, přicházející po schodišti zdola, a pak stačilo kameru pootočit na Marinu, jak si s nimi potřásá rukou. Bez zbytečného pohybu jsem mohla obsáhnout rozličné úhly.“

„Samozřejmě vím, že jste už zodpověděla otázky, které měly zjistit, jestli jste nespátřila něco neobvyklého. Šlo o dotazy povšechné.“

„Máte ještě nějaké speciální?“

„Snad o něco speciálnější. Ze svého stanoviště jste Marinu Greggovou viděla dobře?“

„Výborně,“ přikývla. „A Jasona Rudda?“

„Jen chvílemi. On víc pobíhal. Přinášel nápoje, seznamoval hosty, slavným osobnostem představoval obyvatele městečka a podobně. Tu paní Baddeleyovou —“

„Badcockovou.“

„Promiňte, Badcockovou jsem při pití osudného koktejlu ani při její nevolnosti nezahlédla. Vlastně vůbec nevím, která to byla.“

„Pamatujete se na příchod starosty?“

„No jistě. Měl na sobě úřední háv a řetěz. Jednou jsem ho zachytila zblízka, jak stoupá po schodech — má dost krutý profil — a potom jak mu Marina podává ruku.“

„Snad tedy vám starostův příchod připomene paní Badcockovou s manželem. Přistoupila k herečce před starostou.“

„Lituji.“ Margot zavrtěla hlavou. „Opravdu si na ni nevzpomínám.“

„Ostatně na tom příliš nezáleží. Předpokládám, že jste hlavně sledovala paní Greggovou a poměrně často jste na ni obracela kameru.“

„Zcela správně. Co nejvíc. Musela jsem vždy čekat na vhodný okamžik.“

„Znáte od vidění muže jménem Ardwyck Fenn?“

„Pochopitelně. Dokonce docela dobře. Z televize i filmů.“

„I jeho jste fotografovala?“

„Ano. Mám ho jak přichází s Lolou Brewsterovou.“

„Dorazil až po starostovi?“

Okamžik přemýšlela než přisvědčila.

„Ano, zřejmě.“

„Všimla jste si, že přibližně v tu chvíli se Marině Greggové udělalo náhle nějak nevolno? Nepostřehla jste na její tváři neobvyklý výraz?“

Margot Benceová se předklonila, otočila krabičku s cigaretami, jednu z ní vytáhla a zapálila ji. Ačkoliv neodpovídala, Craddock ji nenutil. Vyčkával a uvažoval, o čem přemítá. Konečně se ostře zeptala:

„Proč mi takovou otázku kladete?“

„Protože nutně potřebuji znát vaši odpověď —, pravdivou odpověď.“

„Věříte, že takovou uslyšíte?“

„V podstatě věřím. Vy přece máte ve zvyku sledovat tváře lidí z největší blízkosti a čekat na určitý výraz, na patřičný okamžik.“

Přikývla.

„Postřehla jste něco takového?“

„Jiní to tedy viděli také?“

„Ano. Více lidí, ale nepopisují to stejně.“

„Jak výraz vůbec popisují?“

„Jedna osoba se obávala, že paní Greggová omdlí.“

Margot Benceová zvolna zavrtěla hlavou.

„Jiný vyslovil, že se polekala.“ Craddock se odmlčel. „Kdosi její pohled označil za prázdný.“

„Prázdný?“ opakovala Margot zamyšleně.

„Souhlasíte s tímto posledním tvrzením?“

„Nevím. Snad.“

„Bylo vysloveno ještě fantastičtěji,“ upřesnil Craddock, „a to slovy mrtvého básníka Tennysona: *...zrcadlo od rámu k rámu prasklo. „Prokletí stihlo můj rod!“ vykřikla paní ze Shalott!*“

„Žádné zrcadlo tam neviselo,“ řekla Margot Benceová a znenadání vstala. „Počkejte, udělám něco lepšího, než abych vám její tvář líčila. Ukáži vám ji.“

Odsunula závěs na vzdálenějším konci místnosti a na chvíli zmizela. Craddock slyšel, jak si pro sebe něco netrpělivě brumlá.

„Je peklo najít hledanou věc,“ ulevila si, jakmile se opět vynořila. „Už ale obrázek mám.“

Přistoupila k vrchnímu inspektorovi a podala mu lesklou fotografii. Podíval se na ni. Byl to velmi dobrý snímek Mariny Greggové. Tiskla ruku ženě stojící před ní a tedy zády ke kameře. Herečka se však na návštěvnici nedívala. Upírala oči nikoliv do čočky přístroje, nýbrž trochu stranou vlevo. Craddocka zaujalo, že tvář vůbec nic nevyjadřuje — ani strach, ani bolest. Marina Greggová na fotografii na něco upřeně zírala, cosi spatřila, a tento pohled v ní vyvolal takové vzrušení, že je výrazem obličeje nedokázala jakkoliv vyjádřit.

Dermot Craddock podobný pohled už jednou viděl — ve tváři muže, který byl v nejbližší vteřině zastřelen...

„Stačí?“ zeptala se Margot.

„Ano, díky.“ Craddock si zhluboka vzdychl. „Víte, je těžké rozhodovat podle výpovědi svědků, kteří přehánějí a vymýšlejí si. Tento případ je ale jiný, Marina skutečně něco viděla. Mohu si tu fotografii ponechat?“

„Jistě. Mám negativ.“ „Do novin jste ji neposlala?“ Zavrtěla hlavou.

„Dost mě překvapuje, že ne. Je to přece dramatický snímek. Některé listy vám jej mohly velmi dobře zaplatit.“

„Nestála bych o takový honorář,“ odvětila Margot. „Bylo by mi trapné brát peníze za bezděčné nahlédnutí do něčí duše.“

„Znala jste předtím Marinu Greggovou?“

„Vůbec ne,“

„Pocházíte ze Států?“

„Jsem rozená v Anglii, ale v Americe jsem se vyškolila. Do Anglie jsem se vrátila asi před třemi lety.“

Vrchní komisař přikývl. Znal odpovědi na tyto otázky. Čekaly na něj mezi ostatními informacemi na jeho služebním stole. Děvče mu připadalo dost upřímné.

„Kde jste se vyučila?“

„V Reingardenově ateliéru. Nějakou dobu jsem pracovala u Andrewa Quilpa. Ten mě velice obohatil.“

„Reingardenův ateliér a Andrew Quilp.“ Dermot znenadání zbystřil pozornost. Jména rozezněla strunu v jeho paměti.

„Žila jste v Seven Springs, vidíte?“

Pobaveně vzhlédla.

„Jak vidět, hodně o mně víte. Pátral jste v mé minulosti?“

„Jste vyhlášená fotografka, slečno Benceová, píšete články. Proč jste přijela do Anglie?“

Pokrčila rameny.

„Ach, mám ráda změnu. Navíc, jak jsem už uvedla, pocházím z Anglie, ačkoliv jsem se do Států přestěhovala jako dítě.“

„Asi jako velmi malé dítě.“

„V pěti letech, pokud vás to zajímá.“

„Zajímá,“ přisvědčil Craddock. „Snad byste mi mohla | povědět víc, než jste zatím řekla.“

Tvář jí ztvrdla a upřeně se na něj zadívala.

„Co má ta věta znamenat?“

Dermot Craddock na ni pohlédl a rozhodl se riskovat. j Nebylo mnoho, čeho se mohl chytit — Reingardenův ateliér, Andrew Quilp a jméno jednoho města —, avšak měl pocit, že mu u lokte stojí stará teta Marplová a nabádá ho, ať pokračuje.

„Soudím, že jste znala Marinu Greggovou lépe než přiznáváte.“

Zasmála se.

„Dokažte to. Vymýšlíte si.“

„Skutečně? Nezdá se mi. S trochou snahy a času vám to dokážu. No tak, slečno Benceová, nebylo by lépe vyjít s pravdou ven? Přiznejte, že vás Marina Greggová jako dítě adoptovala a že jste s ní čtyři roky žila.“

Prudce se nadechla.

„Zvědavý čmuchale!“ zasyčela.

Změna v jejím chování jej poněkud překvapila. Vstala a pohodila černými vlasy.

„No dobrá, dobrá! Je to naprostá pravda! Ano, Marina Greggová mě vzala do Ameriky s sebou. Moje matka měla osm dětí a žila někde v chudinské čtvrti. Patřila nejspíš ke stovkám lidí, kteří píší každé filmové herečce, co ji vidí nebo o ní slyší, chrlí na ni svůj nešťastný příběh s prosbou o adopci dítěte, jemuž vlastní matka nemůže dopřát žádné přilepšení. Ach, člověku je z toho všeho nanic.“

„Byli jste tři,“ pokračoval Craddock. „V různých časových obdobích a na různých místech Marina Greggová adoptovala tři děti.“

„Zcela správně. Mne, Roda a Anguse. Angus byl starší než já a Rod byl vlastně ještě batole. Vedli jsme skvostný život. Jak skvostný! Měli jsme nač jsme si vzpomněli!“ Hlas jí posměšně zesílil. „Oblečení a auta a nádherný domov a vychovatelky a učitele a školy a báječné jídlo! Prostě všechno! A což ona sama, naše ‚maminka‘ v uvozovkách. Hrála hezky svou úlohu. Broukala nám písničky, dávala se s námi fotografovat. Krásná sentimentální idylka!“

„Ona ale opravdu chtěla mít děti,“ připomněl Dermot Craddock. „To nebyl jen senzační chyták pro veřejnost!“

„Snad. Ano, myslím, že po dětech toužila upřímně, ovšem nás nechtěla. Ve skutečnosti ne. Adopce patřila k jejím efektním hereckým výkonům. Moje rodina! Jak je krásné mít vlastní rodinu! A Izzy jí v tom nebránil. Měl být rozumější.“

„Izzy byl Isidore Wright?“

„Ano, její třetí manžel — možná čtvrtý, zapomněla jsem. Byl to věru skvělý člověk. Asi ji chápal a někdy si kvůli nám připouštěl starosti. Choval se k nám hezky, nicméně na tatínka si nehrál. Necítil otcovskou lásku, jemu šlo jediné o spisovatelskou činnost. Od té doby jsem už něco z jeho věcí přečetla. Jsou nemravné a dost kruté, ale působivé. Myslím, že ho čtenáři jednou označí za velkého autora.“

„Jak dlouho jste takto žili?“ Úsměv Margot Benceové se náhle zkřivil. „Až do chvíle, kdy ji tato hra přestala bavit. Ne, to není tak docela pravda... Zjistila, že čeká vlastní dítě.“

„A potom?“

„Už nás nepotřebovala.“ Margot se znenadání hořce zasmála. „Posloužili jsme výborně jako náhražka, ale skutečně k nám žádnou lásku nechovala, ani trochu. Velmi pěkně se nás zbavila. Obstarala nám domov s nevlastní matkou, dala nám peníze na výchování a hezkou sumičku ke vstupu do života. Nikdo nemůže prohlásit, že se k nám nezachovala korektně a krásně, ovšem nikdy nám neprojevila cit. Toužila jediné po vlastním dítěti.“

„Což ji nemůžete mít za zlé,“ pravil Craddock tiše.

„Touhu po vlastním dítěti jí nevyčítám, ani v nejmenším! Ale co my? Odebrala nás vlastním rodičům, vytrhla z prostředí, kam jsme patřili. Moje matka mě prodala za mísu čočovice, chcete-li, ovšem nesledovala tím zisk pro sebe. Prodala mě, poněvadž byla neskonale hloupá a myslela, že mi zajistí určité výhody a vzdělání a skvělý život. Domnívala se, že pro mě zvolila to nejlepší. To nejlepší? Kdyby tak tušila...“

„Jak vidím, jste dosud silně zahořklá.“

„Ne, už ne. Překonala jsem svou hořkost, jen teď jsem si všechno zase připomněla a vrátila se do oněch dnů. Všichni jsme byli pořádně zklamáni.“

„Všichni tři?“

„No — Rod ani ne. Jemu na ničem nezáleželo, navíc byl tenkrát ještě dost malý. Angus cítil totéž, co já, ale snad Es větší pomstychtivostí. Vyjádřil se, že až bude velký, zabije to dítě, které teď Marina nosí.“

„O dítěti jste věděli?“

„Pochopitelně. A stejně se neutajilo, jak všechno dopadlo. Šíleně se těšila a nakonec porodila idiota. Dobře jí tak! Ať už idiot nebo ne, nás zpátky nechtěla.“

„Hodně ji nenávidíte?“

„Proč bych neměla? Ublížila mi, jak jen může člověk člověku ublížit. Předstírat někomu lásku a najednou ukázat, že nešlo o nic jiného než o pokrytectví.“

„Co se stalo s oběma vašimi — pro zjednodušení je nazvu bratry?“

„Časem jsme se rozešli každý jinam. Rod si koupil někde v povodí Mississippi farmu. Má a vždycky měl šťastnou povahu. A Angus? O něm nevím. Ztratil se mi z dohledu.“

„Cítí dál touhu po pomstě?“

„Nemyslím,“ odvětila Margot. „To není cit, který přetrvává. Při posledním setkání mi oznámil, že půjde k divadlu. Nevím ovšem, jestli šel.“

„Vy jste však nezapomněla.“

„Ne, nezapomněla,“ přisvědčila. „Projevila paní Greggová při slavnosti překvapení, že vás vidí, nebo vás dokonce k fotografování objednala, aby vám udělala radost?“

„Ta?“ Děvče se pohrdavě ušklíblo. „Marina o přípravách neměla tušení. Já na ni byla zvědavá, tak jsem podnikla určité kroky, abych zakázku dostala. Už jsem uvedla, že mám u filmu známé. Zajímalo mě, jak dnes vypadá.“ Přejela dlaní desku stolu. „Vůbec mě nepoznala. Co tomu říkáte? Ačkoliv jsem u ní žila čtyři roky. Od pěti do devíti let — a ona mě nepozná.“

„Děti se mění,“ konejšil ji Craddock, „někdy opravdu k nepoznání. Onehdy jsem potkal neteř a ujišťuji vás, že jsem ji na ulici málem minul.“

„Chcete mě svými slovy uklidnit? Vždyť mi o ni v nejmenším nejde. Ach, k sakru, mluvme upřímně! Jde mi o ni. Rozumějte, má

nesmírné osobní kouzlo. Marina! Bohužel jím každého ovládne. Můžete někoho nenávidět a zároveň o něho stát?“

„Nepřihlásila jste se k ní?“ Zavrtěla hlavou.

„Ne. Nepřipomněla jsem se. To je to poslední, co bych udělala.“

„Pokusila jste se otrávit ji, slečno Benceová?“ Nálada se jí změnila. Se smíchem vstala. „Jak směšné otázky mi kladete. Zřejmě musíte, výslechy patří k vašemu povolání. Ne, ujišťuji vás, že já ji na svědomí nemám.“

„Na tohle jsem se vás neptal, slečno Benceová.“ A když se na něj udiveně zamračila, dodal: „Marina Greggová přece dosud žije.“

„Na jak dlouho?“

„Co tím chcete naznačit?“

„Nemyslíte, inspektore, že se někdo o vraždu pokusí znova a tentokrát — tentokrát snad — úspěje?“

„Podnikneme opatření.“

„O čemž nepochybuji. Bude ji hlídat milující manžel, vidíte, a postará se, aby se jí nic nepříhodilo.“ Neunikl mu posměch v jejím hlase. „Co znamenala vaše věta, že na tohle jste se mě neptal?“ vrátila se znenadání k jeho poznámce.

„Chci vědět, jestli jste se pokusila otrávit ji. Vaše odpověď zněla, že vy ji na svědomí nemáte, což je sice pravda, nicméně kdosi zemřel. Byla zavražděna jiná osoba.“

„Naznačujete, že jsem hodlala zabít Marinu a odnesla to jiná žena. Abych se vyjádřila naprosto jasně — nepokusila jsem se otrávit Marinu a neotrávila jsem paní Badcockovou.“

„Třeba víte, kdo to udělal?“

„Nevím nic, inspektore, ujišťuji vás.“

„Možná něco tušíte?“

„Ach, člověka může leccos napadnout,“ usmála se na něj posměšně. „Mezi tolika lidmi, to mohl být ten červovlasý robot — tím myslím sekretářku —, elegantní Hailey Preston, služebnictvo, masérka, kadeřnice, někdo z ateliérů i kdokoliv jiný — a jeden z nich navíc mohl předstírat, že je někým jiným.“

Sotva k ní Craddock bezděčně přistoupil o krůček blíž, rázně zavrtěla hlavou.

„Uklidněte se, inspektore,“ napomenula ho. „Pouze vás zlobím. Někdo touží po Marinině krvi, ale nemám tušení, kdo. Namouduši. Ani to nejmenší.“

## 16.

V *Aubreyově samotě* číslo 16 hovořila mladá paní Bakerová se svým mužem. Jim Baker, velký, hezký, světlomasý obr soustředěně sestavoval model stratosférického letadla.

„Sousedí!“ rozčilovala se Cherry. Pohodila černými kudrnatými vlasy a podrážděně opakovala: „Sousedí!“

Obratně zvedla z plotny pánev a její obsah opatrně přesunula na dva talíře, na jeden víc než na druhý. Plnější postavila před svého manžela.

„Grilovaná směs,“ ohlásila.

Jim zvedl zrak a uznale zavětral.

„To je ale!“ zvolal. „Copak dneska slavíme? Moje narozeniny?“

„Musím tě dobře živit,“ řekla Cherry. Zástěrka s třesňově červenými a bílými proužky a volánky jí velice slušela.

Jim Baker odsunul součástky modelu, aby měl k jídlu víc místa. Na ženu se ušklíbl a zeptal se:

„Kdopak to tvrdí?“

„Především moje zaměstnavatelka slečna Marplová. A když už jsme u toho,“ dodala, sotva usedla proti němu přitáhla svůj talíř k sobě, „myslím, že by si taky zasloužila trochu vydatnější stravu. Ta bezkrevná Knightová jí dává samé uhlohydráty. Nic jiného nedovede vymyslet. ‚Dobroučkový nákyp‘, ‚dobroučkový chlebový pudink‘, ‚dobroučkové makaróny se sýrem!‘ Třaslavý pudink s růžovou omáčkou! A celý den žvaní, žvaní a žvaní. Až do ochraptění.“

„Asi slečně Marplové dodržuje dietu pro nemocné,“ namítl Jim nesměle.

„Dietu pro nemocné!“ odsekla Cherry. „Slečna Marplová není nemocná, je pouze stará. A taky se do všeho plete.“

„Kdo? Slečna Marplová?“

„Ne. Ta Knightová. Radí mi, co jak dělat. Zkouší mi dokonce radit při vaření! Vím o jídle o hodně víc než ona.“

„Ty vaříš na jedničku,“ prohlásil Jim pochvalně. „Musíš vařit tak, aby bylo do čeho se zakousnout.“ „Do tohohle se zakusují s chutí,“ zasmál se Jim. „Proč tvá slečna Marplová soudí, že je potřeba mě vydatně živit? Připadal jsem jí unavený, když jsem u ní posledně přidělal v koupelně poličku?“

„Povím ti, co mi řekla. ‚Máte pěkného muže, má milá. Velmi pěkného.‘ Její slova mi připadala jako z těch románů na pokračování, co čtou v televizi.“

„Doufám, žeš jí dala zapravdu,“ zazubil se Jim. „Odpověděla jsem, že ujdeš.“

„Že ujdu! Namouduši, to ses vyjádřila pěkně vlažně!“

„A pak dodala: ‚Musíte o něj pečovat, pořádně ho krmit. Muži chtějí hodně vydatné, dobré stravy‘ „

„Slyšme, slyšme!“

„Taky mi přikázala, abych ti vařila jen čerstvé jídlo a ne hotové pokrmy, které jen strčím do trouby ohřát. To já ale dělám jen zřídkakdy,“ přiznala Cherry poctivě.

„Mně bys to často dělat nemohla,“ upozornil ji Jim. „Poznám jinou chuť.“

„Pokud si vůbec všimneš, co jíš, a nejsi zabraný do těch svých raketoplánů a ostatních věcí, které pořád stavíš. A nepovídej mi, že jsi tuhle stavebnici koupil k vánocům pro synovce Michaela. Vybral sis ji pro sebe na hraní.“

„Ještě je na ni moc malý,“ prohodil Jim omluvně. „Zřejmě s tím budeš otravovat celý večer. Co třeba trochu hudby? Přinesl jsi tu novou desku, co jsme o ní mluvili?“

„Ano. *Čajkovského 1812*.“

„To je ta hlučná s bitvou?“ Cherry protáhla obličej. „Paní Hartellové se nebude ani trochu líbit. Sousedi! Mám sousedů po krk. Pořád jen bručí a stěžují si. Nevím z které strany jsou horší. Hartnelovi nebo Barnabyovi. Hartnellovi někdy začnou bouchat do zdi už dvacet minut před jedenáctou. To je trochu moc! Vždyť televize i rozhlas vysílají déle! Proč si nemůžeme poslechnout maličko hudby, když ji máme rádi? A pořád chtít, abychom stáhli zvuk!“

„U něčeho zvuk ani tlumit nemůžeš,“ dal Jim najevo své znalosti. „Tóny pořádně nezní, pokud nemají sílu, jak ví každý. Uznávají to

v odborných kruzích. A co jejich kočka? Leze nám pořád do zahrady a rozhrabe záhony vždycky jakmile je upravím.“

„Přiznám se ti, Jime, mám bydlení tady už dost.“

„V Huddersfieldu ti sousedi nevadili,“ připomněl Jim.

„Tam bylo všechno jiné,“ vysvětlila Cherry, „nikdo se o druhé nestaral. Když jsi potřeboval, někdo ti pomohl a tys zase pomohl jemu, ale do ničeho se nepletli. Tohle nové sídliště působí, že obyvatelé se na sousedy dívají skrz prsty. Asi že jsme tu všichni noví. To pomlouvání, vymýšlení, udávání na obecním úřadě a jiné věci mě ničí! Lidem ve větších městech na podobné záležitosti nezbývá čas. Tobě se tu líbí, Jime?“

„Mám dobrou práci, ostatně bydlíme ve zbrusu novém domě. Uvítal bych tu víc místa, abych se mohl trochu roztáhnout. Hodilo by se mi zřídit si dílnu.“

„Zpočátku se mi tu líbilo,“ připustila Cherry, „ale teď už si tím nejsem tak jistá. Dům je pěkný, má hezkou modrou omítku, koupelna je krásná, ale vadí mi zdejší atmosféra a někteří nájemníci, i když jsou mezi nimi také příjemní. Ohlásila jsem ti, že se Lily Priceová a ten její Harry rozešli? V domě, který si šli prohlédnout, došlo k nějakým divným okolnostem. Víš, jak málem vypadla z okna. Harry podle ní zůstal stát jako vycpaný čuník.“

„Těší mě, že ho nechala. Na dálku v něm poznám ničemu.“

„Nemá cenu vdávat se jen proto, že je na cestě miminko,“ pokračovala Cherry. „Nechtěl si ji přeci vzít! Není to vůbec kvalitní chlap. I slečna Marplová se tak vyjádřila,“ dodala zamyšleně. „Promluvila Lily do duše, a to ji Lily předtím považovala za potrhlou.“

„Nevěděl jsem, že ho slečna Marplová zná.“

„Ale ano. Šla kolem nich ten den, jak upadla. Paní Badcocková jí pomohla vstát a odvedla k sobě. Myslíš, že se Arthur a paní McBainová dají do kupy?“

Jim, zabraný do stavebního plánu, se mračil nad kouskem svého stratosférického letounu.

„Ráda bych, kdybys mě poslouchal, když s tebou mluvím,“ napomenula ho manželka.

„O čem jsi mluvila?“

„O Arthuru Badcockovi a paní McBainové...“

„Proboha, Cherry, vždyť jeho manželka nedávno umřela. Vy ženy! Badcock je prý pořád v hrozném nervovém stavu — trhne sebou, jakmile ho oslovíš.“

„Nechápu proč... Nečekala bych, že její smrt bude takhle prožívat. Ty ano?“

„Můžeš uklidit aspoň tenhle konec stolu?“ pobídl ji Jim a přestal projevovat byť i prchavý zájem o sousedy. „Jen abych si mohl rozložit jednotlivé dílce.“ Cherry si nešťastně povzdychla. „Aby tady člověk na sebe upozornil, musel by být tryskáč nebo aspoň turbovrtulové letadlo,“ pronesla hořce. „Ty s těmi svými stavebnicovými modely!“

Navršila na podnos nádobí po večeři a odnesla je k dřezu. Rozhodla se neumývat hned; tuto denní povinnost vždycky odsouvala; navlékla si manšestrový kabátek a vyšla z domu. Zastavila se jen, aby zavolala přes rameno: „Zaskoším si ke Gladys Dixonové. Chci si od ní vypůjčit nějaký střih z *Vogue*.“

„Jen jdi, holčičko,“ odvětil Jim skloněný nad modelem. Jak Cherry mījela sousedčiny dveře, vrhla na ně nenávistný pohled. Pak zabočila za roh do *Blenheimské samoty* a před číslem 18 se zastavila. Zaťukala na otevřené dveře, vstoupila do předsíně a zavolala: „Gladys?“

„To jsi ty, Cherry?“ vykoukla z kuchyně paní Dixonová. „Gladys je nahoře. Šije.“

„Prima. Půjdu za ní.“

Vyšla po schodech k malé ložnici, v níž obtloustlá Gladys s prostou tváří klečela rozpálená v obličejí na podlaze. Ve rtech svírala několik špendlíků a připichovala papírový střih na látku.

„Haló, Cherry! Podívej, jak krásný materiál jsem dostala ve výprodeji u Harperů v Much Benhamu. Střihnu to do kosa se záhyby, jako jsem posledně udělala z terylenu.“

„To bude hezké,“ pochválila Cherry.

Gladys lehce zadýchaná vstala.

„Zlobí mě zažívání,“ postěžovala si.

„Nemáš stříhat hned po večeři,“ napomenula ji přítelkyně. „Není dobře se po jídle sklánět.“

„Potřebovala bych trochu zhubnout,“ vysvětlila Gladys a usedla na postel.

„Máš nějaké novinky z ateliérů?“ vyzvídala Cherry, prahnoucí po každé zprávě z filmového světa.

„Nic velkého. O případu se pořád hodně mluví. Marina Greggová se včera znovu dostavila k natáčení — a vyvolala hrozný kravál.“

„Kvůli čemu?“

„Nechutnala jí káva. Jak víš, dávají si dopoledne kafičko. Usrkla a prohlásila, že v něm něco je, což není možné, protože nápoj posílají v konvici přímo z kantýny. Jí samozřejmě nalévají do porcelánového šálku, trochu hogo fogo, jiného, než mají ostatní, ale kávu pijí všichni stejnou. Nemohlo s ní tedy nic být.“

„Asi ji zlobí nervy. Co se vlastně stalo?“ zajímalo Cherry.

„V podstatě nic. Pan Rudd byl báječný. Každého uklidňoval. Marině hrníček vzal a obsah vylil do umyvadla.“

„To mi připadá skoro hloupé,“ prohodila Cherry pomalu.

„Proč? Co tu chceš naznačit?“

„Nikdo už nezjistí, jestli v kávě opravdu něco bylo.“

„Ty myslíš, že skutečně nemusela být v pořádku?“ Gladys se ztvářila vyděšeně.

„No —“ Cherry pokrčila rameny — „onehdy při slavnosti bylo něco s jejím koktejlem, tak proč ne včera s její kávou? Když neuspěješ napoprvé, pokusíš se znovu.“

Gladys se otrásla.

„Tohle se mi ani trochu nelíbí, Cherry,“ připomněla. „Někdo má určitě na Marinu spadeno. Dostává teď víc výhružných dopisů — a tuhle došlo k té nehodě s bystou.“

„S jakou bystou?“

„S mramorovou, při natáčení. Je tam záběr na kout komnaty v nějakém rakouském paláci s legračním jménem. Jako Shonbrown. Všude samé obrazy, porcelán a mramorové bysty. Tahle stála na polici — nejspíš příliš při kraji. Prostě na silnici jel kolem těžký nákladňák a bystu roztrásl, až spadla — přímo na křeslo, kde Marina sedí při své velkolepé scéně s hrabětem Kdo-ví-jak, a rozbila je na kousky. Naštěstí zrovna netočili. Pan Rudd zakázal jakkoliv se o té nehodě před paní Greggovou zmínit. Dal tam postavit jiné, a když Marina

včera nastoupila a projevila zájem, proč ta změna, vymluvil se, že předchozí křeslo nevyhovovalo slohem a toto navíc lze zabírat z lepšího úhlu... Ale říkám ti, ani za mák se mu příhoda nelíbila.“

Obě děvčata na sebe výmluvně pohlédla. „V určitém směru je to napínavé,“ usoudila Cherry, „nicméně...“

„Asi dám v kantýně výpověď,“ podotkla Gladys.

„Proč? Tebe přece nikdo nechtěl otrávit ani ti shodit mramorovou bystu na hlavu.“

„Ne, ovšem neslízne to pokaždé ten, komu je útok určený, ale třeba někdo jiný. Jako tehdy Heather Badcocková.“

„Máš pravdu,“ přikývla Cherry.

„Víš — přemýšlela jsem,“ pokračovala Gladys. „Při své službě během slavnosti v Hallu jsem se stala svědkem té nehody.“

„Smrti paní Badcockové?“

„Ne. Když rozlila koktejl. Po celých šatech. Byly krásné, z ostře modrého nylonového taftu. Koupila si je právě pro tuto příležitost. Všechno mi připadá dost komické.“

„Co kupříkladu?“

„V té chvíli nic, až když jsem o tragédii uvažovala dodatečně.“

Cherry se na přítelkyni zvědavě zadívala. Brala přídatné jméno „komické“ ve smyslu „divné“. Nemělo vyjadřovat humornou stránku.

„Proboha, co ti přišlo komické?“ dorážela.

„Mám skoro chuť tvrdit, že koktejl rozlila schválně.“

„Rozlila koktejl schválně?“

„Ano. To právě se mi zdá komické.“

„Na zbrusu nové šaty? Tomu nevěřím.“

„Copak asi Arthur Badcock udělá s oblečením své ženy?“ rozjímala Gladys. „Ty modré šaty by se určitě daly vyčistit, nebo jim zúžit sukni, je krásně široká. Dotklo by se ho, kdybych ho požádala, aby mi je prodal? Nepotřebovaly by skoro žádnou úpravu — a materiál je nádherný.“

„Tobě by —“ Cherry zaváhala — „nevadilo...“

„Co by mi mělo vadit?“

„Nu — nosit šaty, v nichž jiná žena zemřela — a ještě takovým způsobem?“

Gladys na Cherry zůstala civět.

„Takhle jsem neuvažovala,“ připustila a chvíli přemýšlela. Pak se rozzářila. „Nevidím v tom nic špatného,“ prohlásila. „Koneckonců při každém nákupu z druhé ruky získáš obvykle věc po někom, kdo zemřel, nezdá se ti?“

„Ano, ale jde o něco jiného.“

„Přeháníš. Je to krásný jasně modrý odstín a skutečně drahá látka. A pokud narážíš na tu komickou příhodu,“ zamyšleně pokračovala, „nejspíš se ráno cestou do práce zastavím v Hallu a promluvíím si s panem Giuseppem.“

„To je ten italský sluha?“

„Jo. Je hrozně hezký. Má pronikavé oči a strašně vzteklou povahu. Když tam chodíme na výpomoc, příšerně nás sekýruje.“ Zaculila se. „Jenže žádnému z děvčat to nevadí. Někdy zas dovede být nesmírně milý. Prostě se chystám všechno mu říct a poradit se s ním, co mám dělat.“

„Nechápu, o čem s ním chceš vlastně mluvit,“ rýpla Cherry.

„No, komické to bylo,“ trvala Gladys vzdorovitě na svém oblíbeném přídavném jménu.

„Já tě spíš podezřívám, že hledáš důvod proč si jít popovídat s panem Giuseppem,“ usadila ji přítelkyně. „Dej si ale pozor, má milá. Vždyť znáš ty Taliány! Jsou vášniví a horkokrevní a každý už platí nějaké alimenty.“

Ale Gladys si jen povzdechla jako u vytržení.

Cherry se přítelkyni zadívala do tučného obličeje s nečistou pletí a usoudila, že ji zbytečně varuje. Pan Giuseppe si určitě najde hezčí děvče, pomyslela si.

\*\*\*

„Vida, pářete!“ zvolal doktor Haydock.

Přesunul pohled ze slečny Marplové na hromádku nadýchané bílé vlny.

„Sám jste mi poradil, abych se pokusila něco rozplétat, pokud nemohu plést.“

„Zřejmě jste si má slova vzala poctivě k srdci.“

„Hned na začátku jsem ve vzoru udělala chybu. Proto teď ujždí, takže jsem všechno musela vypárat. Vzorek je totiž velice složitý.“

„Co pro vás je složité? Naprosto nic!“

„Vzhledem k mému špatnému zraku bych asi měla plést beze vzoru.“

„Což by vás začalo pěkně nudit. Těší mě, že se řídíte mou radou.“

„Já se jí někdy neřídila, doktore Haydocku?“

„Ale řídila — pokud se vám hodila.“

„Poslyšte, doktore, měl jste na mysli pouze pletení, když jste mi radil rozplétat?“

„Jak pokračujete s rozplétáním vražedného případu?“

Všiml si, že jí zajiskřilo v očích a oplátkou na ni zamrkal.

„Mé schopnosti už nejsou bohužel jako bývaly.“ Slečna Marplová zavrtěla hlavou a povzdechla si.

„Nesmysl,“ odbyl ji. „Neříkejte mi, že jste nedospěla k nějakému závěru.“

„Ovšemže ano. Dokonce k určitému.“

„A to?“ zeptal se Haydock zvědavě.

„Jestliže se skleničkou ten den někdo manipuloval — a přitom v nejmenším nevím, jak to mohl provést —“

„Jed mohl mít připravený třeba v očním kapátku,“ napověděl Haydock.

„Jste obdivuhodný profesionál!“ ocenila jej slečna Marplová. „Avšak i tak by mi připadlo podivné, že si činu, nikdo nepovšiml.“

„Podle vás, když už k zločinu dojde, mělo by být jasné, jak k němu došlo. Mám pravdu?“

„Vždyť přesně víte, kam mířím,“ ohradila se stará dáma.

„Vrah musel využít příležitosti.“

„Jistě, o tom ani na chvíli nepochybuji. Vyptáváním se mi podařilo zjistit, že na místě se pohybovalo přinejmenším osmnáct až dvacet osob. Soudím, že mezi tolika lidmi musel někdo čin postřehnout.“

„Dá se předpokládat,“ přikývl lékař, „nicméně nikdo nic nepostřehl.“

„Kdoví,“ prohodila slečna Marplová duchem nepřítomně.

„Co tím chcete naznačit?“

„Nu, existují tři možnosti. Usuzuji, že z dvaceti přítomných aspoň jeden mohl něco spatřit. Tato úvaha je snad dost logická.“

„Bojím se, že vycházíte z nesprávných předpokladů,“ prohlásil doktor, „a děsí mě představa cvičení v pravděpodobnosti, jako byl příklad se šesti muži v bílých kloboucích a šesti v černých, kdy jste musela určit, jaký klobouk má ten či onen na hlavě. Kdybyste začala takto uvažovat, zbláznila byste se, věřte mi!“

„K ničemu podobnému se nechystám,“ odvětila slečna Marplová, „jen mě napadlo, kolik lidí mohlo —“

„Ano,“ přisvědčil, „takto ráda přemítáte. A vždycky jste to dovedla.“

„Z dvaceti osob přinejmenším jedna může být všímavá.“

„Vzdávám se!“ zvolal Haydock. „Probereme si tedy zmíněné tři možnosti.“

„Bohužel je budu schopná uvést jen v hrubých rysech, zatím jsem nic pořádně nepromýšlela. Inspektor Craddock, a před ním pravděpodobně i Frank Cornish, určitě všechny tehdy přítomné vyslechli, takže z toho lze vyvozovat, že kdo by byl něco viděl, uvedl by to.“

„Což je jedna z oněch možností?“

„Ovšemže není,“ opáčila stará dáma, „neboť nic takového se nestalo. Je nutno objasnit, proč návštěvník, který něco skutečně zahlédl, tento fakt zatajil.“

„Poslouchám.“

„Tedy možnost první,“ začala vypočítávat slečna Marplová a tváře jí vzrušením zružověly. „Ten, kdo cosi spatřil, si neuvědomil, co vidí, a to by samozřejmě znamenalo, že zmíněná osoba byla poměrně hloupá. Dejme tomu člověk, jemuž slouží oči, ale dost nepracuje mozek. Položíte-li mu otázku: ‚Spatřil jste někoho, jak hází Marině Greggové cosi do skleničky?‘ odpoví: ‚Kdepak.‘ Nicméně jestliže se ho zeptáte ‚Zpozoroval jste, že někdo natáhl ruku nad Marininu skleničku?‘ řekne: ‚Ano, zpozoroval.‘ „

„Připouštím, že občas počítáme s blbci kolem sebe,“ zasmál se Haydock. „Dobrá, uznávám tedy možnost čísla jedna. Takže nějaký pitomec zahlédl čísi pohyb ruky, nicméně si neuvědomil, co mohl znamenat. A jak zní možnost číslo dvě?“

„Ta je dost přitažená za vlasy, ale přece jen ji za možnost považuji. Šlo řekněme o osobu, u níž vhození čehosi do skleničky je zcela samozřejmé.“

„Počkejte, počkejte — vyjádřete se trochu srozumitelněji.“

„Mám dojem, že v dnešní době si lidé neustále do jídla a pití něco přidávají. Za mého mládí se považovalo za nevychovanost brát užívání u stolu, asi tak jako smrkat u večeře. Takové věci se prostě nedělaly. Pokud jste musel spolknout prášek nebo tabletu či lžičku sirupu, opustil jste kvůli tomu pokoj. Takové ohledy se dnes už nedodržují. Při návštěvě u synovce Raymonda jsem si všimla, že leckdo z jeho hostů si přinášel řadu lahviček s pilulkami a všelijakými bonbónky. Polykali je před jídlem, po něm nebo během něho. Ženy nosí aspirin a podobné léky trvale v kabelkách a každou chvíli je berou. Zapíjejí je čajem nebo po obědě kávou. Chápete, kam mířím?“

„Docela přesně,“ přisvědčil lékař. „Rozumím vám. Váš názor je zajímavý. Soudíte, že kdosi —“ odmlčel se. „Vyjádřete svou myšlenku vlastními slovy.“

„Připadá mi jako dost přijatelné — odvážné, přesto možné —, aby někdo zvedl sklenku, čímž všem dal najevo, že mu — nebo jí — patří a naprosto samozřejmě do ní vhodil, co vlastně chtěl. V takovém případě lidé jeho či její počínání neberou na vědomí.“

„Ať tedy muž nebo žena — na nevšímavost ostatních však nemohli spoléhat,“ zdůraznil Haydock.

„Máte pravdu,“ souhlasila slečna Marplová. „Znamenalo by to riziko, hazard, avšak něco podobného se stát mohlo. A pak máme třetí možnost,“ dodala.

„Možnost číslo jedna pitomec,“ vypočítával doktor. „Možnost číslo dvě hazardér —, jak vypadá tedy možnost číslo tři?“

„Někdo čin zpozoroval a teď úmyslně drží jazyk za zuby.“

Haydock se zamračil.

„Z jakého důvodu?“ zeptal se. „Naznačujete, že chtěl vydírat? Pokud ano —“

„Pokud ano, pouštěl by se do velice nebezpečné hry,“ dokončila za něj slečna Marplová.

„Souhlasím.“ Lékař se dychtivě zadíval na mírnou starou paní s hromádkou nadýchané bílé vlny na klíně. „Připadá vám třetí možnost za nejpravděpodobnější?“

„Kdepak, tak daleko zatím nechci jít. V daném okamžiku nemám pro tuto eventualitu dost důvodů, leda —“ dodala opatrně — „by došlo k nové vraždě.“

„Čekáte další oběť?“

„Nečekám. Doufám že ne — a modlím se za to. Ale k opakování dochází často, doktore Haydocku, což je právě smutné a zneklidňující. Tak často.“

## 17.

Ella zavěsila sluchátko, usmála se a vyšla z telefonní budky. Byla se sebou spokojená.

„Vrchní inspektor z boží milosti Craddock,“ řekla si v duchu. „Oč i já pracuji lépe než on! Variace na téma: ‚Vypadni, všechno je prozrazeno!‘ „

S potěšením si představila reakci osoby na druhém konci drátu, když k ní ze sluchátka dolehl tichý, výhrušný šepot: „Někdo tě viděl...“

Tiše se zasmála a koutky úst se jí zvedly do kruté, kočičí křivky. Student psychologie by ji byl pozoroval se značným

zájmem. Do nedávných dnů neznala takový pocit moci Ani si neuvědomovala, do jaké míry na ni toto náhlé opojení zapůsobilo...

Minula vrátnici a paní Bantryová, zaměstnaná jako obvykle na zahradě, na ni zamávala.

„Čert aby spral tu babu!“ pomyslela si Ella a zatímco kráčela dál po příjezdové cestě, cítila ženin pohled na svých zádech. Z nepochopitelného důvodu se jí vybavilo přísloví: Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne.

Nesmysl. Nikdo by ji nemohl podezřívát, že právě ona zašeptala ta výhrušná slova...

Kýchla.

„Zatracená senná rýma!“ ulevila si.

Když vstoupila do své kanceláře, stál Jason Rudd u okna.

„Marně jsem uvažoval, kde jsi,“ prohodil, sotva se k ní otočil.

„Musela jsem něco projednat se zahradníkem. Bylo tam —“ Zmlkla při pohledu na jeho tvář. „Co se děje?“ vyštěkla.

Jason měl oči jakoby hlouběji zapadlé než jindy a ztratil veškerou veselost klauna. Stál před ní člověk prožívající silné napětí. Zнала ho z dřívějších ve stresových situacích, ale nikdy nevypadal jako teď.

„Co se děje?“ zopakovala svou otázku.

„Přišel rozbor té kávy.“ Podal jí kus papíru. „Kávy, na jejíž příchuť si Marina stěžovala a odmítla ji vypít.“

„Copak jsi ji poslal k analýze?“ Sdělením ji překvapil. „Obsah šálku jsi přece vylil do umyvadla. Sama jsem tě viděla.“

„Mám dost obratné ruce, to jsi nevěděla, vid', Ello?“ Při těch slovech se mu široká ústa zvlňila úsměvem. „Ano, většinu tekutiny jsem vylil, avšak trochu jsem nechal a zanesl k rozboru.“

Přečetla si list ve své ruce.

„Arzenik?“ zvolala nedůvěřivě.

„Skutečně arzenik.“

„Marina tedy měla pravdu, že nápoj je hořký?“

„V tom pravdu neměla. Arzenik je bez chuti. Varoval ji správný instinkt.“

„A my ji odsuzovali jako hysterku!“

„Je hysterická — kdo by nebyl? Prakticky u nohou jí zemřela žena, dostává výhružné dopisy — jeden za druhým. Dnes nenašla žádný?“ Ella zavrtěla hlavou.

„Jak se sem ty pekelné cáry papíru dostávají? Vlastně docela snadno při všech otevřených oknech. Dovnitř se může vplížit kdokoli.“

„Chceš snad dům uzavřít a zamknout? V takovém horku? V zahradě přece hlídkuje strážník.“

„Jistěže ne a hlavně ji nechci poděsit víc, než je. Nad výhružnými anonymy můžeme mávnout rukou, ovšem arzenik, Ello, arzenik už je něco jiného...“

„V domě nemůže nikdo s jídlem manipulovat.“

„Že ne, Ello? Opravdu nemůže?“

„Vždycky by si toho někdo všiml. Žádná nepovolaná osoba —“

„Za peníze udělá leckdo cokoliv,“ přerušil ji. „Stěží by se za peníze dopustil vraždy!“

„I to. Ani by si třeba neuvědomil, že vraždí... Služebnictvo —“

„Služebnictvo je určitě spolehlivé.“

„Vezmi Giuseppa. Nevím, jestli bych Giuseppovi mohl v otázce peněz důvěřovat. Je sice už nějakou dobu u nás, nicméně —“

„Musíš se takhle mučit, Jasone?“

Klesl na židli, předklonil se a dlouhé paže spustil mezi kolena.

„Co mám dělat?“ zeptal se tiše a pomalu. „Proboha, co mám dělat?“

Ella nepromluvila, jen seděla a pozorovala ho.

„Byla tu šťastná,“ pokračoval Rudd spíš sám pro sebe. Hleděl dolů na koberec, avšak kdyby byl zvedl zrak, výraz její tváře by jej nejspíš překvapil.

„Byla tu šťastná,“ opakoval. „Doufala, že bude šťastná, proto také byla. Tenkrát to aspoň takhle řekla, v den, když přišla ta paní — jak se jen jmenuje —“

„Bantryová?“

„Ano. Před příchodem paní Bantryové na čaj dům označila za tichý. Vyjádřila se, že konečně našla místo, kde může být šťastná a cítit se bezpečná. Dobrotivý Bože — bezpečná!“

„Šťastná až do smrti?“ V Ellině hlase zazněla lehká ironie. „To zní jako pohádka.“

„Aspoň ona tomu věřila.“

„Ty ovšem ne,“ opáčila Ella. „Ty jsi ještě něco podobného v nejmenším nebral vážně.“

„Já nikdy na nic polovičatého nespolehal,“ usmál se Jason, „ale myslel jsem, že na chvíli — na rok, na dva roky — nastane období klidu a spokojenosti, které by ji mohlo změnit v jinou ženu, dodat jí sebedůvěru. Ve dnech štěstí je jako dítě. Pouhé dítě. A teď ji muselo potkat právě toto.“

Ella se neklidně pohnula.

„Každého z nás musí něco potkat,“ ostře odsekla. „Tak jde život a musíš ho prostě přijímat. Někdo to dokáže, někdo ne. Marina patří k těm, co to nedokáže.“

Kýchla.

„Opět tě trápí senná rýma?“

„Ano. Mimochodem — Giuseppe odjel do Londýna.“

„Do Londýna?“ Rudd se zatvářil překvapeně. „Proč?“

„Nějaké rodinné problémy. Má příbuzné v Soho a jeden z nich vážně onemocněl. Šel se dovolit Mariny, a když nic nenamítala, dala jsem mu na jeden den volno. Vráti se někdy večer. Nevadí ti to, vid’?“

„Ne, nevadí...“ Jason vstal a začal přecházet po místnosti. „Kdybych ji tak odtud mohl odvézt — hned teď —“

„A přerušit natáčení? Uvědom si —“

„Nepřiměji se myslet na nic jiného než na Marinu. Copak mě nechápeš?“ Zesílil hlas. „Hrozí jí nebezpečí. Jen ji mám na paměti.“

Rozčileně otevřela ústa, ale vzápětí je zase sklapla. Utlumila další kýchnutí a vstala.

„Měla bych si jít pro inhalátor.“

Vyšla z pokoje a zamířila do své ložnice. V hlavě jí znělo jediné slovo.

Marina... Marina... Marina... Stále jen Marina...

Zmocnil se jí vztek, avšak snažila se ovládnout. Ve své koupelně uchopila sprej, nasadila si trysku do nosní dírky a lahvičku stiskla.

Varování přišlo o zlomek vteřiny pozdě... Mozek poznal nezvyklou vůni hořkých mandlí, ale nestačil zadržet tlak prstů na dno lahvičky...

## **18.**

Frank Cornish odložil sluchátko.

„Slečna Brewsterová odjela na den do Londýna,“ oznámil.

„Skutečně?“ podivil se Dermot Craddock.

„Myslíte, že —“

„Nevím. Nemyslím nic, prostě nevím. Co Ardwyck Fenn?“

„Není doma. Nechal jsem mu vzkaz, ať zavolá. A Margot Beneciová, umělecká fotografka, má práci někde na venkově. Její maceškově modrý partner netuší kde — nebo alespoň tvrdí, že netuší. A sluha foukl do Londýna!“

„Nevěřím, že utekl natrvalo,“ pravil Craddock zamýšleně. „Umírající příbuzní jsou mi vždycky podezřelí. Proč tak náhle zatoužil právě dnes odjet do města?“

„Kyanid mohl dát do inhalátoru klidně před odjezdem.“

„To mohl provést kdokoliv.“

„On je ale podezřelý. Stěží by něco podobného stihl udělat někdo cizí.“

„I stihl. Vžijte se do role vraha. Klidně necháte auto na postranní cestě, vyčkáte, až všichni odejdou do jídelny, oknem proklouznete do domu a propížíte se nahoru. Těsně podél domu jsou vysázené ozdobné keře.“

„Zatraceně riskantní!“

„Vždyť už dávno víme, že vrahovi nevádí riskovat.“

„Na pozemku hlídkuje policista.“

„Vím. Jeden muž ovšem nestačí. Pokud šlo o anonymní dopisy, necítil jsem nutnost rozšiřovat počet strážců. Sama Marina Greggová je dobře hlídaná. V nejmenším mě nenapadlo, že by mohl být ohrožen ještě někdo jiný. Já —“

Zazvonil telefon. Cornish zvedl sluchátko a podal je pak Craddockovi se slovy:

„Hovor z *Dorchesteru*. Volá pan Ardwyck Fenn.“

„Pan Fenn? Tady je Craddock.“

„Ano. Prý jste mě sháněl. Byl jsem celý den pryč.“

„Mám pro vás, bohužel, smutnou zprávu, pane Fenne. Dnes zemřela slečna Zielinská. Otrava kyanidem.“

„Vážně? To je rána! Nehoda? Nebo něco jiného?“

„Žádná nehoda. Do inhalátoru jí byla přidána kyselina kyanovodíková.“

„Aha. Ano, rozumím...“ Krátce se odmlčel. „A smím se vás zeptat, proč mě kvůli této žalostné události voláte?“

„Slečnu Zielinskou jste přece znal, pane Fenne.“

„Ovšem jsem ji znal. Už několik let. Ale nebyla mou důvěrnou přítelkyní.“

„Doufali jsme, že byste nám třeba pomohl.“

„V jakém smyslu?“

„Jestli náhodou netušíte důvod její smrti. V Anglii je cizinkou. Víme jen velmi málo o jejích přátelích a známých či poměrech, v jakých žila.“

„Radím vám obrátit se s dotazy na Jasona Rudda.“

„Přirozeně, to jsme již udělali. Nicméně může se stát, že o ní víte víc nežli on.“

„Mrzí mě, že vás zklamou. O Elle Zielinské nevím skoro nic až na to, že to byla nesmírně schopná mladá žena a prvotřídní sekretářka. Její soukromí neznám vůbec.“

„Nic nám tedy neporadíte?“

Craddock čekal rázné odmítnutí, leč k jeho velkému překvapení nepřišlo. Místo něj se na chvíli rozhostilo ticho a z druhého konce drátu slyšel pouze Fennovo dost vzrušené oddychování.

„Jste tam ještě, vrchní inspektore?“

„Ano, pane Fenne. Poslouchám.“

„Rozhodl jsem se říci vám něco, čím vám možná pomohu. Až mé sdělení uslyšíte, pochopíte, že mám vážný důvod nechat si je pro sebe. Ovšem nakonec by to nemuselo být rozumné. Před několika dny mi někdo telefonoval a šeptající hlas mi řekl — teď cituji doslovně: ‚Viděl jsem tě... zahlédl jsem tě, jak jí sypeš prášek do skleničky... Nevěděl jsi, že existuje očitý svědek, vid’? Pro dnešek dost. Zanedlouho ti přikážu, co uděláš.‘ „

Craddock vykřikl údivem.

„Jste překvapen, pane Craddocku? Důrazně vás ujišťuji, že obvinění je naprosto nepodložené. Ať mi to někdo dokáže! Obvinění je vyslovený nesmysl. Spíš mně připadá, že slečna Zielinská se chystala vydírat.“

„Vy jste ji poznal?“

„Šeptajícího nepoznáte, avšak určitě to byla Ella.“

„Jak to víte?“

„Před ukončením hovoru se ozvalo kýchnutí a já věděl, že Zielinská má sennou rýmu.“

„A co si teď myslíte?“

„Napadlo mě, že když jí první pokus o vydírání nevyšel, strefila se při druhém. Pustila se do nebezpečné hry.“

Craddock se vzpamatoval z překvapení.

„Velice vám děkuji za upřímnost, pane Fenne. Aspoň z formálního hlediska si budu muset ověřit, kde jste dnes byl.“

„Přirozeně. Můj šofér vám poskytne přesné informace.“

Craddock zavěsil a zopakoval Fennovu výpověď.

„Tím je Ardwyck mimo podezření, nebo —“

„— si na nás přichystal pěknou povídačku. I to je možné. Patří k lidem všeho schopným. Pokud předpokládá, že Ella zanechala o svém podezření písemnou zprávu, pak chytil býka za rohy a nás krásně vodí za nos.“

„A co jeho alibi?“

„Už jsme se za svou praxi přece setkali s leccakým výborně vykonstruovaným alibi,“ připomněl Craddock. „Má tolik, aby si je za drahé peníze mohl koupit.“

\*\*\*

Giuseppe se do Gossingtonu vrátil po půlnoci. Protože mu poslední spoj do St. Mary Meadu ujel, vzal si z Much Benhamu taxi.

Měl skvělou náladu. Zaplatil taxikáři u brány, křovím si zkrátil cestu k zadním dveřím a odemkl je. Dům byl tmavý a tichý. Zavřel za sebou a zasunul závoru. Když mířil ke schodům, které vedly k jeho pohodlnému příbytku s koupelnou, pocítil průvan. Asi je někde otevřené okno, pomyslel si a víc si úkazu nevšímal. S úsměvem vystoupil nahoru a zasunul klíč do zámku. Svůj příbytek si vždycky zamykal. Sotva otočil klikou a dveře otevřel, tvrdě se mu přitiskl kovový kroužek k zádům.

„Ruce vzhůru a žádný pokřik,“ řekl tichý hlas.

Giuseppe rychle zvedl ruce. Nepokusil se riskovat a vlastně k tomu ani neměl příležitost. Prst jednou — dvakrát stiskl kohoutek.

Giuseppe upadl dopředu...

\*\*\*

Bianca zvedla hlavu z polštáře.

Byl to výstřel?... Skoro by mohla tvrdit, že slyšela ránu... Několik minut naslouchala, pak usoudila, že se zmýlila, a opět ulehla.

## 19.

„Jaká hrůza!“ ulevila si slečna Knightová. Odložila balíčky a lapa po dechu.

„Něco se stalo?“ zeptala se slečna Marplová.

„Nemám nejmenší chuť to před vámi vyprávět, opravdu ne. Mohla bych vám přivodit šok.“

„Co mi nepovíte vy, dovím se od někoho jiného.“

„Bože, Bože, máte úplnou pravdu,“ uvědomila si pečovatelka, „krutou pravdu. Všichni prý moc mluví! Jsem přesvědčená, že na tom něco je. Já sama nic nerozšiřuji. Jsem velmi opatrná.“

„Pravila jste, že se něco velmi hrozného stalo,“ připomněla slečna Marplová.

„Zpráva mě div neporazila. Netáhne vám od okna, drahoušku?“

„Mám ráda čerstvý vzduch,“ usadila ji stará dáma.

„Ach — ale nesmíme se přece nachladit,“ napomenula svou svěřenkyni slečna Knightová škádlivě. „Víte co? Na chvilku odskočím a udělám vám dobroučkový vaječný punč. Na něj určitě máme chuť, vidíte?“

„Nevím, na co vy máte chuť,“ opáčila slečna Marplová, „a potěšilo by mě, kdybyste si to v tom případě připravila.“

„No, no,“ slečna Knightová pohrozila prstem, „libujeme si v žertících, že?“

„Chystala jste se něco mi sdělit,“ upozornila pečovatelku slečna Marplová.

„Dobře, ale nesmíte se rozčilit a jakkoliv znervóznit, poněvadž s námi ta záležitost vůbec nesouvisí. Ovšem s tolika americkými gangstery kolem nás, už asi nic nemůže překvapit.“

„Další vražda, vidíte?“ otázala se slečna Marplová.

„Jak jste bystrá, drahoušku. Že vás hned něco takového napadlo?“

„Vlastně jsem pokračování čekala,“ odvětila slečna Marplová zamyšleně.

„Opravdu?“ zvolala slečna Knightová.

„Vždycky někdo něco zahlédne, ovšem někdy mu chvíli trvá, než si uvědomí, co zahlédl. Kdo je tentokrát mrtvý?“

„Italský sluha. Včera v noci ho někdo zastřelil.“

„Ovšem, to je naprosto pochopitelné,“ přikývla slečna Marplová, „ačkoliv bych soudila, že si mohl zvážit důležitost toho, co spatřil —“

„Namouvěru!“ zvolala slečna Knightová. „Mluvíte, jako byste všechno předem věděla. Proč je pochopitelné, že ho někdo zabil?“

„Předpokládám, že kohosi vydíral,“ vysvětlila slečna Marplová, ponořená do úvah.

„Včera zřejmě odjel do Londýna.“ | „Skutečně?“ podivila se slečna Marplová. „To považuji za velmi zajímavé a významné.“

Slečna Knightová odešla do kuchyně připravit výživný nápoj, kdežto slečna Marplová zůstala sedět v zamyšlení, rušeném hlasitým vtíravým hučením vysavače za doprovodu hlasu Cherry, prozpěvující nejnovější oblíbený šlágr „Já ti řekla a tys mi řekl“.

Slečna Knightová vystrčila hlavu z kuchyně. „Ne tak hlasitě, Cherry, prosím,“ napomenula posluhovačku. „Přece nechcete rozčilovat naši milou slečnu Marplovou. Nesmíte být bezohledná.“

Zavřela kuchyňské dveře ve chvíli, kdy Cherry buď pro sebe nebo jen tak do vzduchu prohodila:

„Kdo ti dovolil říkat mi Cherry, ty stará medúzo?“ Vysavač dále hučel, avšak Cherry zpívala už tišeji. „Pojďte sem na minutku, Cherry,“ zavolala slečna Marplová vysokým, jasným hlasem.

Mladá žena vypnula vysavač a otevřela do obývacího pokoje.

„Nechtěla jsem vás rušit svým zpěvem, slečno Marplová.“

„Váš zpěv je mnohem příjemnější než ten strašný rámus z vysavače, ale chápu, že je nutno jít s duchem času. Víím, že bych neuspěla s požadavkem na kohokoliv z mladé generace, aby uklízel po stáru pomocí smetáčku.“

„Cože? Lézt po kolenou s lopatkou a smetáčkem?“ Cherry dala najevo zděšení a překvapení.

„Je to neslýchané, víím,“ přikývla slečna Marplová. „Pojďte dovnitř a zavřete za sebou. Zavolala jsem vás, abych si s vámi pohovořila.“

Cherry poslechla a s tázavým pohledem přistoupila ke své zaměstnavatelce.

„Nemáme mnoho času,“ upozornila slečna Marplová. „Ta stará — totiž slečna Knightová — přijde každou chvíli s jakýmsi vaječným nápojem.“

„Bude výživný. Posilní vás,“ odpověděla Cherry povzbudivě.

„Slyšela jste, že včera v noci v Gossington Hallu někdo zastřelil sluhu?“ zamířila stará slečna přímo k cíli

„Jakže? Toho Itala?“

„Ano. Jmenoval se Giuseppe, pokud vím.“

„Ne, tak tohle jsem neslyšela,“ přiznala Cherry. „Zaslechla jsem jen, že sekretářka včera dostala srdeční záchvat, a někdo tvrdil, že se z něj nedostala — ovšem mně to připadá jen jako drby. Kdo vám řekl o sluhovi?“

„Slečna Knightová přinesla zprávu s nákupem.“

„Cestou k vám jsem nepotkala nikoho, kdo by mi mohl něco povědět,“ připustila Cherry. „Novina se asi ještě dost nerozšířila. Někdo ho tedy odprásknul?“

„Prý. Nevím zatím jestli je dohad správný nebo mylný.“

„Tady se moc mluví,“ ušklíbla se Cherry a zamyšleně připojila: „Jestlipak ho Gladys navštívila?“

„Gladys?“

„Moje kamarádka. Bydlí několik dveří od nás. Pracuje v ateliérech v kantýně.“

„Co vám vyprávěla o Giuseppovi?“

„No — něco jí připadlo trochu divné, tak chtěla slyšet jeho názor. Ale pokud vás zajímá jak já se na věc dívám, tak u ní šlo jen o výmluvu. Zabouchla se do něj. Byl opravdový fešák a Italové umějí vystupovat. Řekla jsem jí, ať si dá před ním pozor. Vždyť ty Taliány znáte!“

„Včera odjel do Londýna a pokud vím, vrátil se až v noci,“ podotkla slečna Marplová.

„Jestlipak ho před odjezdem chytila?“

„Proč s ním chtěla hovořit, Cherry?“

„Něco se jí nezdálo v pořádku.“

Slečna Marplová se na Cherry tázavě podívala.

„Gladys ještě s dalšími vypomáhala při slavnosti,“ vysvětlila mladá posluhovačka. „V ten den, co paní Badcocková natáhla bačkory.“

„Ano?“ Slečna Marplová hleděla ještě bystřeji než jindy — asi jako foxteriér, čekající u myší díry.

„A spatřila něco divného.“

„Proč s tím nešla na policii?“

„Nejdřív totiž věc nepovažovala za důležitou,“ vysvětlila Cherry. „Prostě se chtěla s ním napřed poradit.“

„Co tehdy viděla?“

„Namouduši, já její líčení považovala za nesmysl! Připadlo mi, že se jen vytáčí a přitom chce pana Giuseppa navštívit z jiného důvodu.“

„Tak co vám řekla?“ stará dáma trpělivě naléhala.

Cherry svažila čelo.

„Mluvila o paní Badcockové a jejím koktejlu — prý u ní v té chvíli stála docela blízko. A ještě uvedla, že to udělala sama.“

„Co udělala sama?“

„Vylila koktejl na šaty a tím je zkazila.“

„Myslíte z nešikovnosti?“

„Z nešikovnosti ne — schválně. Gladys tvrdí, že skleničku vylila záměrně, což podle mě nedává smysl, ať to berete jakkoliv.“

„Nedává,“ zavrtěla hlavou udivená slečna Marplová, „opravdu ne. I mně uniká smysl toho činu.“

„Navíc měla na sobě nové šaty,“ doplnila Cherry. „Tím tahle záležitost přišla na přetřes. Gladys nadhodila, jestli by si ty šaty mohla odkoupit, že se skvrna dá docela dobře odstranit, ale neměla chuť jít s dotazem přímo k panu Badcockovi. Gladys umí výborně šít, opravdu, a rozplývala se nad kvalitou látky. Ostře modrý umělý taft. Ještě usoudila, že i když by se místo potřísněné koktejlem nevyčistilo, mohla by sukni zúžit, tak je široká.“

Slečna Marplová se krejčovským uměním Gladys zabývala v duchu jen krátkou chvílí a pak je odsunula. „Nicméně vám se zdá, že vaše přítelkyně nám něco tají.“

„No — jen mě napadlo, co asi všechno viděla, poněvadž nechápu, proč by se musela radit s panem Giuseppem o koktejlu vylitém na šaty paní Badcockové. Vy tomu rozumíte?“

„Nerozumím, ovšem když člověku něco není jasné, začne ho to zajímat. Jakmile nepochopíte význam čehosi a nemáte potřebné informace, posuzujete věc ze špatného úhlu. A to je právě asi váš případ.“ Povzdechla si. „Škoda, že nešla přímo na policii.“

Otevřely se dveře a do nich se vhrnula slečna Knightová. Přinášela vysoký pohár s lákavou čepicí světle žluté pěny.

„Tak, drahoušku, něco dobrého na zub. Bude nám to chutnat.“

Přitáhla stoleček k ruce své zaměstnavatelky a pak vrhla pohled na Cherry.

„Vysavač zůstal v předsíni na velmi nevhodném místě.

Málem jsem přes něj upadla. Každého může potkat nehoda.“

„Jo,“ odsekla Cherry. „Radši už půjdu.“

„S tou paní Bakerovou je pořád něco,“ povzdechla si slečna Knightová po jejím odchodu. „Stále ji musím kvůli něčemu napomínat. Vysavač nechá nazdařbůh ležet a přijde k vám žvanit, když vy chcete mít klid!“

„Zavolala jsem ji, abych si s ní promluvila,“ zastala se posluhovačky slečna Marplová.

„Doufám, že jste jí vytkla, jak stele,“ zdůraznila slečna Knightová. „Včera večer jsem div nepadla do mdlob, při odestýlání vašeho lůžka. Musela jsem přestlat.“

„Jste velmi laskavá.“

„Ach, já se nikdy nezdráhám pomoci. Proto tu také jsem, že? Abych nám oběma známé osobě zajistila pohodlí a pocit spokojenosti. Bože, Bože,“ dodala pečovatelka, „zase jste tolik párala!“

Slečna Marplová se opřela a zavřela oči.

„Trochu si odpočinu,“ zašeptala. „Sklenici postavte sem — díky. A prosím, aspoň tři čtvrtě hodiny za mnou nechodte a nerušte mě.“

„Nebudu, drahoušku,“ přisvědčila slečna Knightová. „A té paní Bakerové vyřídím, ať je úplně potichu.“

Důležitě vyplula z pokoje.

Pohledný mladý Američan se rozpačitě rozhlédl. Ve spleťtém sídlišti se nemohl vyznat. Zdvořile tedy oslovil starou bělovlasou dámu s růžovými tvářemi, jedinou bytost v dohledu.

„Promiňte, madam, mohla byste mi povědět, kde najdu *Blenheimskou samotu*?“

Stará paní jej chvíli pozorovala. Mladík se už začal domnívat, že je nahluchlá a chystal se svou otázku zopakovat hlasitěji, když promluvila.

„Teď odbočte doprava, pak hned doleva, druhou ulicí opět vpravo a potom už rovně. Jaké číslo hledáte?“

„Šestnáct.“ Podíval se do papírku. „Gladys Dixonovou.“

„Ta tu bydlí,“ přikývla stařenka. „Pracuje myslím v Hellingforthských ateliérech, v kantýně. Najdete ji tam.“

„Dnes ráno nepřišla,“ vysvětlil mladý muž. „Potřebujeme, aby se dostavila do Gossington Hallu. Máme teď málo personálu.“

„Pochopitelně, včera v noci někdo zastřelil sluhu, vidíte?“

Mladíka její odpověď poněkud zarazila.

„Vidím, že se tady novinky šíří hodně rychle,“ podotkl.

„Máte pravdu. Sekretářka Ruddových včera také zemřela, pokud vím.“ Stará dáma potřásla hlavou. „Hrůza. Skutečně je to hrůza. Kam spějeme?“

## 20.

O něco později téhož dne zavítal do Blenheimské samoty ještě jeden návštěvník: detektiv-seržant William (Tom) Tiddler.

Po jeho rázném zaklepání na nápadně žlutě natřené dveře otevřelo asi patnáctileté děvče s dlouhými, rozčuchanými blond vlasy, v přiléhavých černých kalhotách a oranžovém svetru. „Bydlí tu slečna Gladys Dixonová?“

„Hledáte Gladys? Máte smůlu. Není doma.“

„Kde je? Má volný večer?“

„Ne. Odjela. Vzala si dovolenou.“

„Kam jela?“

„Nevím,“ odsekla dívka.

Tom Tiddler se na ni usmál jak nejlichotivěji uměl. „Mohu jít dál? Máš doma maminku?“

„Ta je v práci. Vrátí se až v půl osmé. Neřekne vám ale nic víc než já. Gladys je na dovolené.“

„Rozumím. A kdy odjela?“

„Dnes ráno. Zničehožnic. Naskytla se jí prý možnost výletu zdarma.“

„Nevadilo by ti prozradit mi její adresu?“

„Nedala nám ji,“ zavrtěla světlou hlavou. „Slíbila poslat ji, jakmile se rozhodne, kde zůstane. Nejspíš nic nepošle,“ dodala. „Lo-ni v létě odjela do Newquay a nedostali jsme ani pohlednici. Na tohle je líná a navíc podle ní se matky nepotřebují do všeho plést.“

„Zaplatil ji někdo tuhle dovolenou?“

„Určitě,“ přikývla. „Teď právě je dost na suchu. Minulý týden si šla vypůjčit.“

„Nemáš tušení, od koho na cestu dostala nebo — hm — kdo jí dal peníze, aby odjela?“

Blondýnka se znenadání rozohnila.

„Jen si nic špatného nepředstavujte. Naše Gladys není taková. V srpnu si možná vyjede společně se svým chlapcem, ale na tom není nic špatného. Za sebe si všechno platí sama, tak jí nekřivďte, pane!“

Tiddler pokorně odvětil, že nikomu nechce křivdit, jen by prosil o adresu, kdyby se Gladys ozvala.

S výsledky různých dotazů se vrátil na policejní stanici. V ateliérech se dověděl, že Gladys Dixonová ráno zatelefonovala omluvu. Nebude prý asi týden schopná dostavit se do práce. A zjistil ještě další podrobnosti.

„Jdou tam z jednoho do druhého,“ hlásil Craddockovi. „Marina má skoro denně hysterické záchvaty. Prý jí dali otrávenou kávu; tvrdila, že je hořká. Dostala se do hrozného nervového stavu. Její šálek manžel vylil a napomenul ji, ať tak nevyvádí.“

„Co dál?“ pobídl seržanta vrchní inspektor. Bylo mu jasné, že ještě něco uslyší.

„Šušká se ovšem, že pan Rudd nevyhlídl kávu všechnu a zbytek poslal k rozboru. V sedlině našli jed.“

„To mi nepřipadá věrohodné,“ řekl Craddock. „Musím se ho přeptat.“

\*\*\*

Jason Rudd byl nervózní, podrážděný.

„Udělal jsem přece pouze to, nač mám plné právo, inspektore.“

„Pokud jste podezřívál, že káva není v pořádku, měl jste ji raději předat nám, pane Rudde.“

„Po pravdě řečeno, jsem ani na okamžik nevěřil, že káva je otrávená.“

„I přes tvrzení vaší paní, že nápoj má divnou chuť?“

„Ach co!“ Po režisérově tváři se rozlil lehký, shovívavý úsměv.

„Od oné slavnosti každé jídlo nebo pití Marině chutná divně. A spolu s výhružnými listy, které přicházejí —“

„Našli jste další?“

„Ještě dva. Jeden byl do pokoje dole vhozen oknem, druhý byl zastrčen do schránky. Tady jsou, chcete-li si je přečíst.“

Craddock dopisy prohlédl. Jeden zněl: *Nevydržíš dlouho, připrav se!* Na druhém pod neumělou kresbou lebky a zkřížených hnátů stálo: *Tohle jsi ty, Marino!* Vrchní inspektor vytáhl obočí. „Nesmírně dětinské,“ poznamenal. „Nepovažujete je tedy za nebezpečné?“

„To ne. Mozek vraha obvykle pracuje dětinsky. Opravdu netušíte, pane Rudde, od koho jsou?“

„Ani v nejmenším,“ ujistil jej režisér. „Nemohu se ubránit dojmu, že jde naopak o děsivý žert, než o cokoli jiného. Napadlo mě spíš, jestli snad —“ zaváhal. „Ano, pane Rudde?“

„— není pisatelem někdo z místních, kdo — koho popudilo, že při slavnosti došlo k otravě paní Badcockové. Někdo třeba chová zášť vůči hercům vůbec. Existují venkovské díry, kde divadlo je dosud považováno za jeden z nástrojů d'ábla.“

„Tím chcete naznačit, že sama paní Greggová přímo ohrožená být nemusí? A co potom ona záležitost s kávou?“

„Dokonce ani nevím, jak jste se o ní dověděl,“ prohodil Rudd poněkud znechuceně. Craddock pokýval hlavou.

„Všechno se přetřásá a zpráva o každé události se dřív nebo později donese až k našim uším. Měl jste nás však s touto příhodou vyhledat sám. Policii jste neinformoval ani o výsledku rozboru, vidíte?“

„Neinformoval,“ připustil Jason. „Měl jsem totiž jiné starosti. Kupříkladu smrt chudáka Elly a teď ještě Giuseppa. Inspektore Craddocku, kdy budu smět odtud svou ženu odvézt? Je napůl šílená strachem.“

„Chápu ji. Nicméně musí se zúčastnit zasedání vyšetřovací komise.“

„Uvědomujete si, že její život je stále ohrožen?“

„Doufám, že ne. Podnikneme všechna opatření —“

„Všechna opatření! To už jsem leckde slyšel... Musím ji dostat pryč, Craddocku, musím!“

Marina ležela se zavřenýma očima na pohovce ve své ložnici. Z napětí a únavy vypadala celá šedá. Její manžel u ní na okamžik postál a zadíval se na ni. Otevřela oči.

„To byl ten Craddock?“ zeptala se.

„Ano.“

„Proč přišel? Kvůli Elle?“

„Elle — a Giuseppovi.“

„Giuseppovi?“ zamračila se. „Zjistili už, kdo ho zastřelil?“

„Dosud ne.“

„Připadá mi to jako noční můra... Dovolil nám odjet?“

„Zatím nedovolil.“

„Proč ne? Musíme! Nevysvětlil jsi mu, že nemohu den za dnem čekat, až mě někdo zabije? Je to příšerné.“

„Učiníme všemožná opatření.“

„To tvrdili předtím také. Zabránili vraždě Elly? Nebo Giuseppa? Nechápeš, že nakonec dostanou i mě? Onehdy v ateliéru jsem měla něco v kávě. Určitě tam něco bylo... Kéž bys byl šálek nevyžil! Mít obsah schovaný, mohli jsme nechat provést analýzu nebo jak se tomu říká. Měli bychom jistotu...“

„Byla bys s jistotou zároveň šťastnější?“

Zadívala se na něj široce rozevřenými zornicemi.

„Nechápu, kam míříš. Kdyby měli důkaz o pokusu otrávit mě, dovolili by nám odjet.“

„To není jisté.“

„Já ale už takhle dál nemohu! Nemohu... nemohu... Musíš mi pomoci, Jasone. Musíš něco udělat. Bojím se, strašně se bojím... Někde tady se skrývá nepřítel... nepřítel, kterého neznám. Může jím být kdokoliv... kdokoliv! V ateliéru... tady doma... Někdo, kdo mě nenávidí — ale proč, proč? Někdo, kdo mě chce vidět mrtvou... Jenom kdo je to? Kdo je to? Podezřívala jsem — skoro určitě — Ellu. Ovšem teď —“

„Podezřívala jsi Ellu?“ podivil se Jason. „Proč?“

„Poněvadž mě nenáviděla — ano, nenáviděla. Copak muži tohle nevycítí? Šíleně tě milovala. Věřím, že sis toho nikdy nevšiml. Ale sama mrtvá je teď mimo podezření. Ach, Jinksi, Jinksi — pomoz mi — odvez mě odtud — dovol mi odjet někam do bezpečí... Do bezpečí!“

Vyskočila z pohovky, začala prudce přecházet pokojem a vzpínala a lomila rukama. Tyto vášnivé, zmučené pohyby vzbudily v Jasonovi-režisérovi nejvyšší obdiv. Musím si je zapamatovat, pomyslel si. Třeba pro Hedu Gablerovou. Nicméně pak si s leknutím uvědomil, že pozoruje vlastní ženu.

Přistoupil k ní a objal ji.

„Uklidni se, Marino, uklidni. Ohlídám tě.“

„Musíme pryč z toho strašného domu — ihned. Nenávidím ho — nenávidím.“

„Poslouchej mě, nemůžeme odjet okamžitě.“

„Proč ne? Proč ne?“

„Poněvadž každá smrt přináší komplikace... a musíme brát zřetel i na jiná hlediska. Prospěje útěk něčemu?“

„Samozřejmě. Unikneme osobě, která mě nenávidí.“

„Pokud existuje někdo s tak hlubokou nenávistí, může tě docela snadno pronásledovat.“

„Dáváš tím snad najevo, že mu nikdy neuniknu? Už nikdy se nebudu cítit bezpečná?“

„Miláčku — všechno se urovná. Postarám se o to. Zajistím tě.“

Přivinula se k němu.

„Opravdu, Jinksi? Dohlédneš, aby se mi nic nestalo?“ Zhroutila se mu v náručí a tak ji něžně položil na pohovku.

„Jsem já to zbabělec,“ zašeptala, „takový zbabělec... Kdybych věděla, kdo to provedl — a proč?... Podej mi mé pilulky — ty žluté — ne ty hnědé. Na utišení...“

„Proboha, neber jich mnoho, Marino!“

„Dobře – dobře... Někdy už na mě vůbec neúčinkují...“ Podívala se mu vzhůru do skloněné tváře a usmála se lehkým, krásným úsměvem.

„Postaráš se tedy o mě, Jinksi? Přísáhej, že ano...“

„Budu tě hlídat... až do hořkého konce.“

„Při posledních slovech ses zatvářil tak divně.“ Doširoka otevřela oči.

„Myslíš? Jak jsem se zatvářil?“

„Nedovedu to vystihnout. Jako — jako šašek, který se usmívá nad něčím strašně smutným, co nikdo jiný nepostřehl...“

## 21.

Nazítří přišel k slečně Marplové unavený a stísněný inspektor Craddock.

„Posaď se a dopřej si pohodlí,“ vybídla jej. „Vidím, že máš za sebou velmi namáhavý den.“

„Těžce nesu porážku,“ vysvětlil Dermot tetě. „Dvě vraždy během čtyřiaadvaceti hodin. Jsem neschopnější, než jsem se domníval. Dej mi šálek dobrého čaje a tenký chlebiček s máslem, tetičko Jane, a uklidni mě starými vzpomínkami na St. Mary Mead.“

Slečna Marplová soucitně mlaskla jazykem.

„Tyhle řeči nemají smysl, milý hochu, a nezdá se mi, že toužíš jen po čaji s namazaným chlebem. Zklamaní džentlmeni potřebují něco víc, než silný čaj.“ Jako obvykle podstatné jméno „džentlmeni“ vyslovila tónem, jímž se označují exotická zvířata. „Já bych ti poradila řádnou dávku whisky se sodou,“ dodala.

„Opravdu, tetičko? Nu, neodmítnu.“

„A já si naliju taky,“ řekla a vstala.

„Ach ne, zůstaň sedět, udělám to sám — nebo ta slečna Jak-se-jmenuje —“

„Jen ať nás slečna Knightová nevyrušuje. Svačinu mi přinese až za dvacet minut, takže máme na chvíli klid a pohodu. Chytře jsi přišel zahradou a ne hlavním vchodem. Můžeme si aspoň trochu nerušené popovídat.“

Přistoupila k příborníku v rohu, otevřela jej a vyňala odtud láhev, sifon a skleničky.

„Odhaluješ jedno překvapení za druhým. Netušil jsem, co skrývá tato skříň. Jestlipak tajně nepiješ, teto Jane?“

„No, no,“ napomenula jej. „Nikdy jsem nehlásala zásadu nenalít si doušek. Při rozčilení nebo leknutí je vždycky dobře dát si kapku něčeho silného. V takových chvílích je to neocenitelné. Nebo při nečekané návštěvě džentlmena. Tumáš!“ pravila a s výrazem vítězného triumfu mu podala sklenku. „A nemusíš si ze mne tropit žerty. Sedni si a odpočívej.“

„Ve tvém mládí byly dívky určitě báječné,“ ocenil Dermot.

„Asi bys mladé ženy, na které narážíš, považoval pro dnešní dobu za naprosto neschopné pomocnice. Od tehdejších děvčat nikdo nepožadoval, aby byly intelektuálky a jen velmi málo z nich mělo vysokou školu nebo jakékoliv akademické vzdělání.“

„Jsou důležitější vlastnosti než akademické vzdělání,“ namítl Dermot. „K nim patří umění rozpoznat, kdy muž potřebuje whisky se sodou, a poskytnout mu ji.“

Slečna Marplová se na něj láskyplně usmála.

„Teď vyprávěj,“ řekla, „nebo mi aspoň prozrad, kolik smíš.“

„Pravděpodobně víš tolik, co já. A nejspíš ještě něco navíc. Co třeba ta tvá ženská pro všechno, tvoje drahá slečna Knightová? Jestlipak nevraždila ona?“

„Proč by měla vraždit slečna Knightová?“ podivila se teta.

„Poněvadž je nejméně nápadná,“ vysvětlil Craddock. „Toto heslo se velmi často osvědčuje.“

„Vůbec ne,“ zdůraznila slečna Marplová. „Znovu a znovu opakuji — a nejen tobě, můj milý chlapče — mohu-li tě pořád ještě takto nazývat —, že vrahem je vždycky naopak nápadná osoba. Obvyčejně se podezřívá manžel nebo manželka, a velmi často to skutečně manžel nebo manželka je.“

„Máš na mysli Jasona Rudda?“ Zavrtěl hlavou. „Ten Marinu zbožňuje.“

„Mluvím všeobecně,“ připomněla slečna Marplová důstojně. „Především zavražděná je paní Badcocková. Kladli jsme si otázku, kdo mohl něco takového provést, a bez úvahy jsme odpověděli, že pochopitelně manžel. Tuto možnost tedy bylo nutno prošetřit. Potom nás ale napadlo, že skutečnou obětí měla být Marina Greggová, a opět jsme začali hledat člověka s ní co nejtěsněji spjatého. Začali jsme tedy s Jasonem Ruddem, neboť manželé se velmi často svých žen chtějí zbavit — i když samozřejmě někdy si pouze přejí manželku odstranit, nicméně doopravdy to neudělají. Souhlasím s tebou, drahý synovce, že Rudd Marinu upřímně miluje. Mohl by to sice pouze obratně předstírat, ovšem tomu skoro nevěřím. Nevidím také žádný důvod, proč by toužil zbavit se jí. Pokud by se hodlal oženit s jinou, neexistuje nic jednoduššího než rozvod, o němž si troufám tvrdit, že ten je u filmových hvězd skoro běžnou záležitostí. Ani zisk by mu smrt manželky nevynesla. Není žádný chudák, má povolání, v němž jak vím vyniká. Musíme tedy hledat dál, třebas je to obtížné. Ano, velmi obtížné.“

„Pátrání je pro tebe tím obtížnější, že filmový svět ti je naprosto cizí. Neznáš různé skandály a nevraživosti a všechno ostatní.“

„Vím víc, než si možná myslíš,“ opravila synovce teta. „Velmi pečlivě jsem si přečetla *Filmový život*, *Zprávy ze světa filmu* i *Filmové novinky*.“

Dermot Craddock se neubráníl úsměvu.

„Musím přiznat, že s potěšením sleduji, jak tu sedíš a líčíš mi, kterým směrem se ubírá tvůj zájem o literaturu.“

„Ty časopisy považuji za velmi zajímavé,“ pokračovala slečna Marplová. „Články sice nejsou zrovna dobře psané a v určitém smyslu mi přinášejí zklamání, že jen málo se od mého mládí změnilo. *Moderní společnost*, *Nejnovější klípky* a další plátky byly jen souhrnem klevet a pomluv. Obíraly se pouze informacemi, kdo koho miluje a podobnými záležitostmi v podstatě stejnými, jako se právě odehrávají v St. Mary Meadu. A taky v *Rozvoji*. Lidská povaha je totiž všude stejná. Asi se vracíme k otázce, kdo mohl chtít smrt Mariny Greggové a přát si ji do té míry, že když napoprvé neuspěl, posílá

výhružné dopisy a pokouší se o zločin znovu. Někdo snad trochu —“ velice jemně si zatřukala na čelo.

„Ano, něco by na tvých slovech mohlo být,“ přisvědčil Craddock, „ale vždycky se to neosvědčí.“

„Však vím,“ slečna Marplová kývla důrazně hlavou. „Kupříkladu druhý syn staré paní Pikeové, Alfréd, se zdál být úplně normální a rozumný, až trapně střízlivý, jestli rozumíš, co chci vyjádřit, ovšem podle všeho z psychologického hlediska byl zcela vyšinutý, jak jsem vyrozuměla. Opravdu nebezpečný. Podle líčení paní Pikeové vypadal naprosto šťastný a spokojený — a teď je v ústavu pro duševně choré ve Fairways. Pěkně tam s ním zacházejí a lékaři ho považují za velmi zajímavý případ, což se mu pochopitelně hrozně líbí. Nakonec všechno dobře dopadlo, jenže ona několikrát jen taktak unikla.“

Craddock v duchu probíral možnou dobu někoho z okolí Mariny Greggové s druhým synem paní Pikeové.

„Ví někdo, co ten italský sluha dělal v Londýně, v den, kdy ho večer zabili? Pokud ovšem mi to smíš svěřit,“ dodala plaše.

„Do Londýna dorazil v půl dvanácté dopoledne, ale nikdo neví o jeho činnosti až do tři čtvrtě na dvě, kdy zašel do banky a uložil si pět set liber v hotovosti. Zatím nic nepotvrdilo jeho slova o návštěvě příbuzného, který buď stůně nebo má nějaké problémy. Žádný ze členů jeho rodiny jej neviděl.“

Slečna Marplová s pochopením přikývla.

„Pět set liber,“ opakovala. „To už je docela zajímavá suma, nemyslíš? Odhaduji, že to měl být počáteční vklad k mnoha dalším.“

„Zdá se,“ potvrdil Craddock.

„Šlo zřejmě o veškerou hotovost, kterou vydíraná osoba dokázala dát dohromady. Giuseppe možná předstíral, že je s ní spokojen, nebo ji přijal jako zálohu a v tom případě oběť asi slíbila sehnat v nejkratší době další peníze. Tím lze vyloučit domněnku, že travič mohl být z nižších poměrů a chtěl se z nějakého důvodu Marině pomstít. Dál jak soudím to vylučuje úvahu, že šlo o někoho, kdo dostal v ateliérech pomocnou práci, nebo v domě dělal sluhu či zahradníka. Ledaže —“ slečna Marplová zdůraznila —“tento člověk byl pouze vykonavatelem svěřeného úkolu, kdežto příkazce se v blízkosti místa činu nevyskytoval. Proto ta cesta do Londýna.“

„Správně. V Londýně máme Ardwycka Fenna, Lolu Brewsterovou a Margot Benceovou. Všichni tři se slavnosti zúčastnili. Všichni tři se s Guiseppem mohli setkat na smluveném místě mezi půl dvanáctou a tři čtvrtě na dvě. Ardwyck Fenn v té době nebyl v kanceláři, Lola Brewsterová odešla z bytu nakupovat a ani Margot Benceová se nenacházela ve svém studiu. Mimochodem —“

„Ano?“ povzbudila svého synovce slečna Marplová. „Co mi chceš říct?“

„Ptala ses mě na děti, adoptované dříve, než se Marina dověděla, že by mohla mít vlastní děcko.“

„Ano, ptala jsem se tě.“ Craddock jí sdělil svůj poznatek. „Tedy Margot Benceová,“ prohodila teta tiše. „Tušila jsem, že v případě hrají roli děti...“

„Po tolika letech tomu nemohu uvěřit —“

„Ale ano. Nikdy nemůžeš vědět. Co vlastně, můj drahý Dermote, víš o dětech? Vrat' se v duchu do svého mládí. Dokážeš si vybavit nějakou událost, nějakou příhodu, která ti vyvolala bolest nebo hnutí mysli, naprosto neúměrně s jejím skutečným významem? Určitou lítost či nezkrotnou zášť, kterou jsi nikdy nepřekonal? Richard Hughes, vynikající autor, napsal znamenitou knížku o dětech, které přežily hurikán — skutečný hurikán na Jamaice. Zapomněla jsem její název. Nejhlubší dojem v dětech zanechala kočka, která zděšeně pobíhala domem. Nic víc si nepamatovaly, ale v této bezvýznamné epizodě byl obsažen všechn přetrpěný strach, děs i rozčilení.“

„Kupodivu, že to uvádíš,“ řekl Craddock zamyšleně. „Proč? Má slova ti něco připomněla?“

„Smrt mé matky. Bylo mi asi pět let. Pět nebo šest. Večeřel jsem v dětském pokoji palačinky s marmeládou.“

Ty jsem miloval. Do pokoje přišla služka a řekla mé vychovatelce: „Jaká hrůza, paní Craddocková se zabila při autonehodě...“ A víš co mi vyvstane před očima, kdykoliv si vzpomenu na maminčinu smrt?“

„Co?“

„Talíř s palačinkami. Zírám na ně a jako dnes vidím z jednoho konce vytékat marmeládu. Neplakal jsem, jen jsem mlčky seděl a zaraženě hleděl na palačinky. A věříš, že dodnes, kdykoliv někde v

obchodě, restauraci nebo na návštěvě vidím palačinky, znovu mě zalije vlna žalu, pocit neštěstí a zoufalství. A někdy si v prvním okamžiku ani neuvědomím proč. Připadám ti hodně hloupý?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou slečna Marplová. „Považuji to za naprosto samozřejmé — a navíc velmi zajímavé. Něco mě při tvém vyprávění napadlo...“

Otevřely se dveře a v nich se objevila slečna Knightová s čajem na podnose.

„Božíčku, my máme návštěvu!“ vykřikla. „To je milé překvapení. Jak se máte, inspektore Craddocku? Hned přinesu další šálek.“

„Neobtěžujte se,“ zavolal za ní Dermot. „Měl jsem skleničku.“

Pečovatelka vstrčila hlavu zpátky do dveří.

„Šel byste na minutku ven, pane Craddocku?“

Dermot vykročil do haly a slečnu Knightovou následoval do jídelny. Za oběma zavřela.

„Budete opatrný, vidíte?“ požádala jej.

„Opatrný? V jakém směru, slečno Knightová?“

„Vzhledem k naší drahé starušce. Víte, o všechno se tolik zajímá, ale není dobře, aby se rozčilovala vraždami a podobnými příšernostmi. Nechceme přeci, aby si připouštěla starosti a měla zlé sny. V jejím vysokém věku a křehkém zdraví musí žít jako v bavlnce. Vždycky tak žila, abyste rozuměl. Podle mého názoru hovory o vraždách a gangsterech a podobných věcech jsou pro ni velmi, velmi nevhodné.“

Dermot ženu pobaveně poslouchal.

„Nemyslím, že by cokoli z našich nebo mých výroků o vraždách tetu Marplovou zbytečně rozčililo nebo vzrušilo,“ opravil pečovatelku ohleduplně. „Mohu vás ujistit, drahá slečno Knightová, že tetička dokáže o vraždě, náhlém úmrtí a dokonce o každém druhu zločinu uvažovat naprosto klidně.“

Vrátil se do obývacího pokoje v patách se slečnou Knightovou, která poněkud pohoršené mlaskla jazykem. Při čaji probírala rázně a důrazně politické zprávy z novin a uváděla ty nejveselejší historky, které ji napadly. Když konečně odnesla podnos s čajovým náčiním a zavřela za sebou dveře, slečna Marplová si zhluboka oddychla.

„Konečně máme klid. Doufám, že tu ženskou jednou nezabiji. Určité body bych s tebou chtěla probrat, Dermote.“

„Ano? A které?“

„Chci velice podrobně projít průběh slavnosti. Krátce po paní Bantryové se dostavil vikář, po něm pan a paní Badcockovi a současně s nimi byli na schodišti starosta s manželkou, Ardwyck Fenn, Lola Brewsterová, reportér z *Heraldu* z Much Benhamu a ta fotografka, Margot Benceová. O ní jsi mi řekl, že měla kameru postavenou v ohbí schodů a pořizovala záběry příchozích. Viděl jsi některé z těch snímků?“

„Jeden ti dokonce nesu ukázat.“ Vyňal z kapsy fotografii, na kterou se slečna Marplová upřeně zadívala. Představovala Marinu Greggovou a za ní maličko stranou stál Jason Rudd, Arthur Badcock zvedal za svou ženou ruku k obličeji a tvářil se lehce rozpačitě, zatímco Heather tiskla Marininu ruku ve svých dlaních, vzhlížela k ní a mluvila. Marina se na paní Badcockovou nedívala. Zírala jí přes hlavu, zdánlivě do kamery, ale spíš nepatrně doleva.

„Velice zajímavé," prohodila slečna Marplová. „Slyšela jsem, jak lidi její pohled různě popisují. Přídavné jméno ‚prázdný‘ je docela výstižné. ‚Tragický‘ už tak vhodné není — co myslíš? Neřekla bych ani ‚ustrašený‘, ačkoliv i toto přirovnání může její výraz vyvolat. Strach dokáže ochromit, ačkoliv nevěřím, že se Marina něčeho polekala. Spíš prožila nějaký šok. Chlapče drahý, chtěla bych od tebe slyšet, co Heather Badcocková při této příležitosti Marině Greggové říkala — jestli se to vůbec dovíš. Obsah zhruba samozřejmě znám, jde mi však o co nejpresnější slova. Máš snad výpovědi jednotlivých svědků.“ Dermot přikývl.

„Ano, tvé přítelkyně paní Bantryové, dále Jasona Rudda a myslím i Arthura Badcocka. Jak říkáš, trochu se liší slova, nicméně obsah je stejný.“

„Vím. Mne zajímají právě ty slovní obměny, od těch právě čekám určitou pomoc.“

„Já nevím jakou," opáčil Dermot, „zato ty máš zřejmě už jasno. Tvoje přítelkyně Bantryová pohled popsala nejvýstižněji. Pokud se pamatuji — počkej — nosím většinu svých poznámek při sobě.“ Vytáhl z kapsy zápisníček a k osvěžení paměti jej prolistoval. „Doslov-

né výpovědi tu nemám,“ pokračoval, „jen hlavní body. Paní Badcocková byla zřejmě velmi veselá, dosti parádivá a samolibá. Řekla asi toto: ‚Nemohu vyjádřit, co setkání s vámi pro mne znamená. Nejspíš se nepamatujete, ale před lety v Bermudě, jsem dokonce při vyražce s teplotou vstala a přišla za vámi pro autogram. Byl to jeden z mých nejkrásnějších dnů v životě, nikdy na něj nezapomenu.‘ „

„Rozumím. Jmenovala místo, leč datum neuvedla,“ doplnila slečna Marplová. „Ano.“

„A co řekl Jason Rudd?“

„Jason Rudd? Podle něj pan Badcock sdělil jeho ženě, že Heather vstala s chřipkou, aby se s ní mohla sejít, a že si Marinin podpis schovává dodnes. Nemluvil tak dlouze, jako tvoje přítelkyně, ale v podstatě vyslovil totéž.“

„Zmínil se o době a místě?“

„Ne, aspoň myslím. Jen naznačil, že k setkání mohlo dojít před deseti dvanácti lety.“

„Co uvedl pan Badcock?“

„Vylíčil, jak velice byla Heather rozčilená a nemohla se dočkat rozhovoru s Marinou Greggovou, poněvadž herečku nesmírně obdivovala. Prozradila manželovi, že když jednou jako mladé děvče stonala, vstala, jen aby se s paní Greggovou mohla sejít a požádat ji o autogram. Nezabíhal do bližších podrobností, poněvadž k této příhodě došlo ještě před jejich sňatkem. Budil dojem, že záležitost nijak nepovažuje za důležitou.“

„Už chápu,“ zašeptala slečna Marplová. „Ano, chápu...“

„Co chápeš?“

„Ještě ne všechno, jak bych si přála,“ přiznala teta poctivě, „ale mám tušení, že kdybych věděla, proč si zkazila nové šaty —“

„Kdo — paní Badcocková?“

„Ovšem. Případá mi to prapodivné — nevysvětlitelné, leda — Bože, jsem já přeci hlupák!“

Slečna Knightová otevřela dveře a když vstupovala do pokoje, otočila vypínačem.

„Nejspíš chceme trochu světla,“ zvolala vesele.

„Ano, máte úplnou pravdu,“ přikývla slečna Marplová. „Přesně to potřebujeme — trochu světla. A víte, že se nám konečně rozsvítilo?“

Craddock pochopil, že důvěrné *téte* — à — *téte* skončilo, proto vstal.

„Zbývá jenom jedna věc,“ pravil, „a sice abys mi prozradila, která vzpomínka z minulosti právě rozrušila tvou mysl.“

„Takhle si mě dobírá každý,“ připustila slečna Marplová, „a přiznám se ti, že mi na okamžik vytanula panská Lauristonových.“

„Panská Lauristonových?“ Craddock se zatvářil nechápavě.

„Měla samozřejmě přijímat telefonické vzkazy,“ pokračovala slečna Marplová, „jenže nejlépe svou povinnost neplnila. Celkový smysl vystihla dobře — rozumíš, kam mířím -, ale vzkaz zapsala někdy tak, že vyzněl jako úplný nesmysl. Asi proto, že uměla špatně pravopis; v důsledku toho docházelo k velmi nepříjemným omylům. Jeden případ si obzvlášť přesně pamatuji. Volal jakýsi pan Burroughs — tuším, že se tak jmenoval. Prý kvůli pobořenému plotu navštívil pana Elvastona. Řekl, že opravovat plot není jeho povinností, neboť ke škodě došlo na opačném konci panství. A než učiní další kroky, chce si ověřit, jestli se vůbec něco stalo a musí-li doopravdy něco podnikat, a že před pohovorem s advokátem chce znát skutečnou polohu pozemku. Velmi nesrozumitelný vzkaz, jak vidíš. Spíš mátl, než aby informoval.“

„Poněvadž mluvíte o panské,“ slečna Knightová se krátce zasmála, „musela se tato příhoda stát velice dávno. Já už léta o panských neslyšela.“

„Bylo to hodně dávno,“ přisvědčila její zaměstnavatelka, „ovšem lidská povaha se od té doby mnoho nezměnila. K omylům docházelo ze stejných důvodů. Ach Bože, jak jsem ti vděčná, že to děvče je bezpečně v Bournemouthu.“

„Děvče? Které děvče?“ podivil se Dermot. „To, co rádo šilo a chtělo tehdy vyhledat Giuseppa. Jak se jen jmenovalo? Gladys a jak dál?“

„Gladys Dixonová?“

„Ano, přesně tak.“

„Gladys je v Bournemouthu, říkáš? Odkud to pro všechno na světě víš?“

„Sama jsem ji tam poslala.“  
„Cože?“ Dermot se na tetu upřeně zadíval Ty? Proč?“  
„Zašla jsem za ní, dala jí trochu peněz, přikázala jí vzít si dovolenou a nepsat domů,“ přiznala slečna Marplová  
„Nač jsi to proboha dělala?“  
„Poněvadž jsem pochopitelně nechtěla dopustit aby ji někdo zabil,“ pravila teta a na synovce spokojeně zamrkala.

## 22.

„Lady Conwayová mi napsala tak milý dopis,“ ohlásila o dva dny později slečna Knightová, zatímco své zaměstnavatelce předkládala podnos se snídaní. „Pamatujete, co jsem vám o ní vyprávěla? Je trochu —“ zatukala si na čelo —, „někdy mluví z cesty. Nic si nepamatuje a nepoznává vlastní příbuzné. Vždycky je posílá pryč.“

„Což může být v podstatě vychytralost,“ opáčila slečna Marplová, „a žádná ztráta paměti.“

„No, no,“ napomenula ji pečovatelka. „Není taková poznámka od nás ošklivá? Lady Conwayová tráví zimu v Llandudnu v hotelu Belgrave. Krásný penzion pro dlouhodobý pobyt. Má skvostný park s velmi pěknou zasklenou terasou. Chce, abych tam s ní pobývala,“ dodala slečna Knightová a vzdychla.

Slečna Marplová se v posteli posadila zpříma.

„Ale prosím,“ řekla, „jestli vás zve —, potřebuje vás a vy byste za ní ráda jela —“

„Kdepak! Ani slyšet!“ zvolala slečna Knightová. „Ach ne, nic takového nemám v úmyslu. Co by řekl pan Raymond West? Navrhl mi, že bych zde mohla zůstat natrvalo a mně by ve snu nenapadlo neplnit své závazky. O lady Conwayové jsem se zmínila jen letmo, takže si nepřipouštějte starosti, drahoušku,“ připojila a slečně Marplové poklepala na rameno. „Nezůstaneme opuštěné! Nikoliv! Bude o nás pečováno, budeme hýčkány a dál šťastné a spokojené.“

Když pečovatelka vyšla z pokoje, zůstala slečna Marplová sedět s rozhodným výrazem. Upřeně zírala na podnos a zapomněla jíst. Nakonec zvedla telefonní sluchátko a rázně vytočila číslo.

„Doktor Haydock?“

„Ano.“

„Tady Jane Marplová.“

„Copak se děje? Potřebujete mou odbornou radu?“

„Ne, ale chtěla bych s vámi mluvit co nejdříve.“

Po příchodu lékař našel slečnu Marplovou dosud na lůžku, kde na něj čekala.

„Vypadáte jako ztělesněné zdraví,“ vyčetl jí.

„Proto také jsem vás zavolala,“ přiznala stará dáma. „Sdělují vám, že jsem v naprostém pořádku.“

„Nezvyklý důvod k pozvání doktora!“

„Jsem docela zdravá, jsem silná a je zbytečné, aby se mnou někdo žil. Pokud sem bude denně docházet pomocnice na úklid a ostatní práce, nevidím nutnost, aby tu někdo trvale bydlel.“

„Mohl bych se odvážit dát vám za pravdu, ale neudělám to.“

„Zdá se mí, že se z vás dělá obyčejný panikář,“ odsekla slečna Marplová nevlídně.

„Nehubujte mě! Na svůj věk jste v podstatě zdravá, jen vás trochu zaskočil zánět průdušek, který pro starší osoby není zrovna dobrý. Nicméně ve vašich letech považuji za riskantní žít v domě sama. Co když potmě spadnete ze schodů, nebo v noci z postele, či uklouznete ve vaně. Zůstanete tam ležet a nikdo se nic nedoví.“

„Vymyslet si můžete vždycky něco. Slečna Knightová se třeba skutálí po schodišti, já se poběhnu podívat co se stalo a upadnu přes ni.“

„Nemá cenu přít se se mnou,“ nedal se odbýt lékař. „Nejste mladá a je třeba o vás vhodným způsobem pečovat. Pokud tuto ženu nemáte ráda, vyměňte ji za někoho jiného.“

„To není vždycky snadné,“ namítla slečna Marplová.

„Poohlédněte se po nějaké své bývalé služce, s kterou jste si rozuměla a už s vámi žila. Chápu, že vás tahle stará slepice dráždí. Mě by také rozčilovala. Jistě se někde najde někdo, kdo u vás už sloužil. Ten váš synovec je dnes jedním z nejúspěšnějších autorů, jistě pořídně zaplatí každému, koho si vyberete.“

„Drahý Raymond udělá opravdu všechno. Je velice laskavý, ale není jednoduché někoho sehnat. Mladí lidé chtějí žít vlastním životem a mnoho mých věrných služebných bohužel už zemřelo.“

„Nu — vy jste nezemřela,“ opáčil doktor Haydock, „a při dodržování určitého režimu budete žít ještě dlouho.“ Vstal. „Nemám proč tu zůstat. Vypadáte zdravá jako buk. Měřením tlaku nebo počítáním tepu či kladením různých otázek bych u vás jen ztrácel čas. Zdejší rozruch vám slouží, třebas do té záležitosti nemůžete strkat nos tak, jak byste si přála. Sbohem, musím jít a starat se o skutečné pacienty. Kromě běžných onemocnění mám osm až deset dětí se zarděnkami, půl tuctu černých kašlů a podezření na spálu.“

Doktor Haydock vesele odešel, zato slečna Marplová se mračila... Lékař hovořil — o čem jen? Krom běžných pacientů... obyčejných onemocnění... Stará dáma rázným pohybem odsunula podnos s náčiním od snídaně a vytočila číslo paní Bantryové.

„Dolly? Tady je Jane. Chci se tě na něco přeptat. Dávej pozor. Skutečně jsi řekla inspektoru Craddockovi, že Heather Badcocková Marině vyprávěla dlouhou, bezvýznamnou historku o tom, jak při vyrážce vstala a vydala se za paní Greggovou, aby mohla získat její autogram?“

„Tak nějak to bylo.“

„Šlo o zarděnky?“

„Možná. Paní Allcocková mi právě cosi povídala o vodce, tak jsem Heather dobře nevnímala.“

„Víš jistě —“ slečna Marplová se nadechla — „že nemluvila o černém kašli?“

„O černém kašli?“ podivila se paní Bantryová. „To určitě ne. Při něm by si na vyrážku nemusela nanášet silnou vrstvu líčidla.“

„Rozumím — uvedla tedy, že se nalíčila?“

„Ano, zdůraznila to, poněvadž si na líčidla nepotrpěla. Máš snad pravdu, nemuselo jít hned o zarděnky... Třeba měla kopřivku.“

„Na kopřivku sis vzpomněla, protože jsi jednou kvůli ní nemohla jít za družičku. Jseš nemožná, Dolly, vysloveně nemožná.“

Sekla sluchátkem a tím paní Bantryové přerušila překvapenou námitku: „Věru, Jane —“

Jako ušlechtilá dáma mlaskla slečna Marplová hněvivě jazykem — zvuk připomínal odfrknutí kočky na znamení hlubokého znechucení — a v úvahách se upjala k řešení vlastních domácích záležitostí. Věrná Florence? Dala by se věrná Florence, kdysi její rázná služeb-

ná, přemluvit, aby opustila svůj pohodlný domeček a vrátila se do St. Mary Meadu pečovat o bývalou zaměstnavatelku? Věrná Florence jí vždycky oddaně sloužila, ale zároveň nesmírně milovala své maličké obydlí. Slečna Marplová žalostně zavrtěla hlavou.

Ozvalo se veselé zat'ukání na dveře a po slečnině zvolání: „Vstupte!“ vešla do pokoje Cherry.

„Jdu si pro podnos,“ oznámila. „Stalo se něco? Tváříte se dost otráveně.“

„Připadám si hrozně bezmocná,“ povzdechla si slečna Marplová. „Stará a bezmocná.“

„Nelamte si hlavu, do bezmocnosti máte hodně daleko,“ povzbudila ji Cherry a zvedla podnos. „Vůbec netušíte, co se o vás v okolí vypráví! V podstatě každý v *Rozvoji* už ví, kdo jste, a co všechno jste dokázala. Tam vás za starou a bezmocnou nepovažují. To ona vám takového brouka nasadila do hlavy!“

„Ona?“

„Ten tichošlápek,“ Cherry prudce trhla rukou směrem ke dveřím. „Vaše slečna Knightová. Nenechte se od ní srazit na kolena.“

„Je velmi laskavá,“ namítla slečna Marplová, „a skutečně pečlivá,“ dodala tónem, kterým sama sebe přesvědčovala.

„Péče umoří i kočku, jak se říká. Vám se přece se svou laskavostí pořád nemusí vnučovat.“

„Ach, každý jsme prostě nějaký,“ povzdechla si stará dáma.

„To jistě máte pravdu,“ přisvědčila Cherry. „Asi bych neměla žalovat, a někdy si myslím, že jestli budu muset ještě delší dobu bydlet vedle paní Hartnellové, něco provedu, co mě začne mrzet. Protivná baba, pořád si na nás stěžuje a dělá drby. I Jim jí má po krk. Včera večer se s ní prima pohádal. Jen proto, že jsme si pustili trochu silněji *Mesiáše*. Ten přece nikomu nemůže vadit, vždyť je to náboženská tematika.“

„Měla námitky?“

„Spustila kravál jedna radost. Mlátila do zdi a vykřikovala nadávku za nadávku.“

„Musíte si desky pouštět tak hlasitě?“

„Jimovi se to líbí,“ vysvětlila Cherry. „Tvrdí, že tóny vymknou jen při plné síle zvuku.“

„Tím ale může obtěžovat někoho, kdo nemá hudbu rád,“ připomněla slečna Marplová.

„Vinu nesou příliš tenké zdi. Nejsem v novostavbě zrovna spokojená. Všechno vypadá hrozně hezky a nóbl ale nemůžete nic říct, aby se na vás hned nesesypaly výčitky jako hromada cihel.“

„Našla jste zajímavé přirovnání,“ usmála se slečna Marplová.

„Myslíte?“ opáčila potěšená Cherry. „Jestlipak bych —“ začala, ale znenadání se zatvářila rozpačitě. Odložila podnos a přistoupila k lůžku. „Nebudete mě považovat za drzou, když se vás na něco zeptám? Totiž — stačí mi odpovědět: ‚Nepřichází v úvahu‘.“

„Mám za vás něco zařídit?“

„Ani ne. Jde mi o ty pokojíky nad kuchyní. Vůbec je neužíváte, vidíte?“

„Ne.“

„Prý tam kdysi bydlel zahradník se ženou — někdy dávno. Tak mě napadlo — Jima a mě napadlo — jestli byste nám je nenechala. Ze jako bychom se k vám nastěhovali.“ Slečna Marplová se na ni překvapeně zadívala. „A co váš krásný byt v novostavbě v *Rozvoji*!“

„Už ho máme oba po krk. A tady by bylo dost místa, obzvlášť kdyby si Jim směl vzít tu místnost nad stájí. Dal by ji celou do pořádku a mohl by v ní mít rozložené všechny své stavebnicové modely a nemusel by je pořád uklízet. A pokud by tam stál náš stereoreproduktor, hudbu byste ani neslyšela.“

„Mluvíte vážně, Cherry?“

„Ano, docela vážně. Hodně jsme to s Jimem probírali. Mohl by pro vás leccos udělat — rozumíte, třeba práce instalatérské nebo nějakou tu tesařinu. A já bych o vás pečovala stejně dobře jako slečna Knightová. Víím, myslíte si o mně, že jsem trochu lajdák — ale budu se snažit. Dám si pozor při ustýlání i mytí nádobí — a vařím už jako zkušená kuchařka. Včera večer jsem dělala hovězí *à la Stroganov* — vůbec nic to není, namouduši.“ Slečna Marplová ji pozorovala.

Cherry vypadala jako dychtivé kotě — vyzařovala touhu po životě a radost z něho. Stará dáma si znovu vzpomněla na věrnou Florence. Ta by pochopitelně dům udržovala v daleko lepším pořádku. Slibům Cherry příliš nevěřila, ale Florence je už dneska alespoň pětasedesát — možná i víc. A svolila by vůbec přesídlit jinam? Nabídku

by možná přijala z velké oddanosti ke své bývalé zaměstnavatelce, ale copak ona potřebuje něčí sebeobětování? Netrpěla už dost svědomitým smyslem pro povinnost slečny Knightové?

Cherry, ač nedokonalá hospodyně, k ní chce a má vlastnosti, které v daném okamžiku slečna Marplová považovala za veledůležitě: srdečnost, průbojnost a hluboký zájem o vše, co se děje kolem.

„Nehodlám ovšem v nejmenším jednat za zády slečny Knightové.“

„S tím se netrapte,“ odbyla ji slečna Marplová, která už dospěla k rozhodnutí. „Odjede k jakési lady Conwayové, do hotelu v Llandudnu — a bude se mít v každém ohledu dobře. Musíme teď rozhodnout řadu podrobností, Cherry, a chci si také pohovořit s vaším manželem, ovšem pokud skutečně věříte, že byste tu byli spokojeni...“

„Ohromně,“ zvolala mladá žena. „A můžete se opravdu spolehnout, že budu pracovat pořádně. Jestli si budete přát, začnu dokonce s lopatkou a smetáčkem.“ Nad touto krajní obětí se slečna Marplová zasmála. Cherry znovu zvedla podnos.

„Musím jít dělat. Ráno jsem k vám přišla pozdě po zprávě o chudákovi Arthuru Badcockovi.“

„Co se děje?“

„Vy nic nevíte? Je na policejní stanici,“ vysvětlila Cherry. „Předvolali ho, aby jim pomohl svou výpovědí — a jistě víte, co to znamená.“

„Kdy si ho předvolali?“

„Dneska ráno,“ řekla Cherry a dodala: „Asi když vyšlo najevo, že byl jedním z manželů Mariny Greggové.“

„Cože?“ Slečna Marplová se opět napřímila. „Marina byla prodaná taky za Arthura Badcocka?“

„To je, že? Nikdo nic takového netušil. Zprávu přinesl pan Upshaw. Párkrát byl služebně ve Státech a tam posbíral spoustu klepů. Brali se dávno, abyste rozuměla, ještě před začátkem její kariéry. Byli spolu asi rok či dva, než ona získala nějakou filmovou cenu a pak už jí Arthur přirozeně nebyl dost dobrý. Rozvedli se snadno a rychle tím americkým způsobem a on prostě vyklidil pole, jak vy byste řekla. Arthur Badcock je už takový typ. Potichu ustoupí. Změnil si jméno a vrátil se do Anglie. Seběhlo se to už pěkně dávno.“

Myslíte si třeba, že dnes na tom nezáleží. A ono záleží. Policie se toho hned chytla, jak mně se zdá.“

„Ach ne!“ zvolala slečna Marplová. „Ne! Jemu se nesmí nic zlého stát. Jen kdybych věděla, co zařídit... Počkejte — odnese ten podnos a pošlete mi slečnu Knightovou. Vstanu zatím.“

Cherry poslechla a stará dáma se oblékla trochu rozechvělými prsty. Rozzlobilo ji, sotva si uvědomila, jak na ni jakékoliv rozčilení zapůsobí. Právě si natahovala šaty, když vstoupila slečna Knightová.

„Volala jste mě? Cherry povídala —“

„Sežeňte Inche,“ přerušila ji zaměstnavatelka ostře. „Prosím?“ zeptala se překvapená pečovatelka. „Inche! Sežeňte Inche. Zatelefonojte mu, ať okamžitě přijede.“

„Ach, ach — ano. Máte na mysli taxík. Ale majitel firmy se jmenuje Roberts.“

„Pro mě to je a vždycky bude Inch. Hlavně ho obstarejte, chci ho tu co nejdřív.“

„Chystáte se na projížďku?“

„Hlavně ho sežeňte, ano? A pospěšte si, prosím,“ zdůraznila slečna Marplová —

„Cítíme se v pořádku, drahoušku?“ Slečna Knightová se na odchodu zatvářila ustaraně.

„Obě dvě se cítíme v naprostém pořádku,“ přikývla slečna Marplová. „Obzvlášť mně je dobře. Nečinnost mi nesvědčí — nikdy mi nesvědčila. Už dlouho potřebuji něco dělat.“

„Neřekla vám paní Barkerová něco, čím vás rozčilila?“

„Nic mě nerozčililo, jsem mimořádně klidná. Jen se zlobím, na sebe, že jsem mohla být tak hloupá — až do chvíle, kdy doktor Haydock ráno pronesl určitou poznámku. Už nevím přesně, jak to řekl. Kde mám tu lékařskou knihu?“ Odmávla slečnu Knightovou z cesty a pevným krokem sestoupila po schodech dolů.

Hledanou knihu našla na polici v obývacím pokoji. Podívala se do abecedního rejstříku a zamumlala:

„Strana dvě stě deset.“ Zmíněnou stránku si nalistovala, chvíli četla a pak spokojeně přikývla.“

„Velice pozoruhodné,“ zašeptala, „vysoce zajímavé. Nepředpokládám, že by tohle mohlo někoho napadnout. Ani mě ne, nebýt těch

dvou věcí, které se tak říkajíc sešly.“ Pak potřásla hlavou a mezi očima se jí vyryla lehká vráska. „Kdyby tak někdo...”

V duchu probírala, jak různí lidé Marinin výraz popisovali... Najednou vyvalila oči. Kdosi ji napadl, ale pomůže jeho výpověď? S vikářem nikdy nevíte, na čem jste. Je naprosto nevypočitatelný.

Nicméně přistoupila k telefonu a vytočila číslo.

„Dobré jitro, pane vikáři. Tady Marplová.“

„Ach, ano, slečna Marplová. Mohu vám něčím posloužit?“

„Snad v jedné maličkosti. Jde o den, kdy při slavnosti v Gossington Hallu zemřela paní Badcocková. Pokud vím, ocitl jste se při příchodu manželů Badcockových docela blízko Mariny Greggové.“

„Jistě, jistě. Stál jsem u ní. Jak tragický den to byl!“

„Ovšem, skutečně. A myslím, že Heather Badcocková připomínala paní Greggové své dávné setkání v Bermudě. Tehdy stonala a kvůli herečce vstala.“

„Ano, ano, vzpomínám si.“

„A vybavíte si také, jestli paní Badcocková uvedla, jakou nemoc tehdy měla?“

„Počkejte — napadá mě, že šlo o neštovice — nebo snad o zarděnky? To je mnohem lehčí onemocnění, někteří lidé o něm ani nevědí. Pamatuji se, že má sestřenice Caroline...”

„Vřelé díky, pane vikáři,“ přerušila slečna Marplová reminiscenci na sestřenici Caroline a zavěsila sluchátko.

Na tváři se jí rozložil vážný výraz. Jedním z veřejných tajemství St. Mary Meadu bylo, že si vikář určité věci pamatoval, kdežto daleko zajímavější zůstávalo to, co se mu podařilo zapomenout.

„Přijelo auto, drahoušku,“ oznámila slečna Knightová, když vrazila do místnosti. „Je hrozně staré a ne právě čisté. Věřu se mi nelíbí, že v něčem takovém pojedete. Mohla byste chytit nějakou infekci.“

„Nesmysl,“ odbyla ji slečna Marplová. Rázně si nasadila klobouk, zapjala svůj letní plášť a vyšla k čekajícímu taxíku.

„Dobré jitro, Robertsi,“ pozdravila šoféra.

„Dobré jitro, slečno Marplová. Dneska jste si přivstala. Kam vás mám odvézt?“

„Do Gossington Hallu, prosím.“

„Neměla bych jet raději s sebou, drahoušku?“ zeptala se slečna Knightová. „Nezdržím vás ani minutku, jen si přezuju střevíce na ven.“

„Ne díky,“ rázně odmítla slečna Marplová Pojedu sama. Nastartujte, Inchi — totiž Robertsi.“

Ach Gossington Hall,“ prohodil Roberts, sotva vyrazil. „Velké změny tam provedli, ostatně jinde také Všude je patrný pokrok. Nikdy by mě nenapadlo, že něco takového zasáhne i St. Mary Mead.“

Po příjezdu k sídlu slečna Marplová zazvonila a požádala, jestli může hovořit s panem Jasonem Ruddem.

Giuseppův nástupce, na první pohled poněkud vetchý stařec, projevil pochybnost.

„Pan Rudd bez předem objednaného termínu nikoho nepřijímá, madam. A tím spíš ne dnes —“

„Schůzku domluvenou nemám,“ přiznala slečna Marplová, „ale ochotně počkám,“ dodala.

Rázně prošla kolem sluhy do haly a usedla na židli.

„Pochybuji, že se dnes dopoledne pana Rudda dočkáte, madam.“

„V tom případě tu zůstanu do odpoledne.“

Nový sluha bezradně odešel a za chvíli se objevil mladík příjemného chování s veselým hlasem, v němž zazníval americký přízvuk.

„S vámi jsem už jednou mluvila,“ připomněla mu slečna Marplová. „V *Rozvoji*. Ptal jste se mě na cestu k *Blenheimské samotě*.“

Hailey Preston se srdečně usmál.

„Asi jste měla dobrou vůli, ale poslala jste mě na opačnou stranu.“

„Proboha — opravdu?“ zvolala stará dáma. „Těch samot je tam prostě moc. Mohu si pohovořit s panem Ruddem?“

„Víte — teď to není zrovna — vhodné,“ vykoktal Hailey Preston. „Pan Rudd je velice zaměstnaný člověk a — dnes ráno — hm — má spoustu práce a nemůže být vyrušován.“

„Plně uznávám, že nemá čas. Taky jsem připravená čekat.“

„Což abych vám navrhl projednat záležitost se mnou?“ nabídl tajemník. „Zastupuji pana Rudda ve všech případech. Každý mi musí napřed sdělit, co si přeje.“

„Bohužel ale já se chci setkat přímo s panem Ruddem. A počkám si na něj,“ doplnila a pohodlněji se uvelebila na široké dubové židli.

Hailey Preston zaváhal, chystal se promluvit, avšak nakonec se otočil a zamířil nahoru.

Vrátil se v doprovodu statného muže v tvídovém obleku. „To je doktor Gilchrist, slečno, — hm —“

„Marplová.“

„Vy tedy jste slečna Marplová?“ zvolal příchozí se značným zájmem.

Tajemník rychle zmizel.

„Slyšel jsem o vás od doktora Haydocka,“ pokračoval Gilchrist.

„Haydock je můj velmi dávný přítel.“

„To vím. Přišla jste za panem Jasonem Ruddem. Proč?“

„V nutné věci.“

Gilchrist si ji uznale prohlédl.

„A než uspějete, hodláte zde tábořit?“ zeptal se. „Právě tak.“

„Věřím vám,“ přisvědčil lékař. „Proto přijmete vysvětlení, proč pana Rudda navštívit nemůžete. Jeho žena dnes v noci zemřela ve spánku.“

„Zemřela!“ vykřikla slečna Marplová. „Jak?“

„Vzala velkou dávku uspávacího prostředku. Chceme, aby zpráva na několik hodin nepronikla do tisku, a tedy vás prosím, abyste si novinu prozatím ponechala pro sebe.“

„Ovšem. Byla to nehoda?“

„Aspoň podle mého názoru ano,“ přisvědčil Gilchrist.

„Mohlo ale také jít o sebevraždu.“

„Mohlo — což ovšem považuji za velice nepravděpodobné.“

„Nebo jí někdo třeba lék podal.“ Gilchrist pokrčil rameny.

„To je dost přitažené za vlasy — a navíc naprosto neprůkazné,“ dodal důrazně.

„Rozumím,“ řekla slečna Marplová a zhluboka se nadechla. „Lituji, ale tím naléhavěji potřebuji mluvit s panem Ruddem.“

„Počkejte tedy,“ řekl pak.

## 23.

Při Gilchristově příchodu Jason Rudd vzhlédl.

„Dole čeká jedna stará dáma,“ oznámil doktor. „Vypadá přinejmenším jako stoletá. Chce s tebou mluvit, nedá se odbýt a je odhodlaná čekat až do odpoledne, nebo snad do večera a řekl bych, že tu klidně stráví i noc. Něco závažného ti prý musí sdělit. Já na tvém místě bych ji přijal.“

Jason odtrhl oči z desky stolu. Tvář měl bílou a strhanou. „Je blázen?“

„Není. Ani trochu.“

„Nechápu proč bych —, ale tak dobře — pošli ji nahoru. Teď už na ničem nezáleží.“

Gilchrist přikývl, vyšel z pokoje a zavolal Haileye Prestona.

„Pan Rudd vám přece jen může věnovat pár minut, slečno Marplová,“ oznámil pak tajemník, když se znovu u návštěvnice objevil.

„Díky, je velmi laskav,“ pravila, zatímco vstávala. „Pracujete už dlouho u pana Rudda?“ položila mu otázku.

„Ovšem, celé dva a půl roku. Mám na starosti veškerý styk s veřejností.“

„Chápu.“ Stará slečna na něj zamyšleně upřela zrak. „Velice mi připomínáte muže jménem Gerald French.“

„Opravdu? A co ten Gerald French dělal?“

„Dost málo, zato dovedl velmi dobře mluvit.“ Povzdychla si. „Měl smůlu v minulosti.“

„Neříkejte?“ Hailey Preston se trochu zarazil. „Jak vypadala jeho minulost?“

„Nebudu o ní mluvit. On sám o ní nerad vyprávěl.“

Jason Rudd vstal od psacího stolu a překvapeně si prohlédl štíhlou starou dámu, která k němu přicházela.

„Přála jste si se mnou hovořit,“ pronesl. „Co pro vás mohu udělat?“

„Smrt vaší ženy mě velice dojala,“ řekla návštěvnice. „Vidím, že i vás se hluboce dotkla a věřte mi, že bych vás teď ne vyrušovala s projevem soustrasti, kdyby má přítomnost zde nebyla naprosto nutná. Některé okolnosti se však musí objasnit, aby netrpěl nevinný.“

„Nevinný? Nevím, kam míříte.“

„Arthur Badcock. Je právě vyslýchán na policii.“

„V souvislosti se smrtí mé ženy? To je hloupost, naprostý nesmysl. Vždyť Marinu vůbec neznal.“

„Znal ji,“ opáčila slečna Marplová. „Kdysi byl jejím manželem.“

„Arthur Badcock? Přece měl — měl Heather. Nemýlíte se snad trošku?“ otázal se laskavě a omluvně.

„Obě byly za něj provdány,“ vysvětlila slečna Marplová.

„Vaši ženu si bral, když byla ještě velice mladá, než odešla k filmu.“

Jason Rudd zavrtěl hlavou.

„První muž mé manželky se jmenoval Alfred Beadle. Prodával nemovitosti. Nehodili se k sobě a takřka hned se rozvedli.“

„Pak tedy si Alfred Beadle změnil jméno na Badcock,“ poučila režiséra návštěvnice. „Pracuje ve zdejší realitní kanceláři. Kupodivu, že někteří lidé neradi mění svůj obor a chtějí dělat stále totéž. V tom také vidím důvod, proč ho Marina neuznala za vhodného partnera. Nemohla by s ním vydržet.“

„Svým výrokem jste mě velmi překvapila.“ y „Mohu vás ujistit, že si nevymýšlím a nebásním. Mluvím

s vámi zcela střízlivě a věcně. Na malém městě se různé pověsti šíří velmi rychle — ačkoliv trvá o něco déle, než se donesou do Hallu,“ dodala.

„Nu —“ Jason Rudd zaváhal, nevěda, jak pokračovat, až nakonec pochopil situaci, v níž se nachází. „Proč vlastně jste za mnou přišla, slečno Marplová?“ zeptal se.

„Ráda bych si — jestli dovolíte — stoupla na místo nad schody, kde jste vy a vaše žena v den slavnosti přijímali hosty.“

Vyslal k ní rychlý, pochybovačný pohled. Měl snad nakonec před sebou dalšího lovce senzací? Nicméně tvář staré slečny byla vážná a klidná. „Beze všeho,“ svolil, „jak je libo. Pojd'te se mnou.“ Odvedl ji nahoru po schodišti, kde se zastavil na rozlehlém odpočívadle, vzniklém po vybourání stěny.

„Po odchodu Bantryových z tohoto domu jste zde provedli hodně prospěšných změn,“ pochválila slečna Marplová. „Přestavba se mi

líbí. Tak počkejte: tady asi stály stolky a vy a paní Marina jste mohli být —“

„Manželka vítala hosty zde.“ Ukázal na určité místo. „Lidé přicházeli po schodech, ona každému podala ruku a pak jej předala mně.“

„Tedy zde,“ ujasnila si slečna Marplová. Zaujala stanoviště Mariny Greggové a setrvala na něm bez hnutí.

Udivený režisér ji pozoroval se zájmem. Poněkud zvedla pravici, jako k potřesení ruky, a pohlédla dolů na schody, jako by chtěla zjistit, kdo po nich přichází. Nakonec se zadívala přímo před sebe. Na zdi v polovině schodů visel velký obraz, kopie starého italského mistra, a po jeho obou stranách se nacházela okna; jedno skýtalo výhled do zahrady, druhé na střechu stáje a větrnou korouhvičku Slečnu Marplovou však žádné z nich neupoutalo. Upírala oči přímo na obraz.

„To důležité uslyšíte ihned,“ podotkla. „Paní Bantryová mi vyličila, jak vaše žena zírala na obraz prázdným pohledem.“ Slečna se zadívala na bohatě řasené červenomodré roucho Madony, usmívající se s lehce zakloněnou hlavou na Ježíška, kterého zvedala v náručí. „Belliniho *Usměvavá Madona*“, podotkla. „Obraz s náboženským námětem, ale zároveň znázornění šťastného mateřství. Dáte mi za pravdu, pane Rudde?“

„Plně s vámi souhlasím.“

„Teď už chápu,“ pokračovala stará dáma, „naprosto všemu rozumím. Ta záležitost je docela prostá, nemyslíte?“ Upřela zrak na Rudda. „Prostá?“

„Tuším, že víte, jak prostá...“ Zdola zaznělo zazvonění.

„Asi vám dobře nerozumím,“ odpověděl režisér a podíval se ze schodiště dolů, odkud bylo slyšet hlasy.

„Přišel inspektor Craddock,“ prohodila slečna Marplová. „Poznávám ho po hlase.“

„Ano, zdá se to být Craddock.“

„I on chce s vámi mluvit. Vadilo by vám příliš, kdyby sem k nám přišel?“

„Pokud jde o mne tak vůbec ne. Bude-li souhlasit.“

„Myslím, že souhlasit bude,“ přikývla slečna Marplová. „Ted’ už nám přece nezbývá mnoho času. Nastává okamžik, kdy si musíme vyjasnit, co se stalo.“

„Řekla jste, že záležitost je prostá.“

„Tak prostá, až byla přehlédnuta,“ posteskla si slečna Marplová.

V té chvíli vystoupil po schodech obstarožní sluha a ohlásil návštěvu inspektora Craddocka.

„Požádejte ho, ať přijde za námi,“ přikázal Jason Rudd.

Sluha opět zmizel a zakrátko už Dermot Craddock vystupoval po schodech.

„Ty jsi tady?“ přivítal tetu. „Jak ses sem dostala?“

„Indiem.“

Jason Rudd její odpověď jako mnozí jiní nepochopil a protože stál trochu za slečnou Marplovou, mohl si dovolit zat’ukat si s tázavým výrazem na čelo.

Dermot Craddock mu odpověděl zavrtěním hlavy. „Mluvila jsem s panem Ruddem,“ začala slečna Marplová, „leč —“ zarazila se. „Odešel ten sluha?“ Craddock se vyklonil přes zábradlí.

„Ano,“ přikývl. „Neposlouchá. Seržant Tiddler ho ohlídl.“

„Pak je vše v pořádku. Mohli bychom si pohovořit někde v pokoji, ale já bych radši zůstala zde, kde přímo na místě činu bude všechno srozumitelnější.“

„Mluvíte o dni, kdy v průběhu slavnosti byla otrávena Heather Badcocková?“

„Ovšem. A jak připomínám, při správném pohledu je případ velice prostý. Začal tím, že Heather Badcocková byla prostě taková, jaká byla. Jí opravdu něco podobného muselo dříve nebo později potkat.“

„Nechápu, kam míříte,“ namítl Rudd. „Nerozumím vůbec ničemu.“

„Přirozeně. Potřebujete malé vysvětlení. Víte, když mi tehdy zde přítomná moje přítelkyně paní Bantryová situaci popisovala, citovala báseň, kterou jsem v mládí milovala. Báseň Paní ze Shalott od draheho mi básníka lorda Tennysona.“ Trochu zvedla hlas:

*„ ...zrcadlo od rámu k rámu prasklo.“*

*„Prokletí stihlo můj rod!“  
vykřikla paní ze Shalott.*

Tyto verše vyjadřují to, co Dolly Bantryová spatřila — nebo si tak aspoň myslela, ačkoliv se v situaci spletla. Místo prokletí měla říci ‚osud‘, — což by byl výraz za daných okolností výstižnější. Účastnila se rozhovoru Heather s Marinou Greggovou, částečně slyšela, co jí Heather říká a zahlédla onen výraz na tváři vaší ženy, vyjadřující, že si uvědomila, proč ji osud tak postihl.“

„Neprobírali jsme to už mnohokrát?“ opáčil režisér. „Probírali, ale musíme znovu. S tímto výrazem se paní Marina nezadívala do obličeje Heather Badcockové, ale na obraz usměvavé šťastné matky se zdravým dítětem v náručí. Omyl spočíval v tom, že v Marinině tváři se neobrázel vlastní osud, nýbrž ten, který čekal na Heather; od okamžiku, kdy začala mluvit a vychloubat se onou příhodou z minulosti, byl její osud zpečetěn.“

„Mohla by ses vyjádřit trochu srozumitelněji?“ požádal tetu Dermot.

„Jistěže mohu. Jde o něco, o čem nevíš a ani vědět nemůžeš, poněvadž ti nikdo nesdělil, co vlastně Heather Badcocková paní Greggové říkala.“

„Ale ano,“ namítl Craddock. „Vyprávěli mi to znovu a znovu. Její povídačku jsem slyšel od mnoha lidí.“

„Ovšem Heather sama ti ji nevyprávěla.“

„Stěží mohla, když byla mrtvá už před mým příchodem.“

„Máš pravdu,“ přikývla slečna Marplová. „Víš pouze, že stonala, ale vstala a odešla na jakousi slavnost, kde hovořila s Marinou Greggovou, požádala ji o autogram a také ho dostala.“

„To všechno znám,“ namítl inspektor poněkud netrpělivě.

„Neznáš však jeden důležitý bod, neboť ten unikl bez povšimnutí. Heather Badcocková ležela — se zarděnkami.“

„Co mají probůh zarděnký společného s její vraždou?“

„Je to celkem lehké onemocnění,“ vysvětlila synovci teta. „Ani si při něm nepřipadáš nemocný. Máš vyrážku, kterou snadno zakryješ pudrem, a lehce zvýšenou teplotu. Cítíš se do té míry dobře, abys mohl podle přání jít mezi lidi. I přes sdělení, že měla vyrážku, si této

skutečnosti nikdo pořádně nepovšiml. Paní Bantryová se kupříkladu zmínila o kopřivce. Pan Rudd mluvil o chřipce, což ovšem učinil záměrně, ale já soudím, že Heather Marině přiznala, že šlo o zarděnky, při nichž vstala a šla na setkání s ní. A to je vskutku řešení k celému případu, poněvadž zarděnky jsou vysoce nakažlivé. A ještě jedno si zapamatuj: pokud je dostane žena v prvních čtyřech měsících —“ další slovo slečna Marplová pronesla s nepatrným viktoriánským zajíknutím — „hm — těhotenství, mívají strašlivý následek. Dítě se může narodit slepé nebo choromyslné.“ Obrátila se na Jazona. „Nemám snad pravdu, pane Rudde, že vaše žena porodila děcko s duševní poruchou, a že tento šok nikdy nepřekonala? Vždycky po dítěti toužila, a když konečně přišlo, byla to tragédie, z níž se nevzpamatovala, neustále si ji připomínala a trvale se užírala hlubokým žalem, byla jí přímo posedlá.“

„Říkáte plnou pravdu,“ potvrdil režisér. „V raném stadiu těhotenství Marina prodělala tuto chorobu, kterou lékař označil za příčinu neblahého duševního stavu dítěte. Nešlo o dědičné šílenství nebo něco podobného. Snažil se jí všemožně pomáhat, ale nemyslím, že jeho ochota k něčemu vedla. Nikdy nezjistila, jak nebo kdy či od koho se nakazila.“

„Přesně tak,“ přikývla slečna Marplová. „Nevěděla to, až jednou odpoledne vyšla po těchto schodech cizí žena a oznámila jí onen smutný fakt, navíc s velkým potěšením a dokonce s pýchou na to, co udělala! Připadala si důvtipná a statečná, když dokázala vstát z postele, pokrýt si tvář líčidlem a vydat se k setkání s herečkou, na které jí kvůli autogramu tolik záleželo. Tímto krokem se Heather Badcocková po celý život vychloubala, čímž nemyslela nic zlého. Nikdy nikomu nechtěla ublížit, ovšem nelze pochybovat, že lidé jako ona — a jako má stará přítelkyně Alison Wildeová — dokáží natropit zlo z nedostatku ne snad ohleduplnosti — ohleduplní jsou —, nýbrž proto, že nedomyslí, jaký dopad může jejich jednání mít. Jí záleželo pouze na vlastním prospěchu a v nejmenším nedbala na to, co svým počináním třeba způsobí druhým.“ Slečna Marplová se na chvíli odmlčela a pak přikývla. „Zabila ji prostá událost z doby minulé. Představte si, co ten okamžik pro Marinu Greggovou znamenal. Pan Rudd situaci asi velmi dobře chápe. Po celá uplynulá léta v sobě chovala nená-

vist vůči neznámé osobě, která její tragédii přivodila. A náhle se s ní setká tváří v tvář. Navíc jde o ženu veselou, hezkou a spokojenou sama se sebou, což bylo nad Marininy síly. Potřebovala dát si čas k přemýšlení, k uklidnění a k uvolnění — jenže ona si jej nedopřála. Měla před sebou ženu, jež zničila její štěstí i duševní zdraví jejího dítěte, a chtěla ji potrestat, usmrtit. Na neštěstí vražedný prostředek byl po ruce. Neustále nosila s sebou *Calmo*, speciální leč nebezpečný lék, neboť se musí přesně dávkovat. Nic nebylo snazšího. Jed nasypala do vlastního koktejlu a v případě, že by někdo pohyb její ruky zaznamenal, nic by z něj nevyvodil, poněvadž všichni byli zvyklí, že se stále povzbuzuje či naopak, uklidňuje prášky, hozenými do každého dostupného nápoje. Dost možná, že jedna osoba ji přece jen přistihla, ačkoliv spíš o tom pochybuji. Myslím, že se slečna Zielinská pouze dohadovala. Marina odložila svou sklenku na stolek a nečekaně vrazila do paže Heather Badcockové, která si koktejlem polila nové šaty. A tady do problému nastupuje skutečnost, že lidé nepoužívají správně zájmen a pletou si podměty. Jako ta panská Lauristonových, o které jsem ti vyprávěla,“ obrátila se teta na synovce. „Vycházela jsem pouze z vyprávění Gladys Dixonové, v němž se svěřila Cherry Bakerové se svou lítostí nad šaty politými koktejlem. Považovala za divné, že to udělala schválně, ovšem tento výrok se nevztahoval na Heather, nýbrž k Marině. Ta záměrně šťouchla Heather do paže, neboť to potřebovala pro svůj plán. Víme, že musela stát velmi blízko u paní Badcockové, poněvadž otřela šaty sobě i Heather, než jí vnutila svou sklenku. Byla to skutečně dokonalá vražda,“ dodala slečna Marplová zamyšleně, „poněvadž byla provedena z okamžitého popudu, bez jakékoliv přípravy a přemýšlení. Marina zatoužila Heather Badcockovou zabít a o několik minut později už Heather skutečně mrtvá byla. Vražedkyně si snad ani neuvědomila závažnost svého činu a určitě ne nebezpečí, z něho plynoucí, nicméně přece ji děsila obava, jestli někdo nespatriil, jak háže cosi do své skleničky, jak úmyslně vrazila Heather do lokte, a neobviní-li ji svědek, že paní Badcockovou otrávila. Viděla jen jedinou možnost úniku — ve tvrzení, že zavražděna měla být ona, že ona se měla stát obětí. Tuto myšlenku se nejdříve pokoušela namluvit doktorovi, ale zakázala mu svěřit své podezření Jasonovi, neboť věděla, že on by se

oklamat nedal. Prováděla neuvěřitelné věci. Psala anonymní dopisy, které se v nejnečekanějších okamžicích objevovaly na nejnečekanějších místech. Jednou si v ateliéru otráвила kávu. Prováděla kousky snadno odhalitelné, pokud by se o nich uvažovalo ve správném směru. Prohlédl je jediný člověk.“

„Pouze teoretizujete,“ přerušil ji režisér. „Můžete to tak nazvat, přejete-li si,“ odpověděla a podívala se na něj, „nicméně velmi dobře víte, že říkám pravdu. Měl jste jasno od samého začátku, neboť vám neunikla poznámka o zarděnkách. Pochopil jste svou ženu a zoufale jste ji chtěl chránit, ovšem neuvážil jste, jak velkou ochranu bude potřebovat. Neuvědomil jste si, že nestačí pouze ututlat jednu vraždu — smrt ženy, o níž můžete pravdivě prohlásit, že si všechno zavinila sama. Docházelo k dalším vraždám. Zemřel Giuseppe, sice vyděrač, leč lidská bytost, a dále Ella Zielinská, kterou, jak se domnívám, jste měl vlastně rád. Šíleně jste se snažil ušetřit Marinu jakéhokoliv podezření, ale zároveň jí zabránit v konání dalšího zla. Usiloval jste o jediné: odvézt ji kamkoliv do bezpečí. Ve snaze zaručit, že už nic dalšího neprovede, jste ji chtěl neustále hlídat.“

Odmlčela se, pak k Jasonovi přistoupila a lehce mu položila ruku na paži.

„Nesmírně vás lituji,“ řekla, „cítím s vámi upřímnou lítost. Uvědomuji si, jaká muka jste prožil. Velmi jste ji miloval, vidíte?“

Rudd se trochu odvrátil.

„To snad věděl každý.“

„Byla skutečná krasavice,“ pokračovala slečna Marplová, „měla velké nadání, vášnivě milovala i nenáviděla, ale nedokázala se s různými věcmi vyrovnat. A je hrozné narodit se bez tohoto umění. Nedovedla nechat minulost minulostí ani přijmout budoucnost takovou, jaká přijde. Chtěla jen takovou, kterou si vysnila. Byla skvělá herečka a krásná, nicméně velice nešťastná žena. Jak výborně zahrála roli skotské královny Mary! Nikdy na ni nezapomenu.“

Na schodišti se náhle objevil seržant Tiddler.

„Mohu vás na okamžik vyrušit, pane?“ oslovil Craddocka.

Se slovy: „Hned jsem zpět“ se vrchní inspektor otočil a zamířil dolů.

„Nezapomeň, že chudák Arthur Badcock nemá s touto záležitostí nic společného!“ zavolala za ním slečna Marplová. „Přišel na slavnost jen proto, aby uviděl dívku, s níž se před dávnou dobou oženil. Soudím, že ho vůbec nepoznala. Nebo ano?“ zeptala se režiséra.

„Nemyslím, aspoň mně nic neřekla. Nevěřím, že by si ho pamatovala,“ dodal zamyšleně.

„Nejspíš ne. Rozhodně on by nechtěl někoho zabít nebo cokoliv udělat, to měj na zřeteli,“ připomněla synovci, který už scházel po schodech.

„Vážné nebezpečí mu nehrozilo, o tom tě mohu ujistit,“ odpověděl tetě. „Ovšem po zjištění, že byl prvním manželem paní Greggové, jsme ho přirozeně v tomto směru museli vyslechnout. Neboj se o něho, tetičko Jane,“ zamumlal a seběhl do haly.

Slečna Marplová se otočila k Jasonu Ruddovi; stál duchem nepřítomný a upíral oči do dálky.

„Dovolíte mi, abych k ní zašla?“ otázala se.

Na chvíli se na starou dámu zadíval a pak přikývl.

„Ano — vy můžete. Jak vidím — vy jste Marinu plně pochopila.“

Vykročil a slečna Marplová ho následovala. Zavedl ji do velké ložnice a poodhrnul záclony.

Na širokém bílém lůžku ležela Marina Greggová se zavřenýma očima a rukama složenýma na prsou.

Tak asi spočívala paní ze Shalott ve člunu, který ji unášel po proudu ke Camelotu. A vedle, jako kdysi Lancelot, stál zadumaný, ošklivý muž se svraštělou tváří.

„Jaké štěstí pro ni, že — vzala větší dávku prášku na spaní,“ pronesla slečna Marplová tiše. „Smrt pro ni znamenala jedinou cestu úniku. Ano, velké štěstí, že se zmýlila v dávkování — nebo — jí někdo větší dávku podal?“

Jejich zraky se setkaly, ale Jason na otázku neodpověděl.

„Byla tak — krásná —“ řekl trhaně — „a tolik vytrpěla...“

Oči slečny Marplové se znovu upřely na tichou postavu — a šeptem přednesla poslední tři verše básně:

*„Už pro tu krásnou tvář dopřej jí,*

*Bože, své milosti zář  
a odpusť paní ze Shalott.“*

A g a t h a

C h r i s t i e

PRASKLÉ ZRCADLO

Z anglického originálu The Mirror Crack'd,  
vydaného nakladatelstvím Dodd, Mead & Comp.

Londýn 1962, přeložila Běla Dintrová.

Obálku navrhl Jan Weber. V roce 1994 vydalo nakladatelství  
Melantrich,

Václavské nám. 36, 112 12 Praha 1.

V edici GONG vychází jako 63. svazek.

Odpovědný redaktor O. M. Hartl.

Graficky upravila Vlasta Machová.

Technická redaktorka Helena Kynclová.

AA 11,22. VA 11,60. Stran 184.

Vytiskla Moravská tiskárna Olomouc, spol. s r. o.

V Melantrichu první vydání.

13/34 32-001-94 Cena doporučená nakladatelstvím včetně DPH  
43 Kč.

Na dobročinném večírku krásné filmové hvězdy Mariny Greg-  
gové a jejího manžela, režiséra Jasona Rudda, který uspořádali pro  
obyvatele malého anglického městečka, dojde k podivné vraždě a v  
následujících dnech k řadě dalších. Bezmocnou místní policií přivo-  
laný Scotland Yard je také s rozumem v koncích. Naštěstí zde žije  
slavná slečna Jane Marplová, kriminalistka-amatérka. Tento fakt  
zaručuje všem milovníkům Agathy Christie, že je čeká vzrušující a  
sugestivně napsaný příběh a že skutečný vrah bude odhalen.

13/34 32-001-94

ISBN 80-7023-166-1